

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIDNEY
SHELDON

İNTİKAM
PLANI

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN 975 - 405 - 763-X
98-34-y-0131-564

Kitabın Orijinal Adı THE BEST LAID PLANS
Yayın Hakları © SIDNEY SHELDON
KESİM AJANS
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Baskı AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar / İSTANBUL
1. BASIM / OCAK 1998

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00 - 511 32 26
Faks: 526 80 11

SIDNEY SHELDON

İNTİKAM PLANI

TÜRKÇESİ
BAYSAN BAYAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

AYNADAKİ YABANCI (Tükendi)

GAZAP RÜZGÂRLARI (Tükendi)

MİRASÇILAR (Tükendi)

ÇIPLAK YÜZLER (Tükendi)

ZAMANI DURDURAMAZSIN (Tükendi)

VE KADIN DORUKLARA TIRMANDI (Tükendi)

GECE YARISININ ÖTESİ (Tükendi)

ONLAR GECELERİ SEVERDİ (Tükendi)

HIRS VE PİŞMANLIK

BİRİNCİ BÖLÜM

Leslie Stewart'ın günlüğü şöyle başlıyordu:

Sevgili Günlük: Bu sabah evleneceğim adamla tanıştım.

Bu, gelişecek çarpıcı olaylar zinciri hakkında en ufak bir ipucu vermeyen basit, iyimser bir bildirmeydi.

O gün, hiçbir şeyin ters gidemeyeceği, ters gitmeye cesaret edemeyeceği, mutlu olaylara gebe, ender günlerden biriydi. Leslie Stewart'ın astrolojiye hiç merakı yoktu, ama o sabah *Lexington Herald-Leader*'in sayfalarını karıştırırken Zoltaire tarafından yazılmış bir sütun gözüne takıldı. Şöyle diyordu:

ASLAN BURCU (23 Temmuz - 22 Ağustos): YENİ AY AŞK HAYATINIZI IŞIKLANDIRIYOR. YÜKSELEN BURCUNUZUN DÖNEMİNDESİNİZ VÉ HAYATINIZDAKİ YENİ BİR OLAYA DİKKATİNİZİ VERMELİSİNİZ. UYUMLU BURCUNUZ BAŞAKTIR. BUGÜN HAYATINIZI DEĞİŞTİRECEK BİR GÜN OLACAK. TADINI ÇIKARMAYA HAZIR OLUN.

Leslie ekşi bir suratla *neyin tadını çıkarmaya*, diye düşündü. Bugün de bütün öteki günler gibi olacaktı. Astroloji aptalların beynini oyalayan bir saçmalıktı.

Leslie Stewart, Lexington, Kentucky'deki Bailey & Tomkins firmasının halkla ilişkiler ve reklam müdürüydü. O gün öğleden sonra üç toplantısı vardı; ilki onlar için hazırladığı yeni kampanyadan çok mutlu olan Kentucky Gübre Şirketi'ydi. Özellikle başlangıcına bayılmışlardı: "Eğer gülleri koklamak istiyorsanız..." İkinci toplantı Yetiştiriciler Damızlık Çiftliği'yle, üçüncüsü de Lexington Kömür Şirketi'yleydi. Ne de hayatını değiştirecek gün yani!

Yirmi yaşlarının sonlarında olan Leslie Stewart'ın ince, tahrik edici vücudu, gri ceylan gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve sade ama zarif bir biçimde taradığı uzun, yumuşak bal renkli saçlarıyla heyecan verici, egzotik bir görünüşü vardı. Bir arkadaş bir keresinde ona, "Şekerim, eğer güzelsen, bir beynin ve bir vajinan varsa, dünyaya sahip olabilirsin," demişti.

Leslie Stewart güzeldi, IQ'su 170'ti ve tabiat gerisini halletmişti zaten. Ama kendisi güzelliğini bir dezavantaj olarak görüyordu. İşyerindeki erkeklerin çoğu ona sürekli olarak tekliflerde bulunuyorlardı, ama pek azı onu gerçekten tanımakla ilgileniyordu.

Bailey & Tomkins'teki iki sekreter dışında tek kadın Leslie'ydi. İşyerinde on beş erkek çalışıyordu. Leslie bir haftadan daha kısa bir sürede bu erkeklerden daha zeki olduğunu farketmişti. Ama bu keşfini gizli tutmak niyetindeydi.

Başlangıçta firmanın her iki ortağı da onu kendileriyle yatmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Bunlardan biri kırk yaşlarında, tatlı dilli ve şişman Jim Bailey, ötekiyse ondan on yaş daha genç olan sıska ve çok hareketli Al Tomkins'di.

Onları, "Bir kere daha teklif ederseniz işten ayrılırim," diyerek susturuvermişti.

Bu yanıt onlara yetti de arttı bile. Leslie elden kaçırılacak bir eleman değildi doğrusu.

İlk işe başladığı hafta bir kahve molası sırasında arkadaşlarına bir fıkra anlatmıştı.

"Üç adam kendilerine birer dileklerini yerine getireceğini söyleyen dişi bir cine rastlamışlar. Birinci adam, 'Yüzde yirmi beş daha akıllı olmayı dilerdim,' demiş. Cin gözünü bir kırpmış, adam heyecanla bağırmış. 'Hey, şimdiden kendimi daha akıllı hissediyorum.'

"İkinci adam, 'Ben yüzde elli daha akıllı olmayı isterdim,' diye dilekte bulunmuş. Cin gözünü kırpmış ve adam, 'Harika!' demiş. 'Galiba şimdi eskiden bilmediğim şeyleri biliyorum.'

"Üçüncü adam, 'Ben,' demiş. 'Yüzde yüz daha akıllı olmak isterdim.' Bunun üzerine cin gözünü bir kırpmış, adam kadın oluvermiş."

Leslie masadaki erkeklerin yüzlerine baktı. Hepsi ona bakıyorlardı, hiç hoşlarına gitmemişti.

Leslie hedefi vurmuştu.

Astroloğun vaat ettiği o önemli gün, sabah saat on birde başladı. Jim Bailey, Leslie'nin ufak, daracık odasına girdi.

"Yeni bir müşterimiz var," diye haber verdi. "Ona senin bakmanı istiyorum."

Zaten firmada herkesten daha fazla işe o bakıyordu, ama itiraz etmemesi gerektiğini de biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Nedir?"

"Ne değil, kim. Oliver Russell'ı duymuşsundur tabii?"

Oliver Russell'ı duymayan yoktu ki. Kentucky'nin her tarafındaki panolarda resmi bulunan vali adayı yerel bir avukattı ve parlak kanuni siciliyle, otuz beş yaşında, şehrin en elverişli bekâıydı. Lexington'daki WDKY, WTVQ, WKYT gibi büyük televizyon istasyonlarının ve WKQQ, WLRO gibi radyo istasyonlarının bütün talk showlarında daima vardı. Siyah, dağınık saçları, koyu renkli gözleri, atletik vücudu ve sıcak gülümsemesiyle, Lexington'daki kadınların çoğuyla yatmış olma şöhreti vardı.

"Evet, ondan söz edildiğini duydum. Peki, ne yapacağız onun için?"

"Onu Kentucky valisi yapmak için gayret edeceğiz. Şimdi buraya gelmek üzere yola çıktı zaten."

Oliver Russell birkaç dakika sonra geldi. Fotoğraflarından bile daha çekiciydi.

Leslie'yle tanıştırıldığında sıcak bir tebessümle, "Sizin hakkınızda çok şey duydum," dedi. "Kampanyamı siz yöneteceğiniz için çok mutlu oldum."

Hiç de Leslie'nin beklediği gibi biri değildi. Vali adayında insanın bütün şüphelerini yok eden bir içtenlik vardı. Leslie bir an için söyleyecek hiçbir şey bulamadığını hissetti.

"Ben, şey, teşekkür ederim. Lütfen oturun."

Oliver Russell oturdu.

"En baştan başlayalım," dedi Leslie. "Neden valiliğe aday oldunuz?"

"Gayet basit. Kentucky harika bir eyalet, bunun böyle olduğunu biz biliyoruz, çünkü burada yaşıyoruz ve büyülü havasının tadını çıkarıyoruz. Ancak ülkenin geri kalan kısmı bizleri bir alay dağlı gibi görüyor, ben bu imajı değiştirmek istiyorum. Kentucky'nin bir düzine eyaletten daha fazla kapasitesi var. Bu ülkenin tarihi burada başladı. Amerika'daki en eski eyalet meclisi binası buradadır. Kentucky bu ülkeye iki Başkan verdi. Burası Daniel Boone, Kit Carson ve yargıç Roy Bean'in vatanı. Heyecan dolu mağaraları, nehirleri, mavi otlarıyla dünyanın en güzel doğasına sahibiz. Ben bütün bunları dünyaya tanıtmak istiyorum."

Derin bir inançla konuşuyordu. Leslie onun cazibesine kapıldığını hissetti. Astroloji sütunu aklına geldi. *Yeni ay aşk hayatınızı ışıklandırıyor. Bugün hayatınızı değiştirecek bir gün olacak. Tadını çıkarmaya hazır olun.*

Oliver Russell, "Bu kampanya ancak, siz de benim kadar güçlü inanırsanız başarılı olur," diyordu.

"İnanıyorum," dedi Leslie çabucak. *Çok mu çabuk?* "Gerçekten heyecanla bekliyorum bunu." Bir an tereddüt etti. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Gayet tabii."

"Sizin burcunuz nedir?"

"Başak."

Oliver Russell gidince, Leslie, Jim Bailey'nin ofisine gitti. "Hoşlandım ondan," dedi. "Samimi, yaptığı işi gerçekten önemsiyor. Bence iyi bir vali olur."

Jim düşünceli bir ifadeyle baktı ona. "Kolay olmayacak," dedi.

Leslie şaşırmıştı. "Öyle mi? Neden?"

Bailey omzunu silktilti. "Emin değilim. Anlayamadığım bir şeyler oluyor, Russell'ı bütün panolarda, televizyonlarda görüyordun, değil mi?"

"Evet."

"İşte, bunlar kesildi."

"Anlayamıyorum, neden peki?"

"Kimse işin aslını bilmiyor ama bazı garip söylentiler var. Bunlardan biri, Russell'ı destekleyen, kampanyasına para koyan biri, her nedense aniden bırakıvermiş onu."

"Kazanmakta olduğu bir kampanyanın ortasında mı? Buna inanmak biraz zor, Jim."

"Biliyorum."

"Neden bize geldi?"

"Bunu gerçekten istiyor. Sanırım, hırslı biri ve bir fark yaratabileceğine inanıyor. Kendisine çok paraya malolmayacak bir kampanya hazırlamamızı istiyor. Daha fazla reklam ve televizyon için para ayıracak durumda değil. Onun için tek yapabile-

ceğimiz, mülakatlar ayarlamak, gazetelere yazılar yazdırmak gibi şeyler işte." Jim başını sallayarak, "Vali Addison kampanyasına bir servet harcıyor. Son iki haftadır Russell anketlerde çok düştü. Çok yazık. Çok iyi bir avukat ve bence çok da iyi bir vali olurdu," dedi.

O gece Leslie yeni günlüğüne ilk notu düştü.

Sevgili Günlük: Bu sabah evleneceğim adamla tanıştım.

Leslie Stewart'ın çocukluğu saf ve temiz bir mutluluk tablosuydu sanki. Olağanüstü zeki bir çocuktü. Babası Lexington Community Koleji'nde İngilizce profesörü, annesiye evkadınıydı. Leslie'nin babası yakışıklı, aristokrat bir aydıındı. Ailesine düşkün bir babaydı ve ailenin tatillerini birlikte geçirmesine, birlikte geziler yapmasına özen gösterirdi. Leslie'ye tapardı. "Sen babanın kızısin," derdi hep. Ona ne kadar güzel olduğunu söyler; notları, davranışları ve arkadaşlarından dolayı kızını daima överdi. Onun gözünde Leslie'nin hiçbir kusuru olamazdı. Dokuzuncu doğumgünü için aldığı dantel manşetli, çok güzel kahverengi kadife elbiseyi ona giydirir, yemeğe geldikleri zaman arkadaşlarına kızını gösterip, "Ne kadar güzel değil mi?" derdi.

Leslie de ona tapardı.

Bir yıl sonra bir sabah ansızın Leslie'nin bu harikulade hayatı yok oluverdi. Annesi yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde oturdu ve, "Sevgilim," dedi. "Baban bizi terketti."

Leslie önce anlamadı. "Ne zaman geri gelecek?"

"Geri gelmeyecek artık."

Her kelime keskin bir bıçak gibiydi.

Annem uzaklaştırdı onu, diye düşündü Leslie. Annesi için üzüldü de, çünkü şimdi bir de boşanma ve velayet kavgası olacaktı. Babası onu asla bırakmazdı. Asla. *Benim için gelecektir,* dedi kendi kendine.

Ama haftalar geçmesine rağmen babası hiç aramadı. *Beni görmeye gelmesine izin vermeyecekler*, diye bir sonuca vardı Leslie. *Annem onu cezalandırıyor*.

Velayet davası filan olmayacağını Leslie'ye yaşlı teyzesi anlattı. Leslie'nin babası, üniversitede ders veren bir dula âşık olmuş ve onun Limestone Sokağı'ndaki evinde beraber yaşamaya başlamıştı.

Bir gün alışverişe gittiklerinde, annesi Leslie'ye evi gösterdi ve acı bir ifadeyle, "İşte burada oturuyorlar," dedi.

Leslie babasını ziyaret etmeye karar verdi. *Beni görünce*, diye düşündü, *eve geri gelmek isteyecektir*.

Bir cuma günü okuldan sonra Limestone Sokağı'ndaki eve gitti ve kapıyı çaldı. Kapıyı Leslie'nin yaşlarında bir kız açtı. Üzerinde dantel manşetli kahverengi bir elbise vardı. Leslie şok içinde bakakaldı.

Küçük kız merakla bakıyordu ona. "Kimsiniz siz?"

Leslie koşarak kaçtı.

Ertesi yıl Leslie annesinin içine kapanışına tanık oldu. Hayata bağlılığını giderek tümüyle yitirdi. Leslie 'kalbi kırıldığı için öldü' lafını hep saçma bulmuştu, ama annesinin yavaşça solarak ölüşünü seyrettikten sonra, neden öldüğünü soranlara, "Kalbi kırıldığı için öldü," diye cevap verdi.

Leslie hiçbir erkeğin kendisine bunu yapmasına izin vermemeye kararlıydı.

Annesinin ölümünden sonra teyzesiyle yaşamaya başladı. Bryan Station Lisesi'ne gitti, sonra da Kentucky Üniversitesi'nin şeref listesine giderek mezun oldu. Üniversitedeki son yılında güzellik kraliçesi seçildi ve bir sürü mankenlik ajansından gelen teklifi geri çevirdi.

Leslie'nin, biri üniversitenin futbol kahramanı, diğeri kendi ekonomi profesörüyle iki kısa macerası oldu. İkisi de kısa süre-

de canını sıktı. Mesele kendisinin her ikisinden de akıllı olmasıydı.

Leslie mezun olmadan hemen önce teyzesi öldü. Okulu bitirince Bailey & Tomkins reklam ve halkla ilişkiler firmasına başvurdu. Vine Sokağı'nda, U biçiminde, bakır damlı ve avlusunda bir çeşme olan bir ofisleri vardı.

Büyük patron Jim Bailey, Leslie'nin özgeçmişiyile ilgili belgeleri inceledi ve başıyla onayladı. "Çok etkileyici. Talihlisiniz. Bir sekretere ihtiyacımız var."

"Sekreter mi? Ümit ediyordum ki..."

"Evet?"

"Hiçbir şey."

Leslie sekreter olarak işe başladı, toplantılarda not tutarken aynı anda önerilen kampanyaların daha geliştirilebilmesi için yollar düşünüyordu. Bir sabah bir müşteri temsilcisi, "Rancho Bifteği için harika bir logo buldum. Kutunun üzerine iple ineği bağlayan bir kovboy resmi koyabiliriz. Bu, inek etinin taze olduğunu gösterir ve..."

Felaket bir fikir, diye düşündü Leslie. Herkes ona bakıyordu ve Leslie dehşet içinde yüksek sesle konuşmuş olduğunu farketti.

"Ne demek istediğinizi açıklar mısınız lütfen, genç bayan?"

"Ben..." Keşke o anda başka bir yerde olabilseydi. Herhangi bir yerde. Hepsi bekliyorlardı. Leslie derin bir nefes aldı. "İnsanlar et yerken, ölü bir hayvanı yemekte olduklarının hatırlatılmasını istemezler."

Tam bir sessizlik oldu bir an. Jim Bailey boğazını temizledi. "Belki," dedi. "Bunu biraz daha düşünmeliyiz."

Ertesi hafta yeni bir güzellik sabununun pazarlaması için yapılan toplantıda, temsilcilerden biri, "Güzellik kraliçelerini kullanalım," dedi.

"Affedersiniz," dedi Leslie utangaç bir sesle. "Sanırım bu daha önce de yapıldı. Neden güzellik sabunumuzun evrensel olduğunu göstermek için dünyanın her yanından güzel havayolları hosteslerini kullanmayalım?"

Bundan sonraki toplantılarda, erkekler kendilerini Leslie'nin fikirlerini sormak için ona başvurur buldular.

Bir yıl sonra telif haklarına bakıyordu ve iki yıl sonra da müşteri temsilcisi olmuştu. Hem ilancılık, hem de reklam işlerini yönetiyordu.

Oliver Russell, Leslie'nin ajansta kendini kanıtlayacağı ilk önemli işiydi. Russell'ın onlara başvurmasından iki hafta sonra Bailey onun ajans ücretini ödeyemeyeceğini ileri sürerek Oliver Russell'ın kampanyasından vazgeçmelerinin daha iyi olacağını söylediye de, Leslie onu işi bırakmamaya ikna etti.

"Bunu bir iyilik diye düşün," dedi.

Bailey bir an ona baktı. "Tamam."

Leslie ve Oliver Russell, Triangle Park'taki bir bankta oturuyorlardı. Gölden tatlı bir esintinin geldiği serin bir sonbahar günüydü. Oliver Russell, "Politikadan nefret ediyorum," dedi.

Leslie hayret içinde baktı ona. "Peki, o zaman neden..."

"Çünkü sistemi değiştirmek istiyorum, Leslie. Bu sistem, yanlış kişileri işbaşına getirip sonra onları kontrol eden kuruluş ve lobiciler tarafından kuşatılmış. Yapmak istediğim pek çok şey var." Sesi tutku doluydu. "Ülkeyi yönetenler onu Eski Dostlar Kulübü'ne çevirdiler. Halktan çok, kendilerini düşünüyorlar. Bu hiç doğru değil ve işte ben de bunu düzeltmek istiyorum."

Oliver konuştuğu Leslie, *tüm bunları yapabilir*, diye düşünüyordu. Onda öyle zorlayıcı bir heyecan vardı ki... aslında onun her şeyini heyecan verici buluyordu. Şimdiye kadar başka hiçbir erkek için böyle hissetmemişti ve bu da son derece keyif verici bir deneyimdi. Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü

bilmesi mümkün değildi. *Her zaman kusursuz bir centilmendi* Tanrı'nın cezası. Leslie'ye, sanki her an insanlar bankın yanına gelip onun elini sıkarak başarılar dileyebileceklermiş gibi geliyordu. Kadınlar gözleriyle bıçaklar fırlatıyorlardı Leslie'ye. *Hepsi onunla çıktılar herhalde,* diye düşündü. *Hepsi de mutlaka yatmışlardır onunla, neyse benim üstüme vazife değil bunlar.*

Kısa zaman öncesine kadar bir senatörün kızıyla çıktığını duymuştu, ne oldu acaba, diye merak etti. *Neyse bu da benim üzerime vazife değil.*

Oliver'in kampanyasının iyi gitmediğini görmemek mümkün değildi. Ekibine verecek parası, televizyon, radyo ve gazete reklamları olmadan, imajı her yerde görünen Vali Addison'la rekabet etmeleri imkânsızdı. Leslie, Oliver'in şirket pikniklerinde, fabrikalarda ve bir düzine sosyal etkinlikte bulunmasını sağlamasına rağmen bunların yetersiz kaldığını biliyor ve deli oluyordu.

"Son anketleri gördün mü?" diye sordu Jim Bailey, Leslie'ye. "Senin adamın dibe batmış gibi görünüyor."

Öyle olmaması için elimden geleni yapacağım, diye düşündü, Leslie.

Leslie ve Oliver, Cheznous'da yemek yiyorlardı. "Olmuyor, değil mi?" diye sordu Oliver yavaşça.

"Daha çok zaman var," dedi Leslie güven verici bir tonla. "Seçmenler seni daha iyi tanıyınca..."

Oliver başını salladı. "Anketleri ben de görüyorum. Benim için yapmaya çalıştıklarını ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum, Leslie. Harikaydın."

Masanın üzerinden ona bakarken, *şimdiye dek karşılaştığım en mükemmel erkek ve ben ona yardım edemiyorum,* diye düşündü. Onu kollarının arasına alıp sarılmak ve teselli etmek istedi. *Teselli etmek mi? Kimi kandırıyorum?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tam giderlerken, bir adamla kadın ve iki küçük kız masalarına yaklaştı.

"Oliver! Nasılsın?" Kırk yaşlarında, tek gözündeki siyah bantla çapkın bir korsanı andıran yakışıklı bir adamdı.

Oliver ayağa kalkıp elini uzattı. "Merhaba Peter. Leslie Stewart'la tanıştırayım seni. Peter Tager."

"Merhaba, Leslie." Tager ailesini işaret etti. "Bu eşim Betsy, bunlar da Elizabeth ve Rebecca." Sesinde müthiş bir gurur vardı.

Peter Tager, Oliver'e döndü. "Olanlardan dolayı çok üzgünüm. Çok yazık. Bunu yapmaktan nefret ettim ama başka seçeneğim yoktu."

"Seni anlıyorum, Peter."

"Yapabileceğim bir şey olsaydı..."

"Önemli değil, ben iyiyim."

"Biliyorsun sana daima şans diliyorum."

Eve dönerlerken Leslie, "Ne demek istedi?" diye sordu.

Oliver tam söze başlayacakken durdu. "Önemli değil."

Leslie, Lexington'un Brandywine bölgesinde tek odalı, derli toplu bir apartmanda yaşıyordu. Binaya yaklaşırlarken Oliver çekinerek, "Leslie," dedi. "Sizin ajansın benimle neredeyse bedava uğraştığını biliyorum, ama doğrusunu söylemek gerekirse, zamanınızı boşa harcıyorsunuz gibi geliyor bana. Belki de ben şimdiden çekilsem daha iyi olacak."

Sesinde kendisini bile şaşırtan bir kesinlikle, "Hayır," dedi Leslie. "Çekilemezsin. Bir yolunu bulup her şeyi düzelteceğiz."

Oliver ona dönüp baktı. "Gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Çok mu anlam çıkarıyorum bu sorudan acaba? "Evet," dedi yavaşça. "Çok önemsiyorum."

Apartmana geldiklerinde Leslie derin bir nefes aldı. "İçeri gelmek ister miydin?"

Oliver uzun süre baktı ona. "Evet."

Leslie sonradan düşündüğünde, ilk hamleyi kimin yaptığını hiç bilemedi. Bütün hatırladığı birbirlerinin giysilerini çıkardıkları ve onun kollarının arasında olduğuydu. Sevişmelerinde vahşi bir telaş vardı, sonra zamanı olmayan çöşkün bir ritm içinde yumuşak, tatlı bir erime. Leslie'nin şimdiye dek tattığı en harikula-de yaşıntıydı bu.

Bütün gece beraberdiler ve gece sihir doluydu. Oliver aynı anda hem vermesini, hem istemesini biliyor, arzusu doymak bilmiyordu. Bir hayvandı o. Ve Leslie, *oh Tanrım*, diye düşündü, *ben de öyleyim*.

Sabahleyin portakal suyu, yumurta, kızarmış ekmek ve beykınla kahvaltı ederken Leslie, "Bugün Green River Gölü'nde bir piknik olacak, Oliver," dedi. "Bir sürü insan gelecek. Senin için bir konuşma ayarlayacağım. Radyodan da orada olacağını duyururuz. Sonra da..."

"Leslie," diye karşı koydu Oliver. "Benim bunu yapacak param yok."

"Ona aldırma sen," dedi Leslie uçarı bir tavırla. "Ajans ödeyecektir."

Ajansın asla ödemeyeceğini biliyordu tabii. Bunu kendisi yapmaya niyetliydi. Jim Bailey'e de bu paranın Russell'ın bir destekleyicisinden geldiğini söyleyecekti. Bu da doğruydu zaten. *Ona yardım edebilmek için dünyadaki her şeyi yapabilirim*, diye düşündü.

Green River Gölü'ndeki piknikte iki yüz kişi vardı ve Russell halka çok parlak bir şekilde hitap etti.

"Bu ülkedeki insanların yarısı oy vermiyor," dedi onlara. "Dünyadaki sanayi ülkelerinin içinde en düşük oy verme oranına sahibiz, yüzde elliden az. Eğer bir şeylerin değişmesini isti-

yorsanız, onların mutlaka değişmesini sağlamak sizin sorumluluğunuzdur. Bu, sorumluluktan da öte, bir ayrıcalıktır. Yakında bir seçim var. Bana veya rakibime mutlaka oy verin. Sandık başında olun."

Onu coşkuyla alkışladılar.

Leslie, Oliver'in mümkün olan her toplantıda bulunmasını sağladı. Russell bir çocuk kliniğinin açılışına başkanlık etti, bir köprü açılışını yaptı, kadın ve işçi gruplarıyla hayır derneklerinde ve huzurevlerinde konuşmalar yaptı. Ama hâlâ anketlerde inişeydi. Oliver'in kampanyayla meşgul olmadığı zamanlarda, o ve Leslie beraber olabiliyorlardı. Triangle Park'ta at arabasıyla gezdiler, Antikacılar Çarşısı'nda bir cumartesi öğleden sonrası geçirip Lucie'de akşam yemeği yediler. Oliver, Leslie'ye Groundhog Günü için, Bull Run Savaşı'nın yıldönümü için çiçekler verdi, telesekreterine aşk dolu mesajlar bıraktı. "Sevgilim... neredesin? Seni özlüyorum, özlüyorum, özlüyorum."

"Senin telesekreterine deli gibi âşığım. Ne kadar seksi geliyor sesin, biliyor musun?"

"Bu kadar mutlu olmak gayri meşrudur herhalde. Seni seviyorum."

Oliver'le nereye gittikleri Leslie için hiç önemli değildi, sadece onunla birlikte olmak istiyordu.

Yaptıkları en heyecanlı şeylerden biri bir pazar günü Russell Fork Nehri'nde raftinge gitmeleriydi. Gezi önceleri sakin surlarda tehlikesizce sürüyordu, tâ ki nehir dağların eteklerinden nefes kesen, sağır eden, deli gibi dev taklalarla aşağı akmaya ve başdöndürücü akıntılar oluşturmaya başlayınca kadar. Gezi üç buçuk saat sürdü, Leslie'yle Oliver raftan indikleri zaman sıırsıklamdılar ve hayatta olduklarına şükrediyorlardı. Birbirlerine dokunmadan duramıyorlardı. Kabinde, arabanın arkasında, ormanda, her yerde seviştiler.

Bir sonbahar akşamı erken saatlerde Oliver, Lexington'un Versailles bölgesindeki güzel evinde yemek hazırladı. Soya sosu, sarmısak ve çeşitli otlarla marine edilmiş izgara biftek, yanında fırınlanmış patates, salata ve nefis bir kırmızı şarap vardı.

Leslie ona sokularak, "Harika bir aşçısın," dedi. "Aslında her şeyin harika, sevgilim."

"Teşekkür ederim, aşkım." Birden bir şey hatırladı. "Denemeni istediğim küçük bir sürprizim var sana." Bir an için yatak odasına gitti ve elinde içinde berrak bir sıvı bulunan küçük bir şişle geri döndü.

"İşte burada," dedi.

"Nedir bu?"

"Hiç Ecstasy adını duydun mu?"

"Duymak mı? Ben vecd halinde yaşıyorum zaten."

"Ben uyuşturucuyu kastediyorum, Ecstasy. Bu sıvı Ecstasy'dir. Daha da güçlü olduğu söyleniyor."

Leslie kaşlarını çatı. "Sevgilim... senin ona ihtiyacın yok. Bizim ona ihtiyacımız yok, hem tehlikeli olabilir." Bir an tereddüt etti. "Sık sık kullanıyor musun onu?"

Oliver güldü. "Aslında kullanmıyorum. Şu suratındaki ifadeyi sil. Bunu bir arkadaşım verdi ve kullanmamı söyledi. Bu ilk sefer olacaktı."

"İlk seferi de olmasın," dedi Leslie. "Atar mısın şunu?"

"Haklısın. Tabii atarım." Banyoya gitti ve biraz sonra Leslie sifonun çekildiğini duydu. Oliver tekrar göründü.

"Hepsi gitti." Sırıttı. "Şişedeki Ecstasy'ye kimin ihtiyacı var ki, burada daha iyi paketlenmiş varken," dedi ve onu kollarının arasına aldı.

Leslie aşk öyküleri okumuş ve aşk şarkıları dinlemişti ama hiçbirini onu inanılmaz gerçeğe hazırlamamıştı. Romantik şiir ve şarkı sözlerinin duygusal saçmalık, arzulu düşler olduğunu düşünmüştü hep. Şimdi aslını biliyordu. Birdenbire gözüne dünya

daha aydınlık, daha güzel görünüyordu. Her şeye bir sihir değmişti ve bu büyü Oliver Russell'dı.

Bir cumartesi sabahı Oliver ve Leslie etraflarındaki harika manzaranın tadını çıkararak, Breaks Interstate Park'ta yürüyüş yapıyorlardı.

Leslie, "Daha önce bu yoldan hiç geçmemiştim," dedi.

"Hoşlanacağından eminim."

Yol üzerinde keskin bir dönemece yaklaşıyorlardı. Köşeyi döner dönmez Leslie şaşkın, kalakaldı. Tam yolun ortasında tahta bir levhanın üzerinde: LESLIE, BENİMLE EVLENİR MİSİN? yazısı elle boyanmıştı.

Leslie'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Dili tutulmuş bir halde Oliver'e döndü.

Oliver onu kollarının arasına aldı. "Evlenir misin?"

Nasıl bu kadar şanslı olabilirim, diye düşündü Leslie. Ona sıkıca sarılarak fısıldadı. "Evet, sevgilim. Tabii evlenirim."

"Korkarım sana bir valiyle evleneceğini garanti edemem ama çok iyi bir avukatımdır."

Leslie ona sokularak fısıldadı. "Bu bana yeter canım."

Birkaç gece sonra Leslie yemekte Oliver'le buluşmak için hazırlanırken, telefon çaldı.

"Sevgilim, çok özür dilerim ama ani bir şey çıktı. Bu gece bir toplantıya gitmem gerekiyor, onun için yemeği iptal edeceğiz. Beni affedecek misin?"

Leslie tatlı bir tebessümle yavaşça, "Affedildin," dedi.

Ertesi gün Leslie bir *State Journal* gazetesi aldı. Başlığında KENTUCKY NEHRİ'NDE BİR KADIN CESEDİ BULUNDU yazıyor ve hikâye şöyle devam ediyordu: Bu sabah erken saatlerde, polis Lexington'un on mil kadar doğusundaki Kentucky Nehri'nde, yirmi yaşlarında çıplak bir kadın cesedi buldu. Ölüm nedenini tespit için otopsi yapılmaktadır..."

Hikâyeyi okurken Leslie'nin tüyleri diken diken oldu. *Bu kadar genç yaşta ölmek. Acaba bir sevgilisi var mıydı? Ya da bir kocası? Hayatta olup bu denli mutlu olduğum ve bu kadar sevildiğim için şükretmeliyim.*

Sanki bütün Lexington yaklaşan düğünü konuşuyordu. Lexington küçük bir şehirdi ve Oliver Russell da popüler biriydi. Oliver esmer, yakışıklı; Leslie'ye çok güzel yüzlü ve vücutlu, bal sarısı saçlıydı. Bu iki güzel insan harika bir çift oluşturmuştu. Onlar hakkında haberler hızla yayılıyordu.

Jim Bailey, "Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyordur," dedi.

Leslie gülümsedi. "İkimiz de şanslıyız."

"Kaçacak mısınız?"

"Hayır. Oliver resmi bir nikâh istiyor. Calvary Kilisesi'nde evleneceğiz."

"Bu mutlu olay ne zaman?"

"Altı hafta içinde."

Birkaç gün sonra *State Journal*'in birinci sayfasında şöyle yazıyordu: Otopsi sonucu, boğulan kadının bir avukatlık bürosunda sekreterlik yapan Lisa Burnette olduğu ve sokaklarda sıvı Ecstasy diye bilinen çok tehlikeli bir uyuşturucudan aşırı doz alması nedeniyle öldüğü belirlenmiştir.

Sıvı Ecstasy. Leslie, Oliver'le geçirdiği o geceyi hatırladı ve, *şişeyi atmış olması ne şans,* diye düşündü.

Sonraki birkaç hafta çılgınca düğün hazırlıklarıyla doluydu. Yapılacak öylesine çok şey vardı ki. İki yüz kişiye davetiye yollandı. Leslie nedimesini ve onun kıyafetini seçti; uzun eldivenler ve uygun ayakkabılarıyla, ayak bileği hizasında bir elbise. Kendineyse Fayette Mall'daki Nicholasville Road'dan, yerlere kadar

kocaman etekli ve kuyruklu bir tuvaletle ona uyan pabuçlar ve uzun eldivenler aldı.

Oliver de siyah frak ve çizgili pantolonla gri yelek, sivri yakalı beyaz gömlek ve silindirik şapka ısmarladı. Onun sağdıcı firmasındaki bir avukattı.

"Her şey tamam," dedi Oliver, Leslie'ye. "Sonraki resepsiyon için bütün hazırlıkları yaptım, aşağı yukarı herkes daveti kabul etti."

Leslie hafif bir ürperti hissetti. "Sabırsızlanıyorum, sevgilim."

Düğünden bir hafta önce bir perşembe akşamı Oliver, Leslie'nin apartmanına geldi.

"Korkarım bir aksilik çıktı, Leslie. Bir müşterimin başı belada. İşleri düzeltmek için Paris'e uçmam gerekiyor."

"Paris mi? Ne kadar kalacaksın?"

"İki üç günden fazla sürmemesi lazım, en fazla dört gün. Bol vaktimiz kalacak."

"Söyle pilota güvenli uçuşun."

"Söz veriyorum."

Oliver gidince Leslie masanın üzerindeki gazeteyi aldı, Zolaire'in burçlar sayfasına bir göz attı.

ASLAN BURCU (23 Temmuz - 22 Ağustos): PLANLARI DEĞİŞTİRMEK İÇİN İYİ BİR GÜN DEĞİL. RİSK ALMAK CİDDİ SORUNLARA YOL AÇABİLİR.

Leslie rahatsız olmuş bir halde yazıyı tekrar okudu. Neredeyse Oliver'e telefon edip gitmemesini söyleyecekti. *Ama bu çok komik*, diye düşündü, *sadece aptalca bir burç tahmini*.

Pazartesi Leslie hâlâ Oliver'den bir haber alamamıştı. Ofisini aradı ama onların da bilgisi yoktu. Salı ondan yine haber yoktu. Leslie paniğe kapılmaya başlamıştı. Çarşamba sabahı saat sabaha karşı dörtte telefonun ısrarlı çalışıyla uyandı. Yatakta

oturdu ve, *bu Oliver*, diye düşündü. *Tanrı'ya şükür*. Daha önce aramadığı için ona kızması gerektiğini biliyordu ama artık bu önemli değildi.

Ahizeyi kaldırdı. "Oliver..."

Bir erkek sesi, "Leslie Stewart mı?" diye sordu.

Birden soğuk bir ürperti hissetti. "Kim... Kimsiniz?"

"Al Towers, Associated Press'den. Kanallarımızda bir haber dolaşıyor, Miss Stewart, biz de sizin tepkinizi öğrenmek istedik."

Korkunç bir şey olmuştu. Oliver ölmüştü.

"Miss Stewart?"

"Evet." Sesi boğulmuş bir fısıltıydı.

"Sizden bir demeç alabilir miyiz?"

"Demeç mi?"

"Oliver Russell'in Paris'te Senatör Todd Davis'in kızıyla evlenmesine dair."

Bir an oda olduğu yerde döndü sanki.

"Siz ve Bay Russell nişanlıydınız değil mi? Eğer bir demeç alabilirsek..."

Orada oturup kaldı, donmuş gibiydi.

"Miss Stewart."

Sesi geri geldi. "Evet. Ben... Ben onlara mutluluklar dilerim..." Ahizeyi yerine koydu, uyuşmuştu. Bu bir kâbustu. Birkaç dakika sonra uyanacak ve rüya gördüğünü anlayacaktı.

Ama rüya değildi. Tekrar terkedilmişti. *Baban geri gelmeyecek*. Banyoya yürüdü ve aynadaki soluk yüzüne baktı. *Kanallarımızda bir haber dolaşıyor*. Oliver bir başkasıyla evlendi. *Neden? Ne hata yaptım? Nasıl başarısız oldum?* Ama aslında hata yapmanın Oliver olduğunu biliyordu. Gitmişti. Şimdi geleceği nasıl göğüsleyecekti?

O sabah ajansa girdiğinde herkes Leslie'nin yüzüne bakmamak için zorlanıyordu. Jim Bailey'in ofisine girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Leslie'nin soluk yüzüne şöyle bir baktı Jim Bailey. "Bugün gelmemeliydin, Leslie. Neden eve gidip..."

Leslie derin bir nefes aldı. "Hayır, teşekkür ederim. İyileşirim."

Radyo, televizyon istasyonları ve akşam gazeteleri Paris' teki düğünün ayrıntılarıyla doluydu. Hiç kuşkusuz, Senatör Todd Davis, Kentucky'nin en etkili kişilerindendi; kızının evliliği ve damadın Leslie'yi terketmesi de tabii büyük haberd.

Leslie'nin ofisinde telefonlar hiç susmadı.

"Burası *Courier Journal*, Miss Stewart. Düğün hakkında bize bir demeç verebilir misiniz?"

"Evet. Tek isteğim Oliver Russell'ın mutluluğu."

"Ama siz ikiniz..."

"Evlenmemiz bir hata olurdu. Senatör Davis'in kızı daha önce hayatındaydı. Belli ki, onu unutamamış. Her ikisine de mutluluklar dilerim."

"Burası Frankfort, *State Journal*..." Ve böylece sürüp gitti.

Leslie'ye, Lexington'un yarısı kendisine acırken öbür yarısı da memnunmuş gibi geliyordu. Nereye gitse fısıltılar ve yarıda kesilen konuşmalar oluyordu. Duygularını belli etmemekte kesin kararlıydı.

"Bunu yapmasına nasıl izin verdin?"

"Birini gerçekten seversen," diyordu Leslie. "Onun mutlu olmasını istersin. Oliver Russell tanıdığım en mükemmel insandır. İkisine de tüm mutlulukları dilerim."

Düğüne davet edilenlere birer özür notuyla hediyelerini geri yolladı.

Leslie, Oliver'den telefon gelmesini hem umuyor, hem de bundan korkuyordu. Yine de telefon geldiğinde hazırlıksızdı. Sesin tanıdıklığı Leslie'yi sarstı.

"Leslie... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Doğru, değil mi?"

"Evet."

"O halde söylenecek bir şey yok."

"Sadece sana nasıl olduğunu anlatmak istedim. Seni tanımadan önce Jan ve ben neredeyse nişanlıydık. Ve onu tekrar görünce... ben... ben onu hâlâ sevdiğimi anladım."

"Anlıyorum, Oliver. Hoşçakal."

Beş dakika sonra Leslie'nin sekreteri zile bastı. "Size birinci hatta bir telefon var, Miss Stewart."

"Kimseyle konuşmak..."

"Senatör Davis arıyor."

Gelinin babası. *Benden ne istiyor*, diye merak etti Leslie. Telefonu aldı.

Derin bir Güneyli sesi, "Miss Stewart?" dedi.

"Evet."

"Todd Davis. Acaba sizinle küçük bir görüşme yapabilir miyiz?"

Bir an durakladı. "Senatör, bilemiyorum, biz ne hakkında..."

"Sizi bir saat sonra alırım." Hat kesildi.

Tam bir saat sonra Leslie'nin çalıştığı ofisin önüne bir limuzin dayandı. Şoför Leslie'ye kapıyı açtı. Senatör Davis arka koltukta idi. Küçük düzgün bir bıyığı, dalgalı beyaz saçlarıyla seçkin görünüşlü bir adamdı. Yüzü bir din adamını andırıyordu. Sonbaharda bile simgesi haline gelen beyaz takım elbise ve geniş kenarlı beyaz şapkasını giymişti. Daha önceki asırlardan kalma eski mc da Güneyli bir beyefendiydi.

Leslie arabaya binerken Senatör Davis, "Çok güzel bir kadınsınız," dedi.

Soğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi Leslie.

Limuzin hareket etti.

"Sadece fizik olarak demek istemedim, Miss Stewart. Bu rezil durumu idare ediş şeklinizi diyorum. Sizin için çok üzücü

olmalı. Ben haberi duyduğumda inanamadım." Sesi hiddet doluydu. "Eski usul iyi ahlaka ne oldu? Doğrusunu söylemek gerekirse size davranışı yüzünden Oliver'den öğreniyorum ve onunla evlendiği için Jan'e çok kızıyorum. Bir şekilde kendimi suçlu hissediyorum, çünkü benim kızım o. Tam birbirlerine layıklar." Sesi yoğun duyguları yüzünden boğuklaştı.

Bir süre sessizce gittiler. Sonunda Leslie, "Oliver'i tanırım," dedi. "Beni incitmek istemez. Olanlar... sadece oldu. Onun için en iyisini isterim. Buna layıktır ve ben mutluluğunu engelleyecek hiçbir şey yapmak istemem."

"Çok nazıksınız." Bir an Leslie'yi inceledi. "Olağanüstü bir genç kadınsınız."

Limuzin durmuştu. Leslie pencereden dışarıya baktı. Kentucky At Merkezi'nde Paris Pike'a gelmişlerdi. Lexington civarında yüzden fazla hara vardı ve bunların en genişisi Senatör Davis'e aitti. Gözün alabildiğine uzaklıkta beyaz tahta çitlerle çevrilmiş kırmızı çizgili beyaz pist ve inişli çıkışlı Kentucky mavi çimenleri görünüyordu.

Leslie ve Senatör Davis arabadan inip parkuru çevreleyen çite doğru yürüdüler. Bir süre orada antrenman yapan güzel hayvanları seyrettiler.

Senatör Davis, Leslie'ye dönerek sakın bir sesle, "Ben basit bir adamım," dedi. "Sana garip geliyordur ama doğrusu bu. Ben burada doğdum ve ömrümün geri kalan kısmını da burada geçirebilirim. Bütün dünyada böyle bir yer yoktur. Şöyle bir etrafınıza bakın, Miss Stewart. Cennet böyle olmalı herhalde. Buradan ayrılmak istemediğim için beni suçlayabilir misiniz? Mark Twain kıyamet günü geldiğinde Kentucky'de olmak istediğini, çünkü oranın hep yirmi güzel yıl geride olduğunu söylemiş. Ömrümün yarısını Washington'da geçirdim ve oradan nefret ediyorum."

"Peki öyleyse neden yapıyorsunuz bunu?"

"Çünkü bende yükümlülük duygusu var. Halkımız beni senatoya seçti ve oradan indirecekleri zamana kadar elimden geldiğince iyi çalışmalıyım." Birden konuyu değiştirdi. "Duygularınızı ve davranışınızı ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi istiyorum. Eğer bu konuda kötü niyetli davransaydınız büyük bir skandal doğardı. Şimdi size minnettarlığımı göstermek istiyorum."

Leslie ona baktı.

"Belki bir süre buralardan uzaklaşmak istersiniz, diye düşündüm. Şöyle bir seyahate çıkmak filan. Tabii bütün masrafları ben..."

"Lütfen bunu yapmayın."

"Ben sadece..."

"Biliyorum. Kızınızı tanımıyorum, Senatör Davis, ama eğer Oliver onu seviyorsa çok özel biri olmalı. Umarım mutlu olurlar."

"Sanırım tekrar evlenmek üzere buraya geleceklerini biliyorsunuz," dedi senatör sıkıntılı bir tavırla. "Paris'teki resmi bir törendi, ama Jan burada bir kilise düğünü istiyor."

Bu kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. "Anlıyorum. Peki. Endişe etmeleri için hiçbir neden yok."

"Teşekkür ederim."

Düğün iki hafta sonra, Leslie'yle Oliver'in evlenecekleri Calvary Kilisesi'nde oldu; küçük kilise ağzına kadar doluydu.

Oliver Russell, Jan ve Senatör Todd Davis mihrapta rahibin önünde duruyorlardı. Jan Davis, kumral, etkileyici bir vücudu ve soylu havası olan çekici bir kadındı.

Rahip töreni bitirmek üzereydi. "Tanrı kadın ve erkeğin kutsal evlilikte birleşmesini istedi ve hayatta birlikte ilerlerlerken..."

Kilisenin kapısı açıldı ve Leslie Stewart içeriye girdi. Bir an kapının yanında durup rahibi dinledi, sonra en arka sıralara yürüdü ve ayakta durmaya devam etti.

Rahip, "Onun için bu çiftin kutsal evlilikte birleşmemesini gerektiren bir şey bilen varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadar..." dedi, başını kaldırdı ve Leslie'yi gördü. "Sessizliğini korusun."

Adeta bilinçsizce başlar Leslie'ye doğru dönmeye başladı. Kalabalığın arasında fısıltılar dolaşıyordu. İnsanlar dramatik bir sahneye tanık olacaklarını hissetmişlerdi ve kilisede ani bir gerginlik belirmişti.

Rahip bir an bekledi, sonra öksürdü. "Öyleyse bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." Sesinde derin bir rahatlama seziliyordu. "Gelini öpebilirsiniz."

Rahip tekrar başını kaldırdığında Leslie gitmişti.

Leslie'nin günlüğündeki son not şöyle diyordu:

Sevgili Günlük: Çok güzel bir düğündü. Oliver'in karısı çok güzel. Kısa bir üst ve bolero ceketli beyaz saten ve dantelden harika bir gelinlik giymişti. Oliver her zamankinden daha yakışıklıydı. Çok mutlu görünüyordu. Memnun oldum.

Çünkü onunla işim bittiği zaman hiç dünyaya gelmemiş olmayı dileycektir.

İKİNCİ BÖLÜM

Kızıyla Oliver Russell'ın barışmalarını ayarlayan Senatör Todd Davis olmuştu.

Kendisi duldu. Tütün tarlaları, kömür madenleri, Oklahoma va Alaska'da petrol yatakları ve dünya çapında yarış atı ahırları olan bir multi-milyarderdi. Beşinci dönem seçilmişti ve çoğunluk grubu lideri olarak Washington'daki en nüfuzlu adamlardan biriydi. Basit bir felsefesi vardı: Yapılan bir iyiliği asla unutmama ve atılan bir kazığı asla affetme. Yarışlarda ve politikada favorileri seçmekte ustaydı; Russell'ın da yükseleceğini görmüştü. Jan'in aptalca vazgeçtiği ana kadar, Oliver'in kızıyla evlenmesi onun için beklenmedik bir artıydı tabii. Senatör, Oliver Russell'la Leslie Stewart'ın yaklaşmakta olan düğününü duyunca çok ama çok sıkılmıştı.

Senatör Davis'le damadı, Oliver onun yasayla ilgili bir işine baktığı sırada tanışmışlardı. Senatör Davis ondan çok etkilenmişti. Oliver'in insanları kendine çeken çocuksu bir cazibesi vardı; aynı zamanda yakışıklı, akıllı ve iyi konuşan biriydi. Senatör onunla düzenli olarak yemeğe çıkmaya başladığında, Oliver incelendiğinin farkına bile varmadı.

Oliver'le tanıştıktan bir ay sonra senatör, Peter Tager'ı çağırttı. "Sanırım gelecekteki valimizi bulduk."

Tager dindar bir aileden gelen dürüst bir adamdı. Babası bir tarih hocası, annesi evkadınıydı ve sürekli kiliseye giderlerdi. Arabanın frenleri patladığında Peter Tager on bir yaşındaydı ve arabada annesi, babası ve küçük kardeşiyle beraberdi. Kaza ölümle sonuçlandı, kurtulan tek kişi Peter'di ve o da tek gözünü kaybetmişti.

Peter Tanrı'nın onu, kendi sözlerini yayabilmesi için kurtardığına inanıyordu.

Peter Tager politikanın dinamiklerini Senatör Davis'in tanıdığı herkesten daha iyi anlıyordu; oyların nerelerde olduğunu ve onların nasıl elde edilebileceğini biliyordu. Halkın neyi duymak istediğini ve neyi duymaktan bıktığını hissederdi. Ama Senatör Davis için en önemlisi Peter Tager'in güvenebileceği, hayşiyetli bir adam olmasıydı. İnsanlar onu severdi. Taktığı kara göz bandı ona ayrı bir hava veriyordu. Tager için dünyada en önemli şey ailesiydi. Senatör, karısı ve çocuklarıyla bu kadar iftihar eden bir başkasını tanımamıştı.

Senatör onu ilk tanıdığında Peter Tager rahip olmayı düşünmekteydi.

"Yardıma muhtaç o kadar insan var ki, senatör, onlar için elimden geleni yapmalıyım."

Ama Senatör Davis onu vazgeçirdi. "Birleşik Devletler Senatosu'nda benimle birlikte çalışarak ne kadar çok insana yararlı olacağını bir düşün." Bu iyi bir seçimdi. Tager iş bitirmeyi iyi bilirdi.

"Aklımda vali adayı olarak Oliver Russell var."

"Avukat mı?"

"Evet. O bu iş için doğmuş. Eğer arkasında olursak kaybedemez."

"İlginç görünüyor, senatör."

İkisi bunun üzerinde görüşmeye başladılar.

Senatör Davis, Jan'e Oliver Russell'dan söz etti. "Adamın parlak bir geleceği var, tatlım."

"Ateşli bir geçmişi de var, baba. Şehrin en hızlı kurdu o."

"Bak canım, dedikodulara kulak asmamalısın. Cuma günü Oliver'i buraya yemeğe davet ettim."

Cuma günü yemek iyi geçti. Oliver çok çekiciydi ve Jan istemeden ona ısındığını hissetti. Senatör oturduğu yerden onları seyredip Oliver'in zekâsını meydana çıkaran sorular sordu.

Gecenin sonunda Jan, Oliver'i cumartesi gecesi için bir partiye davet edince, "Çok mutlu olurum," yanıtını aldı.

O geceden sonra yalnız birbirleriyle çıkmaya başladılar.

Senatör, Peter Tager'a, "Yakında evlenirler," dedi. "Artık Oliver'in kampanyasını başlatmalıyız."

Oliver, Senatör Davis'in ofisinde bir toplantıya çağırılmıştı.

Senatör, "Size bir soru sormak istiyorum," dedi. "Kentucky valisi olmaya ne dersiniz?"

Oliver şaşkınlıkla baktı ona. "Ben... ben bunu hiç düşünmedim."

"Peter Tager ve ben düşündük. Gelecek yıl bir seçim var. Seni hazırlamak, insanlara tanıtmak için yeterli zamanımız var. Arkanda biz oldukça kaybetmezsin."

Oliver bunun doğru olduğunu biliyordu. Senatör Davis güçlü bir adamdı; efsaneler yaratabilecek veya önüne çıkana ezebilecek güçte, iyi yağlanmış bir politik makineyi kontrol ediyordu.

"Kendini tamamen buna adamalısın."

"Tabii öyle olacak."

"Sana daha da iyi haberlerim var, oğlum. Benim için bu daha ilk adım. Vali olarak bir iki dönem kal, sana söz veriyorum Beyaz Saray'a taşınırız."

Oliver yutkundu. "Ciddi misiniz?"

"Böyle konularda şaka yapmam ben. Televizyon çağında yaşadığımızı sana söylememe gerek yok. Sende paranın satın alamayacağı bir şey var: karizma. İnsanları kendine çekiyorsun. Onları gerçekten seviyorsun ve bu belli oluyor. Jack Kennedy'de de bu nitelik vardı."

"Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum, Todd."

"Bir şey söylemene gerek yok. Yarın Washington'a dönmem lazım, ama geri gelince çalışmaya başlıyoruz."

Birkaç hafta sonra vali koltuğu için kampanya başladı. Kenti üzerinde Oliver'in resmi olan afişler kapladı. Kendisi de televizyonda, mitinglerde ve politik seminerlerde sık sık hazır bulunuyordu. Peter Tager'ın, Oliver'in popülaritesinin gittikçe yükseldiğini gösteren kendi özel anketleri vardı.

Senatöre, "Beş puan daha yükseldi," dedi. "Valinin sadece on puan gerisinde ve daha bol vaktimiz var. Birkaç hafta içinde başa baş gelirler."

Senatör Davis başıyla onayladı. "Oliver kazanacak. Bunda hiç şüphe yok."

Todd Davis ve Jan kahvaltı ediyorlardı. "Bizim oğlan sana hâlâ evlenme teklif etmedi mi?"

Jan gülümsedi. "Tam söylemedi ama ima edip duruyor."

"Bu ima çok sürmesin. Vali olmadan evlenmenizi istiyorum. Valinin bir karısı olması daha iyi olur."

Jan babasına sarıldı. "Onu hayatıma soktuğun için çok mutluyum. Onun için deli oluyorum."

Senatörün yüzü aydınlandı. "Seni mutlu ettiği sürece ben de mutluyum."

Her şey kusursuz gidiyordu.

Ertesi akşam senatör eve geldiğinde, Jan yüzü yaşlarla ıslanmış bir halde bavulunu topluyordu.

Endişeyle baktı kızına. "Ne oluyor, bebeğim?"

"Buradan gidiyorum. Yaşadığım sũrece bir daha asla Oliver'i gũrmek istemiyorum!"

"Hey! Dur bakalım. Neden sũz ediyorsun sen?"

Jan babasına doğru dũndũ. "Oliver'den sũz ediyorum." Sesi acı doluydu. "Dũn geceyi bir motelde benim en yakın arkadaşımla geçirdi. Onun ne mũkemmek bir âşık olduğunu sũylemek için arkadaşım sabahı bile bekleyemedi."

Senatũr şoka girmiş bir halde kalakaldı. "Acaba şey olamaz mı?.."

"Hayır. Oliver'i aradım. İnkâr edemedi. Ayrılmaya karar verdim. Paris'e gidiyorum. Orada arkadaşlarım var."

"Doğru yaptığından emin misin?"

"Kesinlikle."

Ertesi sabah Jan gitmişti.

Senatũr, Oliver'i çağırttı. "Beni dũřkırıklıđına uğrattın, oğlum."

Oliver derin bir nefes aldı. "Olanlardan çok ũzgũnũm, Todd. Ŗylece... Ŗylece oldu işte. Birkaç kadeh içmiştim ve kadın ũzerime geldi... hayır demek çok zordu."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi senatũr anlayışlı bir tavırla. "Ne de olsa bir erkeksin, değil mi?"

Oliver ferahlayarak gũlũmsedi. "Doğru. Bir daha olmayacak. Sana sũz..."

"Yine de yazık oldu. İyi bir vali olabilirdin."

Oliver'in yũzũnden bũtũn kanı çekildi. " Ne... ne diyorsun sen, Todd?"

"şey, Oliver, artık seni desteklemem doğru olmaz, değil mi? Yani Jan'ın duygularını dũřũnũrsen..."

"Valiliğin Jan'le ne ilgisi var?"

ũcretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Herkese bundan sonraki valinin damadım olacağını söylüyordum. Ama damadım olmayacağına göre... Benim de yeni planlar yapmam gerekecek, değil mi?"

"Mantıklı ol, Todd. Yapamazsın..."

Senatör Davis'in yüzündeki gülümseme silindi. "Asla bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme, Oliver. Seni yaratabilir de, yok edebilirim de." Tekrar gülümsedi. " Ama beni yanlış anlama. Sana kızmadım. Sana iyilikler dilerim."

Oliver orada bir an sessizce oturdu. Sonra, "Anlıyorum," dedi. Ayağa kalktı. "Ben... ben bütün bunlardan dolayı çok üzgünüm."

"Ben de Oliver. Gerçekten ben de."

Oliver gidince senatör Peter Tager'ı çağırdı. "Kampanyadan vazgeçiyoruz."

"Vaz mı geçiyoruz? Neden? Çantada keklikti. Son anketler..."

"Sadece sana söylediğimi yap. Oliver'in bütün etkinliklerini iptal et. Bizim yönümüzden artık yarışın dışındadır."

İki hafta sonraki anketler Oliver'in reytinglerinde bir düşüş gösteriyordu. Afişler kaybolmaya başladı, televizyon ve radyodaki reklamlar kesildi.

Peter Tager, "Vali Addison anketlerde reytingini yükseltiyor," dedi. "Eğer yeni bir aday bulacaksak acele etmeliyiz."

Senatör düşünceliydi. "Daha çok zamanımız var. Biraz bekleyelim bakalım."

İşte bundan birkaç gün sonra Oliver Russell, Bailey & Tomkins ajansına gidip kampanyasını almalarını istedi. Jim Bailey onu Leslie'yle tanıştırdı ve Oliver ondan hemen etkilendi. Sadece güzel değil, aynı zamanda akıllı ve anlayışlıydı, üstelik ona inanıyordu. Jan'de zaman zaman araya mesafe koyan bir hava

hissetmiş ama üzerinde durmamıştı. Leslie ise tamamen farklıydı. Sıcak ve duyguluydu, ona âşık olmak çok kolay olmuştu. Arada sırada Oliver ne kaybettiğini düşünüyordu. "...Bir iki dönem valilik yap sonra sana söz veriyorum Beyaz Saray'a taşınacağız."

Canı cehenneme. Oliver bunlar olmadan da mutlu olabileceğine kendini inandırıyor. Ama bazan de yapabileceği iyi şeyleri hayal etmekten kendini alamıyor.

Oliver'in düşünüy yaklaşıncı, senatör, Peter Tager'ı çağırtdı.

"Peter, bir sorunumuz var. Oliver Russell'ın ne idüğü belirsiz biriyle evlenerek kariyerini yok etmesine göz yumamayız."

Peter Tager kaşlarını çatdı. "Artık ne yapabileceğinizi bilemiyorum, senatör. Düşün günü kararlaştırıldı bile."

Senatör Davis bir an düşündü. "Yarış daha koşulmadı ama, değil mi?"

Kızını Paris'ten aradı. "Jan, sana feci haberlerim var. Oliver evleniyor."

Uzun bir sessizlik oldu. "Yaa."

"İşin acıklı yanı bu kadını sevmiyor bile. Bana, sırf sen onu terkettin diye inadına evleneceğini söyledi. Hâlâ sana âşık."

"Oliver mi söyledi bunu?"

"Kesinlikle. Kendine korkunç bir şey yapıyor ve bunu da ona zorla sen yaptırıyorsun. Sen onu terkedince mahvoldu."

"Baba ben... ben bilmiyordum."

"Ondan daha mutsuz bir adam hiç görmedim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Onu daima seveceğim. Galiba korkunç bir hata yaptım."

"O halde belki çok geç olmamıştır."

"Ama evleneceğini söyledin."

"Şekerim, bekleyelim bakalım neler olacak. Belki akli başına gelir."

Senatör Davis telefonu kapatınca Peter Tager, "Senatör, ne yapmak niyetindesiniz?" dedi.

Senatör Davis masum bir tavırla, "Ben mi?" dedi. "Hiçbir şey. Sadece birbirine ait birkaç parçayı yerlerine yerleştiriyorum. Oliver'le küçük bir konuşma yapсам iyi olacak."

O öğleden sonra Oliver Russell, Senatör Davis'in odasındaydı.

"Seni gördüğüme sevindim, Oliver. Uğradığın için teşekkür ederim. Çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler Todd, sen de öyle."

"İdare ediyorum işte... ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Beni görmek mi istedin, Todd?"

"Evet, Oliver. Otur."

Oliver bir sandalye çekip oturdu.

"Paris'teki yasal bir sorunda bana yardımcı olmanı istiyorum. Oradaki firmalarımın birinin başı dertte. Yakında bir hissedarlar toplantısı var, senin bu toplantı için orada olmanı arzu ediyorum."

"Memnuniyetle. Toplantı ne zaman? Programıma bakar ve..."

"Korkarım bu öğleden sonra gitmen gerekiyor."

Oliver ona bakarak, "Bu öğleden sonra mı?" dedi.

"Bu kadar ani bildirmek hoşuma gitmiyor ama ben de şimdi duydum. Uçağım havaalanında bekliyor. Yapabilecek misin? Benim için çok önemli."

Oliver bir an düşündü. "Bir şekilde halletmeye çalışacağım."

"Çok memnun oldum, Oliver. Sana güvenebileceğimi biliyordum." Senatör öne doğru eğildi. "Başına gelenlere üzülüyorum, son anketleri gördün mü?" İçini çekti. "Korkarım çok aşağılardasın."

"Biliyorum."

"Aslında önemli değil ama..."

"Ama?"

"İyi bir vali olurdun. Aslında geleceğin çok parlaktı. Paran, gücün olurdu. Sana para ve güç hakkında bir şey söyleyeyim, Oliver. Para kime ait olduğuna aldırmaz. Bir serseri piyangoda kazanabilir, bir aptala miras kalabilir veya biri banka soyarak elde edebilir. Ama güç... O farklıdır. Güç sahibi olmak dünyaya sahip olmaktır. Eğer vali olsaydın, bu şehirdeki herkesin hayatında etkili olabilirdin. İnsanlara faydalı olacak kanunlar geçirip onlara zarar verecek olanları veto edebilirdin. Sana bir gün Birleşik Devletler'in Başkan'ı olabileceğin sözünü vermiştim. Ciddiydim ve olabilirdin. İşte o gücü düşün, Oliver, dünyanın en güçlü ülkesini yöneten en önemli adam olmayı. Bu görülmeye değer bir rüya değil mi? Sadece bunu düşün." Yavaşça tekrar etti. "Dünyanın en güçlü adamı."

Oliver bu konuşmanın nereye varacağını düşünerek dinliyordu.

Senatör, Oliver'in söylenmemiş sorusuna cevap verircesine, "Ve sen bütün bunları bir parça ten uğruna kaçıyorsun. Seni bundan daha akıllı sanırdım, oğlum."

Oliver bekledi.

Senatör Davis önemsemezcesine, "Bu sabah Jan'le konuştum," dedi. "O da Paris'te, Ritz'de kalıyor. Senin evleneceğini söylediğimde... çok sarsıldı ve ağladı."

"Ben... ben üzgünüm, Todd. Gerçekten."

Senatör içini çekti. "İkinizin tekrar biraraya gelememesi çok yazık."

"Todd, ben gelecek hafta evleniyorum."

"Biliyorum ve asla buna karışmam. Sanırım ben duygusal yaşlı bir adamım, ama benim için evlilik dünyanın en kutsal olayıdır. Sizlere hayır duası ediyorum, Oliver..."

"Bunu takdir ediyorum."

"Ettiğini biliyorum." Senatör saatine baktı. "Sen eve gidip bavulunu hazırlamak istersin. Toplantının ayrıntı ve esasları sana Paris'e fakslanacaktır."

Oliver ayağa kalktı. "Haklısın ve merak etme, ben oradaki işleri hallederim."

"Edeceğinden eminim. Sahi, sana Ritz'de yer ayırttım."

Beş dakika sonra senatör Paris'ten Jan'le konuşuyordu. "Oliver yolda, bebeğim."

Senatör Davis'in lüks Challenger'inde Paris'e uçarken, Oliver senatörle yaptığı konuşmayı düşünüyordu. *Harika bir vali olurdun. Aslında geleceğin çok parlaktı. Sana güç hakkında bir şey söyleyeyim, Oliver. Güç sahibi olmak dünyaya sahip olmaktır. Eğer bu şehrin valisi olsaydın burada yaşayanların hayatlarını etkileyebilirdin. Halka faydalı kanunlar geçirip onların zararına olanları veto edebilirdin.*

Ama böyle bir güce ihtiyacım yok ki, diye kendini inandırmaya çalıştı Oliver. *Hayır. Harika bir kadınla evleniyorum. Birbirimizi çok mutlu edeceğiz. Çok mutlu.*

Oliver Paris'e Le Bourget Havaalanı'nın Trans Air Jet Terminali'ne geldiğinde kendisini bir limuzin bekliyordu.

"Nereye, Bay Russell?" diye sordu şoför.

Sahi sana Ritz'de yer ayırttım. Jan de Ritz'deydi.

Oliver, *başka bir otelde kalsam daha akıllıca olurdu,* diye düşündü. *Plaza Athenée veya Meurice'de.*

Şoför ona bakarak bekliyordu.

"Ritz," dedi Oliver. En azından Jan'den özür dileyebilirdi.

Lobiden ona telefon etti. "Ben Oliver, Paris'teyim."

Jan, "Biliyorum," dedi. "Babamla konuştum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Aşağıdayım. Bir merhaba demek isterdim. Eğer senin için..."

"Yukarı gel."

Oliver Jan'ın süitine girerken hâlâ ne söyleyeceğinden emin değildi.

Jan onu kapıda bekliyordu. Orada öylece bir an gülümseyerek durdu, sonra kollarını boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Babam bana buraya geleceğini söyledi. Çok mutlu oldum!"

Oliver şaşkın kalakaldı. Ona Leslie'den söz etmeli ama doğru sözcükleri bulmalıydı. *Bize olanlardan dolayı çok üzgünüm... Seni asla incitmek istemedim... Bir başkasına âşık oldum... Ama seni daima...*

"Sana bir şey söylemeliyim," dedi sıkıntıyla. "Aslında..." Jan'e bakarken senatörün sözlerini hatırladı birden. *Sana bir gün Birleşik Devletler'in Başkan'ı olabileceği sözünü vermiştim. Ciddiydim ve olabilirdin. İşte o gücü düşün, Oliver, dünyanın en güçlü ülkesini yöneten en önemli adam olmayı. Bu görülmeye değer bir rüya değil mi?*

"Evet, sevgilim?"

Ve sözcükler kendiliğinden sanki canlıymışcasına ağzından dökülüyordu. "Korkunç bir hata yaptım, Jan. Tam bir aptalmışım. Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

"Oliver!"

"Benimle evlenir misin?"

Hiçbir duraksama olmadı. "Evet. Oh evet, aşkım benim!"

Onu kucağına alıp yatak odasına taşıdı ve birkaç dakika sonra yatakta çıplak yatarlarken Jan, "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin sevgilim," diyordu.

"Delirmiş olmalıyım ki..."

Jan onun çıplak vücuduna iyice sokulurken inledi. "Oh! Bu o kadar harika bir duygu ki."

"Çünkü biz birbirimize aitiz de ondan." Oliver kalkıp oturdu.
"Haydi babana haberi verelim."
Şaşkınlıkla baktı ona. "Şimdi mi?"
"Evet."
Ve Leslie'ye de söylemem gerekecek.

On beş dakika sonra Jan babasıyla konuşuyordu. "Oliver'le ben evleniyoruz."

"Bu harika bir haber, Jan. Ne kadar şaşırdım ve sevindim. Şey, Paris belediye başkanı eski bir arkadaşımıdır. Telefonunuza bekliyor. Sizi orada evlendirir. Her şeyi ayarlarım ben."

"Ama..."

"Bana Oliver'i ver."

"Bir dakika baba." Jan telefonu Oliver'e uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Oliver telefonu aldı. "Todd?"

"Beni çok mutlu ettin, oğlum. Doğru olanı yaptın."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle hissediyorum."

"Jan'le Paris'te evlenmenizi ayarlayacağım. Eve dönünce de büyük bir kilise düğünü yaparız. Calvary Kilisesi'nde."

Oliver kaşlarını çatı. "Calvary Kilisesi mi? Bence... bence bu hiç iyi bir fikir değil, Todd. Orası Leslie'yle benim... Neden biz başka..."

Senatör Davis'in sesi buz gibiydi. "Kızımı mahcup ettin, Oliver ve sanırım şimdi bunu telafi etmek istersin. Haklı mıyım?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Evet, Todd. Tabii."

"Teşekkür ederim, Oliver. Sizi birkaç gün içinde bekliyorum. Konuşacak çok şeyimiz var... Vali bey..."

Paris düğünü belediye başkanının ofisinde kısa bir törenle oldu. Bittiğinde Jan, Oliver'e bakıp, "Babam bize Calvary Kilisesi'nde bir düğün yapmak istiyor."

Oliver, Leslie'yi ve bunun ona ne yapacağını düşünerek bir an durakladı. Ama artık geri dönmek için çok geçti. " Nasıl arzu ederse," dedi.

Leslie'yi aklından çıkaramıyordu. Ona bu yaptığını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. *Onu arayıp açıklayacağım.* Ama telefonu eline her alıŖta düşündü: *Nasıl açıklayabilirim? Ona ne diyebilirim?* Ve hiçbir cevap bulamıyordu. Tam arama cesaretini toplamıştı ki, basın daha önce davrandı. Kendini çok kötü hissediyordu artık.

Oliver ve Jan'ın Lexington'a döndüğünün ertesi günü Oliver'in seçim kampanyası tam gaz ilerlemeye başladı. Peter Tager bütün çarkları harekete geçirdi; Oliver tekrar televizyon, radyo ve gazetelerde hazır ve nazır hale geldi. Kentucky Kingdom Eğlence Parkı'nda büyük bir topluluğa hitap etti ve Georgetown'daki Toyota Motor Tesisleri'ndeki bir mitingi idare etti. Lancaster'deki yedi bin metrekarelik alışveriş merkezinde konuştu. Ve bu daha başlangıçtı.

Peter Tager, Oliver'i eyalette dolaştırması için bir kampanya otobüsü ayarladı. Otobüs Georgetown'dan başlayıp, Stanford'a ve oradan Frankfort'a gitti... Versailles... Winchester... Louisville... Oliver, Kentucky Fuarı'nda ve Sergi Merkezi'nde konuşma yaptı. Vali adayının şerefine Kentucky'nin yerel yemeği dana, sığır, piliç, kuzu, domuz eti ve çeşitli taze sebzelerin açık bir ateş üzerinde pişirilmesiyle yapılan bir yahni olan burgo ikram ettiler.

Oliver'in reytingleri yükselmeye devam etti. Bu kampanyadaki tek duraklama Oliver'in düşünüyordu. Leslie'yi kilisenin arka tarafında gören Oliver tatsız bir duyguya kapılmıştı. Bundan Peter Tager'a da söz etti.

"Leslie beni incitecek bir şey yapmaya kalkar mı dersin?"

"Tabii ki hayır. İstese bile ne yapabilir ki?.. Unut onu."

Oliver, Tager'ın haklı olduğunu biliyordu. Her şey çok güzel gidiyordu. Merak edecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey onu durduramazdı artık. Hiçbir şey.

Seçim gecesi Leslie Stewart evinde televizyonun önünde tek başına seçim sonuçlarını izleyerek oturdu. Bölge bölge Oliver hep ilerleydi. Sonunda, gece yarısından beş dakika önce Vali Addison televizyona çıkıp teslim konuşmasını yaptı. Leslie televizyonu kapattı. Ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı.

ARTIK AĞLAMA HANIMIM.

ARTIK AĞLAMA BUGÜN!

BİR ŞARKI SÖYLEYECEĞİZ,

KENTUCKY'DEKİ O ESKİ EV İÇİN,

TÂ UZAKLARDA, KENTUCKY'DEKİ O ESKİ EV İÇİN.

Artık zaman gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O sabah Senatör Todd Davis çok meşguldü. Safkanların satışına katılmak için günübirliğine başkentten Louisville'e uçmuştu.

Oturmuş, şahane görünümlü hayvanları seyrederken Peter Tager'a, "Soyu bozmamak lazım," dedi. "Önemli olan budur."

Güzel bir kısrağın ortasına getiriliyordu. "Bu Sail Away," dedi. "Onu istiyorum."

Fiyat arttırma hızlıydı, ama on dakika sonra bittiğinde Sail Away Senatör Davis'e aitti. Cep telefonu çaldı. Peter Tager cevap verdi. "Evet?" Bir an dinledikten sonra Senatör Davis'e döndü. "Leslie Stewart'la konuşur musunuz?"

Senatör Davis kaşlarını çatdı. Bir an durakladı, sonra telefonu Tager'dan aldı.

"Miss Stewart?"

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, Senatör Davis, ama acaba sizi görebilir miyim? Bir yardıma ihtiyacım var da."

"Şey, bu akşam Washington'a geri dönüyorum, onun için..."

"Gelip sizinle buluşabilirim. Gerçekten çok önemli."

Senatör Davis bir an duraksadı. "Eğer o kadar önemliyse sizi araya sıkıştırabilirim, genç bayan. Birkaç dakika sonra çiftliğime dönüyorum. Benimle orada buluşmak ister misiniz?"

"Çok iyi olur."

"Bir saat sonra görüşürüz."

"Teşekkür ederim."

David telefonu kapatıp Tager'a döndü. "Onun hakkında ya-nılmışım. Bundan daha akıllı sanmıştım. Oliver'le Jan evlenme-den önce para istemeliydi benden." Bir an düşünceli düşünceli durdu, sonra suratında bir sırıtma belirdi. "Bak şu salaklığıma."

"Ne oldu, senatör?"

"Bu telaşın nedenini şimdi anladım. Miss Stewart Oliver'den hamile olduğunu keşfetti ve bir miktar mali yardıma ihtiyacı ola-cak. Dünyanın en eski numarasıdır bu."

Bir saat sonra Leslie senatörün çiftliği olan Dutch Hill top-raklarında ilerliyordu. Ana binanın önünde bir koruma bekliyor-du. "Miss Stewart?"

"Evet."

"Senatör Davis sizi bekliyor. Buradan lütfen."

Leslie'yi duvarları lambri ve tika basa kitaplarla dolu kütüp-haneye giden bir koridora soktu. Senatör Davis masasında bir kitabı karıştırıyordu. Leslie içeri girince ona baktı ve ayağa kalk-tı.

"Seni görmek ne güzel canım, otur lütfen."

Leslie oturdu.

Senatör elindeki kitabı havaya kaldırarak, "Bu çok ilginç," dedi. "İlkinden sonuncusuna kadar bütün Kentucky Derby ga-liplerini yazıyor. İlk Kentucky Derby galibi kimdi biliyor musun?"

"Hayır."

"1875'te Aristides. Ama eminim buraya atları konuşmaya gelmedin." Kitabı bıraktı. "Bir iyilik istediğini söylemiştin."

Nasıl ifade edeceğini çok merak ediyordu. *Oliver'in çocu-ğuna hamile olduğumu yeni farkettim ve ne yapacağımı bilemi-yorum... Bir skandala neden olmak istemem ama.... Çocuğu bü-yütmeye hazırım, ancak buna yetecek kadar param yok....*

"Henry Chambers'ı tanıyor musunuz?" diye sordu Leslie.

Senatör Davis gözlerini kırptı, fena halde şaşırmişti. "Tanıyor muyum?.. Henry'yi mi? Evet, tanıyorum. Neden?"

"Eğer beni ona takdim ederseniz çok sevinirim."

Senatör Davis düşüncelerini hızla yeniden düzenlemeye çalışarak ona baktı. "Benden istediğin iyilik bu mu? Henry Chambers'la tanışmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Korkarım artık burada değil, Miss Stewart. Arizona'da Phoenix'de yaşıyor."

"Biliyorum. Yarın Phoenix'e gidiyorum ve orada tanıdığım birinin bulunması iyi olur diye düşündüm."

Senatör Davis bir an onu inceledi. İçgüdüğü burada anlamadığı bir şeylerin döndüğünü söylüyordu ona.

Sonraki sorusunu sorarken ihtiyatlıydı. "Henry Chambers hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Kentucky'den olduğundan başka hiçbir şey."

Bir an karar vermeye çalışarak durdu. *Güzel bir kadın*, diye düşündü. *Henry bana borçlu olacak*. "Onu ararım."

Beş dakika sonra Henry Chambers'la konuşuyordu.

"Henry, ben Todd. Bu sabah Sail Away'i satın aldığımı duyunca üzüleceksin. Biliyorum sen göz koymuştun ona." Bir an dinledi ve güldü. "Eminim öyledir. Duyduğuma göre yine boşanmışsın. Yazık Jessica'yı sevmiştim."

Konuşma birkaç dakika daha sürerken Leslie dinledi.

Sonra Senatör Davis, "Henry, sana bir iyiliğim dokunacak. Bir dostum yarın Phoenix'e geliyor ve orada hiç kimseyi tanımıyor. Onunla ilgilenirsen sevinirim. Neye mi benziyor?" Leslie'ye baktı ve gülümsedi. "Pek fena değil. Ama aklına bir şey getirme sakın."

Bir an dinledi, sonra Leslie'ye dönüp sordu. "Uçağın ne zaman iniyor?"

"İki ellide. Delta 159."

Senatör bu bilgiyi telefona aktardı. "Adı Leslie Stewart'tır. Bana bunun için teşekkür edeceksin. Kendine iyi bak, Henry. Görüşürüz." Alıcıyı yerine koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Leslie.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, sadece bu gerekliydi bana."

Neden? Leslie Stewart'ın Henry Chambers'la ne işi olabilir-di?

Oliver Russell'la ilişkisi, Leslie'nin tüm tahminlerinin ötesinde, kamuoyunda büyük yankı uyandıran bir fiyasko olmuştu. Sanki sonu gelmeyen bir kâbus gibiydi. Fısıltılar her gittiği yerde onu izliyordu.

"İşte o. Kilisede yüzüstü bırakıldı..."

"Ben düğün davetiyemi hatıra diye saklıyorum..."

"Çok merak ediyorum gelinliğini ne yapacak?"

Bu tür dedikodular Leslie'nin acısına yangına benzin gibi geliyordu, aşağılanma dayanılır gibi değildi. Bir daha asla bir erkeğe güvenmeyecekti. Asla. Tek tesellisi, bir gün bir şekilde Oliver Russell'a, kendisine yaptığı bu affedilmez şeyi ödeteceğiydi. Nasıl olacağı hakkında bir fikri yoktu. Arkasında Senatör Davis olunca Oliver'in para ve gücü olacaktı. *O halde ben de daha fazla para ve güç sahibi olmak için bir yol bulmalıyım*, diye düşündü Leslie. *Ama nasıl? Nasıl?*

Resmen görev alma töreni Frankfort'taki eyalet meclis binasının bahçesinde on beş metre yüksekliğindeki muhteşem çiçekli saatin yanında oldu.

Jan, Oliver'in yanında iftiharla, yakışıklı kocasının Kentucky valisi olarak yemin etmesini seyrediyordu.

Babası eğer Oliver aklını başına alırsa bundan sonraki durağın Beyaz Saray olacağına söz vermişti. Jan elinden gelen

her şeyi yapmaya kararlıydı, ki hiçbir şey ters gitmesin. Hiçbir şey.

Törenden sonra Oliver ve kayınpederi, Marie Antoinette'in Versailles yakınındaki villası Petit Trianon taklit edilerek yapılmış olan Executive Mansion'ın saray gibi kütüphanesinde oturuyorlardı.

Senatör Todd Davis lüks odaya bakıp memnuniyetle, "Burada iyi iş yapacaksın, oğlum," dedi. "Çok iyi."

Oliver candan bir ifadeyle, "Bütün bunları sana borçluyum," dedi. "Bunu unutmayacağım."

Senatör Davis aldırılmaz bir tavırla elini salladı. "Bunu düşünme, Oliver. Burada olmayı hak ediyorsun. Belki ben de işlerin yürümesi için azıcık dürtükledim. Ama bu daha başlangıç. Ben çok uzun zamandır politikadayım ve az çok bir şeyler öğrendim."

Bekleyiş içinde Oliver'e baktı, o da itaatkâr bir tavırla, "Onları dinlemek isterdim, Todd," dedi.

"Bak şimdi. İnsanlar bir şeyi yanlış biliyorlar. Kimi tanıdığın değil, tanıdığın hakkında ne bildiğin önemlidir. Herkesin bir yerde gömülü bir sırrı vardır. Bütün yapman gereken onu kazıp çıkarmak. Ondan sonra her ihtiyacında sana yardım etmek için nasıl gayret edeceklerini göreceksin. Ben Washington'daki bir senatörün bir yıl bir akıl hastanesinde kaldığını öğrenmiştim. Kuzeyden bir temsilci gençken hırsızlıktan bir süre ıslahevinde yatmıştı. Bunlar duyulursa kariyerlerine ne olur tahmin edersin. Ama bunlar bizim işimize yarayacak bilgiler."

Senatör pahalı bir deri çantadan çıkardığı bir tomar kâğıdı Oliver'e verdi. "Bunlar Kentucky'de iş yapacağın adamlar. Hepsi güçlü kadın ve erkekler, ama hepsinde bir Aşil topuğu var." Sırıttı. "Belediye başkanının sıkı bir Aşil topuğu var. Kendisi bir travestidir."

Oliver büyümüş gözlerle kâğıtları inceliyordu.

"Bunları kilitli tut, anlıyor musun? Yirmi iki ayar altın bunlar."

"Merak etme, Todd. Dikkatli olurum."

"Ve oğlum, bir ihtiyacın olduğunda onlara fazla baskı yapma. Kırma, sadece biraz bük onları." Bir an Oliver'i inceledi. "Jan'le aranız nasıl?"

"Harika," dedi aceleyle Oliver. Bir bakıma doğruydı da. Oliver'e göre bu bir çıkar evliliği idi ve onu bozacak bir şey yapmamak için çok dikkatli davranıyordu. Bir önceki tedbirsizliğinin kendisine az kalsın neye malolacağını asla unutamazdı.

"Çok iyi. Jan'ın mutluluğu benim için çok önemlidir." Bu bir uyarıydı.

Oliver, "Benim için de öyle," dedi.

"Sahi Peter Tager'ı nasıl buluyorsun?"

Oliver coşkuyla, "Onu çok beğeniyorum," dedi. "Bana müthiş yardımcı oldu."

Senatör Davis başıyla onayladı. "Bunu duyduğuma mutlu oldum. Ondan iyisini bulamazsın. Onu sana ödünç vereceğim, Oliver. Önüne çıkacak birçok pürüzü düzeltebilir."

Oliver gülümsedi. "Harika. Buna minnettar olurum."

Senatör Davis yerinden kalktı. "Ben artık Washington'a dönmeliyim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler Todd, veririm."

Senatör Davis'le buluşmasından sonraki pazar Oliver, Peter Tager'ı bulmaya çalıştı.

"Kendisi kilisede, vali bey."

"Sahi. Unutmuştum. Yarın görürüm onu."

Peter Tager her pazar ailesiyle kiliseye gider ve haftada üç defa da ikişer saatlik dualara katılırdı. Bir bakıma, Oliver onayıpta ederdi. *O galiba şimdiye kadar tanıdığım en mutlu adam,* diye düşündü.

Pazartesi sabahı Tager, Oliver'in ofisine geldi. "Beni mi görmek istedin, Oliver?"

"Bir ricam olacak. Kişisel bir şey."

Peter başıyla evetledi. "İmkânım olan her şeyi yaparım."

"Bir daireye ihtiyacım var."

Peter içinde bulunduğu geniş daireye sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Burası senin için çok mu küçük, vali bey."

"Hayır." Oliver, Tager'ın sağlam gözüne baktı. "Bazı geceler özel toplantılarım oluyor. Bunlar gizli kalmalı. Ne dediğimi anlıyorsun değil mi?"

Huzursuz bir duraklama oldu. "Evet."

"Şehrin merkezinden uzakta bir yer istiyorum. Halledebilir misin?"

"Sanırım."

"Tabii bu yalnız ikimizin arasında kalacak."

Peter Tager mutsuzca başını salladı.

Bir saat sonra Tager, Washington'dan Senatör Davis'i aradı.

"Oliver benden kendisine bir daire tutmamı istedi, senatör. Gizlice."

"Sahi mi? İyi, öğreniyor demek ki, Peter. Öğreniyor. Yap dediğini. Ama Jan'ın asla duymamasını garantile." Senatör bir an düşündü. "Indian Hills'de bir yer tut. Özel girişi olan bir yer olsun."

"Ama doğru mu böyle..."

"Peter, yap sadece."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Leslie'nin sorununa çözüm, *Lexington Herald-Leader*'da çıkan iki farklı yazıyla geldi. Birincisi Vali Oliver Russell'ı öven uzun bir makaleydi. Son satırda şöyle deniyordu: "Burada Kentucky'de yaşayan ve onu tanıyan hiç kimse, bir gün Oliver Russell Amerika Başkanı olunca şaşırmayacaktır."

Öbür sayfadaki yazı da şöyleydi: "Eski Lexington'lu, atı Lightning beş yıl önce Kentucky Derby'sini kazanan, üçüncü eşi Jessica'dan boşanan ve şimdi Phoenix'de yaşayan Henry Chambers, *Phoenix Star* gazetesinin sahibi ve yayıncısıdır. "

Basının gücü. İşte asıl güç oydu. Katharine Graham ve onun *Washington Post*'u bir Başkan'ı yok etmişti.

Fikir, işte o zaman oluştu beyninde.

Leslie ondan sonraki iki günü Henry Chambers hakkında araştırma yaparak geçirdi. İnternet'te onun hakkında bazı ilginç bilgiler vardı. Chambers elli beş yaşında, hayatının çoğunu kendisine miras kalan tütün servetini etrafa dağıtmakla geçirmiş bir hayırseverdi. Ama Leslie'yi ilgilendiren onun parası değildi.

Mesele, onun karısından boşanmış ve bir gazete sahibi olmasıydı.

Senatör Davis'le buluşmasından yarım saat sonra Leslie, Jim Bailey'nin ofisine girdi. "Ben gidiyorum, Jim."

Patronu ona anlayışla baktı. "Tabii. Bir tatile ihtiyacın var. Sen dönünce biz..."

"Geri gelmiyorum."

"Ne? Ben... ben senin gitmeni istemiyorum, Leslie. Kaçmak hiçbir şeyi çözemez."

"Ben kaçmıyorum."

"Kararın kesin mi?"

"Evet."

"Seni kaybetmek bizi çok üzecek. Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Ayrıldım bile."

Leslie Stewart, Henry Chambers'la tanışabilmek için bir sürü yol düşünmüştü. Sonsuz imkânlar vardı ama bunların hiçbirini beğenmedi. Aklına koyduğu şey çok dikkatle planlanmalıydı. Birden Senatör Davis'i hatırladı. Davis ve Chambers aynı geçmişe sahiptiler ve aynı çevrelerde dolaşırlardı. İkisi birbirini mutlaka tanırdı. İşte o zaman Leslie, Senatör Davis'i aramaya karar verdi.

Phoenix'teki Sky Harbour Havaalanı'na vardığında, Leslie ani bir dürtüyle oradaki gazete büfesine gitti. Bir *Phoenix Star* aldı ve inceledi. Boşuna. *Arizona Republic*, sonra da *Phoenix Gazette* aldı, tamam oradaydı işte, Zoltaire'in astroloji sütunu. *Astrolojiye inandığımdan filan değil. Ben bu saçmalıklar için fazla akıllıyım. Ama...*

ASLAN BURCU (23 Temmuz - 22 Ağustos): JÜPİTER SİZİN GÜNEŞİNİZLE BİRLEŞİYOR. ŞİMDİ YAPILACAK ROMANTİK PLANLAR GERÇEKLEŞECEK. GELECEK İÇİN MÜKEMMEL FIRSATLAR. DİKKATLİ DAVRANIN.

Köşede kendisini bir limuzinle şoför bekliyordu. "Miss Stewart?"

"Evet."

"Bay Chambers saygılarını yolladı ve sizi otelinize götürmemi emretti."

"Nezaket göstermiş." Leslie düşkırıklığına uğramıştı. Karşılamaya kendisinin geleceğini ümit ediyordu.

"Bay Chambers bu akşam yemekte kendisine katılmak için uygun olup olmadığınızı da sordu."

Bu daha iyiydi, çok daha iyi.

"Lütfen kendisine çok memnun olacağımı söyleyin."

O akşam saat sekizde Leslie, Henry Chambers'la yemek yiyordu. Chambers soylu yüzü, beyazlaşmakta olan kahverengi saçları ve onu sevimli kılan heyecanıyla hoş bir adamdı.

Leslie'yi beğeniyle inceliyordu. "Bana bir iyilik yaptığını söylerken haklıymış Todd."

Leslie gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Phoenix'e gelmene ne sebep oldu, Leslie?"

Bilmesen daha iyi. "Hakkında o kadar çok şey duydum ki, burada yaşamaktan hoşlanacağıma karar verdim."

"Harika bir yerdir. Bayılacaksınız. Arizona'nın her şeyi var... Grand Kanyon, çöl, dağlar. İstediklin her şeyi bulacaksınız burada."

Ve buldum da, diye düşündü Leslie.

"Kalacak bir yere ihtiyacın olacak. Bulman için sana yardımcı olabileceğimden eminim."

Leslie elindeki paranın üç aydan fazla yetmeyeceğini biliyordu. Ancak işler öyle gelişti ki, planını uygulaması için iki aydan az zaman gerekti.

Kitapçı dükkânları kadınların bir erkek avlamak için neler yapmaları gerektiğini salık veren kitaplarla doluydu. Tavsiyeler, "kendini ağır satmak"tan "onları yatakta elde edersiniz" arasında dolaşıyordu. Leslie tavsiyelerden hiçbirini tutmadı. Onun kendi yöntemi vardı: Henry Chambers'ı tedirgin etti. Fiziksel değil zi-

hinsel olarak. Henry onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Bir sarışın güzelse aptaldır önyargısına inanan eski okuldandı. Daima, güzel ama çok akıllı olmayan kadınların kendisini cezbetmiş olduğunu hiç farketmemişti. Leslie ilahi bir aydınlanma gibi gelmişti ona. Akıllıydı, güzel konuşuyordu ve inanılmayacak kadar çok konuda bilgiliydi.

Felsefe, din ve tarihten konuştular; Henry bir arkadaşına şöyle itiraf etti: "Bana öyle geliyor ki, bana yetişebilmek için birçok konuda durmadan okuyor."

Henry Chambers, Leslie'nin arkadaşlığından müthiş zevk alıyor, onu koluna bir ödül gibi takıp arkadaşlarına gösteriş yapıyordu. Carefree Şarap ve Güzeli Sanatlar Festivali'ne, Actors Tiyatrosu'na götürdü. Amerika West Arena'da, Phoenix Suns'ı dinlediler. Lyonn Sanat Galerisi'ni, Symphony Hall'u ve Doo-dah geçit törenini görmek için küçük Chandler şehrine gittiler. Bir akşam da gidip Phoenix Roadrunners'ın hokey maçını seyrettiler.

Hokey maçından sonra Henry, "Senden çok hoşlanıyorum, Leslie," dedi. "Bence beraber olmalıyız. Seninle sevişmek istiyorum."

Onun elini ellerinin arasına aldı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Ben de senden hoşlanıyorum, Henry," dedi Leslie. "Ama cevabım hayır."

Ertesi günü öğlen yemeği randevuları vardı. Henry, Leslie'ye telefon etti. "Neden beni *Star*'dan almıyorsun. Senin burayı görmeni istiyorum."

Leslie, "Çok isterim," dedi. İşte beklediği buydu zaten. Phoenix'de iki gazete daha vardı: *Arizona Republic* ve *Phoenix Gazette*. Tek para kaybeden ise Henry'nin gazetesi *Star*'dı.

Phoenix Star'ın ofisleri ve basım binası Leslie'nin beklediğinden ufaktı. Henry ona etrafı gezdirirken Leslie, *bu bir vali veya başkanı deviremez*, diye düşündü. Ama bu bir basamaktı. Onun hakkında planları vardı.

Leslie her gördüğü şeyle ilgileniyordu. Henry'ye sorular soruyor, o da bunları yazışları müdürü Lyle Bannister'e havale ediyordu. Leslie, Henry'nin gazete işini ne kadar az bildiğini ve ne kadar aldırmadığını görüp hayret ediyordu. Bu onu her şeyi öğrenmeye daha kararlı yaptı.

Her şeyi bir İtalyan köy ortamını canlandıran şato benzeri Borgota adlı bir restoranda oldu. Yemek mükemmeldi. Istakoz çorbası, beşamel soslu küçük dana biftekleri, vinegret soslu beyaz kuşkonmaz ve Grand Marnier suflenin tadını çıkarmışlardı. Henry Chambers'la beraber olmak keyifli ve oyalayıcıydı, çok güzel bir gece geçirmişlerdi.

"Phoenix'i çok seviyorum," diyordu Henry. "Sadece elli yıl önce buranın nüfusunun altmış beş bin olduğuna inanmak ne kadar zor. Şimdi bir milyondan fazla."

Leslie bir şeyi merak ediyordu. "Kentucky'den ayrılıp buraya yerleşmeye karar vermene ne sebep oldu, Henry?"

Omuz silkti. "Aslında benim kararım değildi. Tanrı'nın cezası ciğerlerim neden öldü. Doktorlar ne kadar yaşayacağımı bilemiyorlardı. Benim için en iyi iklimin Arizona olduğunu söylediler. Ben de hayatımın geri kalan kısmını... her ne demekse... burada geçirmeye karar verdim." Genç kadına gülümsedi. "Ve işte buradayız." Elini ellerinin arasına aldı. "Bana ne kadar iyi geleceğini söyledikleri zaman kendileri de işin aslını bilmiyorlardı. Senin için çok yaşlı olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu endişeyle.

Leslie gülümsedi. "Fazla gençsin. Çok fazla."

Henry uzun bir an baktı ona. "Ben ciddiyim. Benimle evlenir misin?"

Leslie bir an gözlerini yumdu. Breaks Interstate Park yolunda elle yazılmış tahta afiş gözlerinin önüne geldi: LESLIE BENİMLE EVLENİR MİSİN?... *Bir valiyle evleneceğine söz veremem ama iyi bir avukatımdır.*

Leslie gözlerini açtı ve Henry'ye baktı. "Evet, seninle evlenmek istiyorum." *Dünyada her şeyden fazla.*

İki hafta sonra evlenmişlerdi.

Evlilik ilanı *Lexington Herald-Leader*'da çıkınca, Senatör Todd Davis uzun bir süre baktı ona. *Sizi rahatsız ettiğime üzgünüm, senatör ama acaba görüşebilir miyiz? Sizden bir ricam olacak. Henry Chambers'ı tanıyor musunuz? Eğer beni tanıştıırırsanız minnettar olurum.*

Eğer bütün amacı buyduysa sorun yoktu.

Eğer bütün niyeti buyduysa.

Leslie ve Henry balaylarını Paris'te geçirdiler. Her gittikleri yerde Leslie, Oliver ve Jan'in de aynı yerleri gezip aynı sokaklarda dolaşıp dolaşmadıklarını, şurada alışveriş edip burada yemek yiyip yemediklerini merak etti. Onları beraberken ve sevişirken, Oliver'in Jan'in kulağına aynı yalanları fısıldarken hayalinde canlandırdı. Çok pahalıya ödeyeceği yalanları.

Henry onu içtenlikle seviyor ve mutlu etmek için her şeyi yapıyordu. Başka şartlarda Leslie ona âşık olabilirdi ama içinde bir şey ölmüştü. *Artık hiçbir erkeğe güvenemem.*

Phoenix'e döndükten birkaç gün sonra Leslie, Henry'ye, "Henry, gazetede çalışmak istiyorum," diyerek şaşırttı onu.

Henry güldü. "Neden?"

"İlginç olacağını düşünüyorum. Ben bir reklam şirketinde yöneticiydim. O bölümde yararlı olabilirim."

Henry önce karşı çıktıysa da, sonunda razı oldu.

Leslie'nin her gün *Lexington Herald-Leader*'ı okuduğunu farketmişti.

"Memleketindeki dostları mı takip ediyorsun?" diye takıldı ona.

Leslie güldü. "Öyle denebilir." Oliver hakkında yazılan her şeyi dikkatle okuyordu. Onun mutlu ve başarılı olmasını istiyordu. *Ne kadar büyürse...*

Leslie, *Star*'ın para kaybettiğini söyleyince Henry güldü. "Sevgilim, bu kovada bir damla. Benim, senin hiç bilmediğin yerlerden gelen paralarım var. Hiç önemi yok."

Ama Leslie için önemliydi. Hem de çok önemli. Gazetenin yönetimiyle gitgide daha yakından ilgilendikçe, para kaybetmelerinin başlıca nedeninin sendikalar olduğunu anladı. *Phoenix Star*'ın baskı makineleri eski modeldi ama sendika, çalışanların işlerini elinden alır düşüncesiyle yenilenmelerine izin vermiyordu. Şu anda da *Star*'la yeni bir toplu sözleşme için görüşmekteydiler.

Leslie durumu Henry'yle konuştuğunda, "Neden bu işlerle uğraşıyorsun, eğlenmene bak," dedi.

Leslie, "Ben zaten eğleniyorum," dedi inandırıcı bir tavırla.

Leslie, *Star*'ın avukatı Craig McAllister'la bir görüşme yaptı.

"Görüşmeler nasıl gidiyor?"

"Keşke size daha iyi haberler verebilseydim, Bayan Chambers, ama korkarım durum pek iyi gözüküyor."

"Ama hâlâ görüşüyoruz, değil mi?"

"Sözde öyle. Ama Matbaacılar Sendikası başkanı Joe Riley şey çocuğu... yani çok inatçı. Hiç taviz vermiyor, basımcıların sözleşmesi on gün sonra bitiyor ve Riley, sendika o zamana kadar yeni bir sözleşme imzalamazsa yürüyeceklerini söylüyor."

"Ona inanıyor musunuz?"

"Evet. Ben sendikalara teslim olmayı sevmem ama onlarsız gazetemiz yok demektir. Bizi kapatabilirler. Bir günün üretimi bir grevde gider ve bir önceki günün gazetesinin hiçbir değeri yoktur. Sendikalara karşı çıktıkları için kaç yayın battı gitti."

"Ne istiyorlar?"

"Malum şeyler. Daha az çalışma saatleri, zamlar ilerdeki makineleşmeye karşı garanti..."

"Bizi sıkıştırıyorlar, Craig, bundan hoşlanmadım."

"Bu duygusal bir konu değil, Bayan Chambers, gerçek bir durum."

"Öyleyse tavsiyeniz teslim olmak mı?"

"Başka şansımız olduğunu sanmıyorum."

"Neden ben Joe Riley'le bir görüşme yapmıyorum?"

Buluşma saat ikiye ayarlanmıştı ve Leslie öğle yemeğinden geç gelebildi. Resepsiyon ofisine girdiğinde Riley, Leslie'nin sekreteri siyah saçlı güzel bir kadın olan Amy'yle sohbet ediyordu.

Joe Riley kırk yaşın ortalarında haşın görünüşlü bir İrlandalıydı. On beş yıldan fazladır matbaacıydı. Üç yıl önce sendikanın başkanı olmuştu ve bu işde en sert görüşmeci olarak şöhret yapmıştı. Leslie bir an orada durarak onun Amy'yle flört etmesini seyretti.

Riley anlatıyordu. "...Ondan sonra adam kadına dönüp, 'Senin için söylemesi kolay ama ben geri nasıl döneceğim?' demiş."

Amy güldü. "Nereden duyarsın bunları, Joe?"

"Çevrem geniştir, sevgilim. Bu akşam yemeğe ne dersin?"

"Bayılırım."

Riley başını kaldırıp Leslie'ye baktı. "İyi akşamlar, Bayan Chambers."

"İyi akşamlar, Bay Riley. Lütfen içeri buyurun."

Riley ve Leslie gazetenin konferans odasında oturuyorlardı.

"Kahve alır mıydınız?" diye sordu Leslie.

"Hayır, teşekkürler."

"Daha sert bir şey?"

Adam sırıttı. "Biliyorsunuz çalışma saatleri içinde içmek kurallara aykırıdır, Bayan Chambers."

Leslie derin bir nefes aldı. "İkimizin bir görüşme yapmasını istedim, çünkü senin adil bir adam olduğunu duydum."

"Olmaya çalışıyorum," dedi Riley.

"Sendikanıza anlayış gösterdiğimi bilmeni istiyorum. Adamlarının bazı şeyleri hak ettiği kesin, ama istedikleriniz mantıksız. Onların bazı çalışma alışkanlıkları bize yılda milyonlarca dolara maloluyor."

"Daha açık olabilir misiniz?"

"Memnuniyetle. Normal çalışma saatlerinde daha kısa süreler çalışıp fazla mesai ödenen vardiyalarda çalışmak için yollar buluyorlar. Bazıları üç vardiyayı arka arkaya koyup bütün hafta sonu çalışıyorlar. Buna, 'Kamçı zoruyla,' diyorlar galiba. Artık bunları kaldıramayız. Makinelerimizin modası geçtiği için para kaybediyoruz. Eğer yeni soğuk sistem olanları alabilirsek...."

"Kesinlikle olmaz! Koymak istediğiniz yeni makineler benim adamlarımı işinden eder ve makinelerden dolayı adamlarımın sokağa atılmasına izin vermeye de hiç niyetim yok. Sizin Tanrı'nın cezası makinelerinizin yemek yemeye ihtiyacı yok ama benim adamlarımın var." Riley ayağa kalktı. "Sözleşmemiz haftaya bitiyor. Ya istediğimizi alırız ya da greve gideriz."

O akşam buluşmadan Henry'ye söz ettiğinde, onun bütün söylediği, "Neden bütün bunlara karışmak istiyorsun?" oldu. "Sendikalarla beraber yaşamak zorundayız. Sana bir tavsiyede bulunayım, sevgilim. Bütün bunlar senin için çok yeni ve sen bir kadınsın. Bırak ben halledeyim. Boşuna..." Nefesi kesilip durdu.

"İyi misin?"

Başıyla evetledi. "Bugün aptal doktorumu gördüm, bir oksijen tüpü bulundurmamı söyledi."

Leslie, "Ben ayarlarım," dedi. "Ayrıca ben olmadığım zamanlar için bir hemşire..."

"Hayır! Hemşireye ihtiyacım yok. Ben... ben sadece yorgunum."

"Gel, Henry. Hadi yatırayım seni."

Üç gün sonra Leslie olağandışı bir yönetim kurulu toplantısı isteyince Henry, "Sen git bebeğim," dedi. "Ben burada kalıp dinleneyim." Oksijen maskesinin faydası olmuştu ama hâlâ kendini yorgun ve halsiz hissediyordu.

Leslie, Henry'nin doktorunu aradı. "Çok fazla kilo kaybediyor ve ağrısı var. Yapabileceğiniz bir şey olmalı."

"Bayan Chambers, biz elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. İlaçlarını almasına ve bolca dinlenmesine dikkat edin."

Leslie orada oturup Henry'nin yatakta öksürerek yatışını seyretti.

Henry, "Toplantı için özür dilerim," dedi. "Sen başkanlık et. Zaten kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Leslie sadece gülümsedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kurul üyeleri konferans odasında simit ve krem peynir yiyip kahve içerek Leslie'yi bekliyorlardı.

Gelir gelmez, "Sizi beklettiğim için özür dilerim, bayanlar baylar, Henry sevgilerini yolladı," dedi. Leslie'nin toplantılara ilk katıldığından bu yana işler değişmişti. Onu hor görmüşler, işlerine burnunu sokan biri gibi davranmışlardı. Fakat zamanla, Leslie faydalı tavsiyelerde bulunacak kadar işleri öğrendiğinde onların saygısını kazanmıştı. Şimdi toplantı başlarken Leslie kahve servisi yapmakta olan Amy'ye döndü. "Amy, senin de toplantıya katılmanı istiyorum."

Amy ona şaşkınlıkla baktı. "Korkarım benim stenom pek iyi değildir, Bayan Chambers. Cynthia daha iyi..."

"Toplantıyı dakika dakika tutmanı istemiyorum, sadece aldığımız kararları not et."

"Peki, efendim." Amy bir defter kalem alıp duvarın önündeki iskemleye oturdu.

Leslie kurula dönerek, "Bir sorunumuz var," dedi. "Matbaacılar Sendikası'yla sözleşmemiz neredeyse doldu. Üç aydır görüşüyoruz, hâlâ bir anlaşmaya varamadık. Bir karar vermek zorundayız ve bunu da çabuk yapmalıyız. Size yolladığım raporları gördünüz. Fikirlerinizi almak istiyorum."

Bir yerel firmada avukat olan Gene Osborn'a baktı.

"Eğer bana sorarsan, Leslie, zaten çok fazla ödüyoruz. İstediklerini bugün ver, yarın daha fazlasını isterler."

Leslie başını salladı ve yerel büyük bir mağazanın sahibi olan Aaron Drexel'e baktı.

"Aaron?"

"Ben de katılmak zorundayım. İşlerini fazla kolaylaştırıyoruz. Eğer bir şey vereceksek karşılığında bir şey almalıyız. Kırımca biz bir greve dayanabiliriz ama onlar dayanamaz."

Diğerlerinin fikirleri de aynıydı.

Leslie, "Ben sizler gibi düşünmüyorum," dedi. Hepsi ona hayretle baktılar. "Bence istediklerini almalarına izin vermeliyiz."

"Bu delilik..."

"Sonunda gazeteye sahip olurlar..."

"Artık durduramayız..."

"Onlara teslim olamazsın..."

Leslie konuşmalarını kesmedi. Onlar bitirince, "Joe Riley adil bir adam," dedi. "İsteklerinin haklılığına inanıyorum."

Amy duvarın önünde oturduğu yerde tartışmaları şaşkınlıkla izliyordu.

Kadınlardan biri, "Senin onun tarafını tutmana şaşırdım, Leslie," dedi.

"Ben kimsenin tarafını tutmuyorum. Sadece mantıklı davranmamız gerektiğine inanıyorum. Neyse zaten kararı verecek olan ben değilim. Oylama yapalım." Amy'ye döndü. "Bunları zapta geçirmeni istiyorum."

"Evet, efendim."

Leslie tekrar gruba döndü. "Sendikanın isteklerine karşı olanlar ellerini kaldırsın." On bir el havaya kalktı. "Sendikanın isteklerini kabul için benim evet, kurulun geri kalanının hayır dediği zapta geçsin."

Amy yüzünde düşünceli bir ifadeyle defterine yazıyordu.

Leslie, "O halde tamam," diyerek ayağa kalktı. "Eğer yapacak başka bir şey yoksa..."

Ötekiler de kalktılar.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Arkalarından baktı, sonra Amy'ye döndü. "Bunları daktiloda yazar mısın lütfen?"

"Derhal, Bayan Chambers."

Leslie odasına yürüdü.

Telefon bir saat sonra geldi.

"Bay Riley birinci hatta," dedi Amy.

Leslie ahizeyi kaldırdı. "Alo."

"Joe Riley. Sadece yapmaya çalıştığınız şey için size teşekkür etmek istedim."

Leslie, "Anlayamadım," dedi.

"Yönetim kurulu toplantısı. Olanları duydum."

Leslie, "Şaşırdım, Bay Riley," dedi. "Bu özel bir toplantıydı."

Joe Riley kıkırdadı. "Alt düzeyde dostlarım var diyelim. Neyse, harika bir şey yapmaya çalıştınız. Yazık ki, işe yaramadı."

Bir anlık sessizlikten sonra Leslie yavaşça, "Bay Riley... Ya işe yaramasını sağlarsam?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir fikrim var. Telefonda konuşmasak daha iyi. Bir yerde buluşabilir miyiz... gizlice?"

Bir duraksama oldu. "Tabii. Nereyi düşünürsünüz?"

"İkimizin de tanınmayacağı bir yer."

"Golden Cup'a ne dersiniz?"

"Tamam. Bir saat sonra oradayım."

"Görüşürüz."

Golden Cup polislerin turistleri uzak durmaları için uyardığı, demiryollarının yakınında, Phoenix'in sefil bir bölgesindeydi.

Leslie içeri girdiğinde Joe Riley bir köşede oturuyordu. Yaklaşırken ayağa kalktı.

Leslie, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. Oturdular.

"Geldim, çünkü greve gitmeden istediğimizi elde edebileceğimiz bir yol olduğunu söylediniz."

"Var. Bence kurul sağgörüsüz ve aptalca davrandı. Onlarla konuşmaya çalıştım ama dinlemediler."

"Biliyorum. Bizimle yeni bir sözleşme yapmalarını tavsiye ettiniz."

"Doğru. Siz matbaacıların gazetemiz için ne kadar önemli olduğunu göremiyorlar."

Riley kafası karışmış bir halde onu inceliyordu. "Ama size karşı oy kullandılarsa, biz nasıl olur da?.."

"Bana karşı oy kullanmalarının tek nedeni sizin sendikanızı ciddiye almamaları. Niyetinizin ciddi olduğunu onlara göstermelisiniz."

"Nasıl yani?"

Leslie biraz da çekinerek konuştu. "Size söyleyeceklerim çok gizli kalmalı, ama istediğinizi elde etmenin tek yolu bu. Sorun basit: Sizin blöf yaptığınızı sanıyorlar. Niyetinizin ciddi olduğuna inanmıyorlar. Öyle olduğunu onlara göstermelisiniz. Sözleşmeniz cuma gece yarısı bitiyor."

"Evet..."

"Sizin sessizce çekileceğinizi sanıyorlar." Öne doğru eğildi. "Çekilmeyin." Adam dikkatle dinliyordu. "*Star*'ı sizsiz yürütemeyeceklerini gösterin onlara. Kuzu gibi gitmeyin. Zarar verin."

Riley'in gözleri irileşti.

"Ciddi bir şey kastetmiyorum," diye Leslie çabucak ekledi. "Niyetinizin ciddi olduğunu gösterecek kadar. Birkaç kablo kesin, bir iki makineyi çalışamaz hale getirin. Onların çalışması için size ihtiyaçları olduğunu görsünler. Her şey bir iki günde ta-

mir edilebilir, ama o sırada akılları başlarına gelir. Neyle karşı karşıya olduklarını anlarlar."

Joe Riley bir süre Leslie'ye bakarak durdu. "Siz olağanüstü bir kadınsınız."

"Yok canım. Düşündüm ve basit bir seçeneğim var. Az bir zarar verir ve kurulu sizinle anlaşmaya razı edersiniz ya da gazetenin tekrar toparlanamayacağı uzun bir grev ilan edersiniz. Benim tüm yapmak istediğim gazeteyi korumak."

Riley'in yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Size bir kahve ısmarlamama izin verin, Bayan Chambers."

"Saldırıya geçiyoruz!"

Cuma gecesi, gece yarısını bir dakika geçse, Joe Riley'in talimatıyla matbaacılar saldırdı. Makinelerden parçalar kopardılar, üstü malzeme dolu bir masayı devirdiler, iki baskı makinesini ateşe verdiler. Onları durdurmaya çalışan bir bekçi fena halde dövüldü. Bir iki makineyi bozmaya gelen matbaacılar heyecanın etkisiyle gitgide daha yıkıcı oldular.

Adamlardan biri, "Bu piçlere bizi itip kakamayacaklarını gösterelim," diye bağırdı.

"Bizsiz gazete olamaz."

"Star biziz."

Bağırışlar yükseldi. Adamlar daha şiddetle saldırdılar. Baskı odası harabeye dönmekteydi.

Tam bu çığırnlığın ortasında, birden odanın dört bir yanından projektörler yandı. Adamlar şaşkın bir halde bakınarak durdular. Kapıların yanında televizyon kameraları şiddet ve yıkım sahnelerini çekiyorlardı. Yanlarında *Arizona Republic*, *Phoenix Gazette* ve diğer basın organları hasarı tespit ediyorlardı. En aşağı bir düzine polis ve itfaiyeci vardı.

Joe Riley şok içinde etrafına bakıyordu. Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişlerdi? Polis yaklaşmaya ve itfaiyeciler hortumları

tutmaya başlarken cevabı buldu Riley ve aniden midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Leslie Chambers onu tuzağa düşürmüştü. Sendikanın verdiği bu zararlar duyulunca artık kimse onlara anlayış göstermeyecekti. Kaltak bunları tâ baştan planlamıştı.

Bir saat içinde televizyon ve radyolar bu acımasız yıkımı ayrintılarıyla yayınladılar. Tüm dünyadaki haber ajansları kendilerine ekmek veren işverenlerine ihanet eden hain işçileri anlattılar. Bu *Phoenix Star* için bir halkla ilişkiler zaferiydi.

Leslie iyi hazırlanmıştı. Önceden *Star*'ın yöneticilerinden bazılarını Kansas'a dev baskı makinelerini işletmeyi öğrenmeleri ve soğuk baskı tekniğini sendikalı olmayan işçilere öğretmeleri amacıyla yollamıştı. Sabotaj olayından hemen sonra diğer önemli iki sendika olan postacılar ve klişeciler de *Star*'la anlaşılar.

Sendikalar yenilip teknolojiyi yenileme yolları açılınca gazetenin kârı hızla artmaya başladı. Bir gecede üretim yüzde yirmi fırladı. Saldırının ertesi sabahı Amy işten atıldı.

Evlendiklerinden iki yıl sonra, bir cuma öğleden sonrası Henry hazımsızlık hissetti. Cumartesi sabahı göğüs ağrılarına dönüştü bu, Leslie onu hastaneye yetiştirmek için hemen bir ambulans çağırdı. Pazar günü Henry Chambers vefat etti.

Bütün servetini Leslie'ye bıraktı.

Cenazeden sonraki pazartesi Craig McAllister, Leslie'yi görmeye geldi. "Seninle bazı kanuni meseleleri konuşmaya geldim ama eğer daha çok erkense..."

"Hayır," dedi Leslie. "İyiyim ben."

Henry'nin ölümü Leslie'yi tahmininden çok etkiledi. Sevece, tatlı bir adamdı ve Leslie onu Oliver'den intikamını almak

için kullanmıştı. Ve bu da Leslie'nin beyrinde Oliver'i mahvetmek için bir neden daha oluşturdu.

McAllister, "Star'ı ne yapacaksın?" diye sordu. "Bütün vaktini onu çıkarmaya harcamak istemezsin herhalde."

"Bu tam yapmak istediğim şey. Büyüyeceğiz...."

Leslie, Amerika'daki bütün gazete simsarlarının listesini yazan ticaret gazetesi *Managing Editor*'un bir kopyasını aldırdı ve Santa Fe, New Mexico'daki Dirks Van Essen and Associates'i seçti.

"Ben Bayan Chambers. Bir gazete daha almak istiyorum, acaba hangisi olabilir?.."

Oregon, Hammond'da *Sun* satılıktı.

Leslie, McAllister'a, "Oraya uçup bir bakmanı istiyorum," dedi.

İki gün sonra McAllister, Leslie'ye telefon etti. "*Sun*'ı unutabilirsiniz, Bayan Chambers."

"Sorun nedir?"

"Sorun Hammond iki gazeteli bir şehir. *Sun*'ın günlük satışı on beş bin. Öbür gazete, *Hammond Chronicle* yirmi sekiz bin, neredeyse iki misli. Ve *Sun*'ın sahibi beş milyon dolar istiyor. Mantıksız bir anlaşma."

Leslie bir an düşündü. "Bekle beni. Oraya geliyorum."

Leslie iki günü gazeteyi ve defterlerini inceleyerek geçirdi.

McAllister, "*Sun*'ın *Chronicle*'la yarışması imkânsız," dedi sonuçtan emin bir şekilde. "*Chronicle* büyümeye devam ediyor. *Sun*'ın tirajıysa son beş yılda hep düşmüş."

"Biliyorum," dedi Leslie. "Onu satın alacağım."

McAllister şaşkınlıkla baktı ona. "Ne yapacaksın?"

"Onu satın alacağım."

Anlaşma üç günde tamamlandı. *Sun*'ın sahibi ondan kurtulduğuna çok memnundu. "Bayanı anlaşma için tavladım," diye övünüyordu. "Tam beş milyon ödedi."

Hammond Chronicle'ın sahibi Walt Meriwether, Leslie'yi ziyarete geldi.

"Anladığım kadarıyla yeni rakibim sizsiniz," dedi kibarca.

Leslie başıyla onayladı. "Haklısınız."

"Eğer işleriniz iyi gitmezse belki *Sun*'ı bana satarsınız."

Leslie gülümsedi. "Ve eğer işler iyi gitmezse siz *Chronicle*'ı bana satmayı düşünürsünüz."

Meriwether güldü. "Tabii. Bol şans, Bayan Chambers."

Meriwether, *Chronicle*'a dönünce kendinden emin bir tavırla, "Altı ayda *Sun* bizim olacak," dedi.

Leslie, Phoenix'e dönünce *Star*'ın yazışları müdürü Lyle Bannister'la konuştu. "Benimle Hammond, Oregon'a geliyor-sun. Kendi ayaklarının üzerinde duruncaya kadar gazeteyi senin idare etmeni istiyorum."

Bannister, "Ben Bay McAllister'la konuştum," dedi. "Gazetenin üzerinde duracağı ayağı filan yokmuş. Oluşmayı bekleyen bir felaket olduğunu söyledi."

Leslie onu bir an inceledi. "Benim kaprisim olarak kabul et bunu."

Oregon'da, Leslie *Sun* çalışanlarını bir personel toplantısına çağırırdı.

Onlara, "Bundan sonra biraz değişik çalışacağız," dedi. "Burası iki gazeteli bir şehir ve ikisi de bizim olacak."

Sun'ın yayın yönetmeni Derek Zornes, "Affedersiniz, Bayan Chambers," dedi. "Ama galiba siz durumu anlamadınız. Bizim satışımız *Chronicle*'inkinden çok düşük ve devamlı da düşüyor. Ona yaklaşmamızın imkânı yok."

"Biz değil ona yaklaşmak, onu işsiz bırakacağız," dedi Leslie.

Odadaki erkekler birbirlerine bakıp aynı şeyi düşündüler: Kadınlar ve amatörler burunlarını gazete işine hiç sokmamalılar. Zornes nazikçe sordu. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

"Siz hiç boğa güreşi seyrettiniz mi?" diye sordu Leslie.

Gözlerini kırpı. "Boğa güreşi mi? Hayır..."

"Boğa arenaya dalınca matador hemen öldürme yoluna gitmez. Öldürülecek kadar zayıf düşünceye kadar kanını akıtır."

Zornes gülmesini zor tutuyordu. "Yani biz de *Chronicle*'in kanını akıtacağız?"

"Aynen öyle."

"Nasıl yapacağız bunu?"

"Pazartesiden itibaren *Sun*'ın fiyatını otuz beş sentten yirmi sente indireceğiz. Reklam fiyatlarımızı da yüzde otuz keseceğiz. Gelecek hafta, okurlarımızın dünyanın her yerine bedava seyahatler kazanacağı armağanlı yarışmalar başlatacağız. Yarışmayı hemen ilan edeceğiz."

Daha sonra gazete çalışanları toplantıyı tartışırken genel fikir, gazetenin deli bir kadın tarafından satın alındığıydı.

Kanatılma işi başladı ama kanayan *Sun*'dı.

McAllister, Leslie'ye, "*Sun*'ın ne kadar para kaybettiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Ne kaybettiğini tam olarak biliyorum," dedi Leslie.

"Buna ne kadar devam etmek niyetindesin?"

Leslie, "Kazanıncaya kadar," dedi. "Merak etme kazanacağız."

Ama Leslie endişeliydi. Kayıplar her hafta artıyordu. Dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyorlardı.

"Teorin işlemiyor," dedi McAllister. "Gazete batmadan zararımızı azaltmalıyız."

Ertesi hafta tirajdaki düşüş durdu.

Sun'ın tirajının tırmanmaya başlaması sekiz hafta aldı.

Gazetenin fiyatındaki indirim ve reklam fiyatlarının düşürülmesi cazipti ama tirajı arttıran armağanlı yarışma olmuştu. On iki hafta devam etti ve yarışmacılar her gün yarışmak zorundaydılar. Ödüller Güney Denizleri'ne gemi yolculuğuyla Londra, Paris ve Rio'ya gezilerdi. Ödüller verilmeye ve kazananların resimleri gazetenin ilk sayfasında basılmaya başlayınca *Sun* patlama yapmaya başladı.

"Berbat bir kumar oynadın ama tuttu," dedi McAllister istemeye istemeye.

"Kumar değildi," dedi Leslie. "İnsanlar bedava bir şey kazanmaya dayanamazlar."

Walt Meriwether son tiraj rakamlarını görünce delirdi. Yıllardır ilk defa *Sun, Chronicle*'in önüne geçiyordu.

"Pekâlâ," dedi aksi bir ifadeyle. "Bu oyunu iki kişi de oynayabilir. Bizim de reklam ücretlerimizi düşürmenizi ve herhangi bir yarışma başlatmanızı istiyorum."

Ama artık çok geçti. Leslie'nin *Sun*'ı almasından on bir ay sonra Walt Meriwether onu görmeye geldi.

"Satıyorum," dedi. "*Chronicle*'ı satın almak ister misiniz?"

"Evet."

Chronicle'in anlaşması imzalandığı gün Leslie çalışanlarını topladı.

"Pazartesiden itibaren," dedi. "*Sun*'ın fiyatını arttırıyoruz, reklam ücretlerini ikiye katlıyoruz ve yarışmayı durduruyoruz."

Bir ay sonra Leslie, Craig McAllister'a, "Detroit'teki *Evening Standard* satılık. Bir televizyon istasyonları da var. Sanırım bir anlaşma yapmalıyız."

McAllister itiraz etti. "Bayan Chambers, biz televizyon hakkında bir şey bilmiyoruz ve..."

"O halde öğrenmeliyiz, değil mi?"

Leslie'nin ihtiyacı olan imparatorluk kurulmaya başlıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Oliver'in günleri doluydu ve yaptığı işin her anına bayılıyor-
du. Yapılması gereken politik görüşmeler, çıkarılması gereken
yasalar, onaylanacak ödenekler, toplantılar, konuşmalar ve ba-
sın toplantıları. Frankfort'ta *State Journal*, Lexington'da *He-
rald-Leader* ve *Louisville Courier-Journal* onun hakkında parlak
haber ve yazılar yayınlıyorlardı. İş bitirici bir vali olarak şöhret
yapıyordu. Süper zenginlerin sosyal hayatında geziniyordu ve
bunun büyük ölçüde Senatör Todd Davis'in kızıyla evli olmasın-
dan kaynaklandığının farkındaydı.

Oliver, Frankfort'ta yaşamaktan hoşlanıyordu. Kentucky'nin
meşhur mavi otlarla kaplı tepelerinin arasındaki nehir vadisine
kurulmuş tarihi bir şehirdi orası. Washington D.C.'de yaşamak
acaba nasıl olurdu, diye düşünüyordu...

Dolu geçen günler haftalara ve aylara dönüştü. Valilik dö-
neminin son yılı başladı.

Oliver, Peter Tager'ı basın sekreteri yapmıştı. Mükemmel
bir seçimdi bu. Tager basına daima dürüst olmuştu; sahip oldu-
ğu ve sözünü etmekten hoşlandığı edepli, eski usul değerler
dolayısıyla partiye ağırlık ve itibar kazandırıyordu. En az Oliver
kadar tanınmaktaydı.

Todd Davis ayda bir kere Frankfort'a uçup Oliver'i görmeyi âdet edinmişti.

Peter Tager'a, "Bir safkan koşturuyorsan, zamanlamasını kaybetmemesi için gözün üzerinde olmalı," demişti.

Soğuk bir ekim akşamında Oliver ve Senatör Davis, Oliver'in çalışma odasında oturuyorlardı. İki erkek ve Jan, Gabriel'in yerinde yemeğe gitmiş, sonra da eve dönmüşlerdi. Jan onları konuşmaları için yalnız bırakmıştı.

"Jan çok mutlu görünüyor, Oliver. Çok memnun oldum."

"Onu mutlu etmeye çalışıyorum, Todd."

Senatör Davis, Oliver'e baktı ve apartmanı ne sıklıkta kullandığını merak etti. "Seni çok seviyor, oğlum."

"Ben de onu seviyorum." Oliver çok samimi görünüyordu.

Senatör Davis gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Beyaz Saray'ı yeniden döşemeye başladı bile."

Oliver'in kalbi tekledi. "Anlayamadım?"

"Sana söylemedim mi? Adın Washington koridorlarında geçmeye başladı. Yılın ilk günü kampanyamıza başlayacağız."

Oliver korkarak sordu. "Bana doğruyu söyle, bir şansım olduğun düşünüyor musun, Todd?"

"Şans kelimesi kumarı ifade eder, oğlum ve ben kumar oynamam. Emin olduğunu bilmediğim hiçbir işe girmem."

Oliver derin bir nefes aldı. Dünyanın en önemli adamı olabildi. "Benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi bilmeni isterim, Todd."

Todd, Oliver'in kolunu okşadı. "Damadına yardım etmek bir erkeğin görevidir, değil mi?"

Damat sözcüğünün vurgulanması Oliver'in dikkatinden kaçmamıştı.

Senatör önem vermez gibi, "Sahi Oliver, senin yasama kurulunun şu tütün vergisi yasasını geçirmesi beni düşkürlüğüne uğrattı."

"O para bizim mali bütçemizdeki açığı kapatacak ve..."

"Ama tabii sen onu veto edeceksin."

Oliver bakakaldı. "Veto etmek mi?"

Senatör hafifçe gülümsedi. "Oliver, kendimi düşünmediğimi bilmeni isterim. Ama alinteriyle kazandıklarını tütün tarlalarına yatırmış bir sürü arkadaşım var ve onların yeni ağır vergilerle zarara uğramalarını istemem, sen ister miydin?"

Sessizlik oldu.

"İster miydin, Oliver?"

Oliver sonunda, "Hayır," dedi. "Sanırım haksızlık olur."

"Çok memnun oldum. Cidden çok."

Oliver, "Senin tütün tarlalarını sattığını duydum, Todd."

Todd Davis ona hayretle baktı. "Bunu neden yapmak isteyim ki?"

"Şey, tütün şirketlerinin canına okunuyor mahkemelerde. Satışlar çok düşük ve..."

"Sen Birleşik Devletler'den söz ediyorsun, oğlum. Dışarda koca bir dünya var. Reklam kampanyalarımız Çin'de, Afrika'da, Hindistan'da bir başlasın hele." Saatine baktı ve kalktı. "Washington'a dönmeliyim. Bir komite toplantım var."

"İyi uçuşlar."

Senatör Davis gülümsedi. "Şimdi öyle olacak, oğlum. Şimdi olacak."

Oliver altüst olmuştu. "Ben ne yapacağım şimdi, Peter? Tütün vergisi yasama kurulunun bu yıl çıkardığı en beğenilen yasa. Onu veto etmek için ne sebep göstereceğim?"

Peter Tager cebinden bazı kâğıtlar çıkardı. "Bütün cevaplar işte burada, Oliver. Ben bunları senatörle görüştüm. Hiçbir sorun çıkmayacak. Saat dört için bir basın toplantısı düzenledim."

Oliver kâğıtları inceledi. Sonunda, "Evet," dedi. "Bu iyi."

"Benim işim bu. Başka bir şey ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Teşekkürler. Dörtte görüşürüz."

Peter Tager gidiyordu.

"Peter."

Tager döndü. "Evet?"

"Bana bir şey söyle. Başkan olma şansım gerçekten var mı sence?"

"Senatör ne diyor?"

"Olduğunu söylüyor."

Tager masaya geri geldi. "Senatörü yıllardır tanırım, Oliver. Bütün bu sürede hiç yanılmadı. Bir kere bile. Adamın inanılmaz içgüdüleri var. Eğer Todd Davis sana Birleşik Devletler'in gelecekteki Başkan'ı olacaksın diyorsa, çiftliğine bahse girebilirsin."

Kapı vuruldu. "Girin."

Kapı açılıp içeriye elinde bazı fakslarla genç ve çekici bir sekreter girdi. Yirmi yaşlarında, zeki ve hevesliydi.

"Affedersiniz, vali bey. Toplantıda olduğunuzu..."

"Ziyarı yok, Miriam."

Tager gülümsedi. "Merhaba, Miriam."

"Merhaba, Bay Tager."

Oliver, "Miriam olmasa ne yapardım bilmiyorum," dedi. "Her işimi yapıyor."

Miriam kızardı. "Eğer başka bir şey yoksa..." Faksları Oliver'in masasının üzerine bıraktı ve odadan telaşla çıktı.

Tager, "Hoş bir kadın," diyerek Oliver'e baktı.

"Evet?"

"Oliver, dikkatli oluyorsun, değil mi?"

"Tabii oluyorum. O küçük apartmanı senden onun için istedim."

"Ben uzun vadeli dikkatten söz ediyorum. Çıkarlar çok büyüdü. Gelecek sefer azdığında bir düşün, bir Miriam ya da Karen veya Alice, Oval Ofis'e değer mi?"

"Ne dediğini biliyorum, Peter ve minnettarım ama benim için endişe etmene gerek yok."

"İyi." Peter Tager saatine baktı. "Gitmeliyim. Betsy ve çocukları öğlen yemeğine götüreceğim." Gülümsedi. "Rebecca'nın bu sabah yaptığını anlattım mı sana? Benim iki yaşındaki kız. Saat sekizde seyretmek istediği bir çocuk programı vardı. Betsy, 'Sevgilim, onu sana öğlen yemeğinden sonra seyrettiririm,' dedi. Rebecca ona baktı ve, 'Anne, öğlen yemeğimi şimdi istiyorum,' dedi. Çok zekice, değil mi?"

Oliver, Tager'ın sesindeki gurur karşısında gülümseme gereği hissetti.

O akşam saat onda Oliver, Jan'in kitap okuduğu oturma odasına girdi ve, "Şekerim, benim gitmem lazım, bir konferansım var," dedi

Jan başını kaldırdı. "Bu saatte mi?"

"Korkarım öyle. Sabah bütçe hakkında bir komite toplantısı var ve beni ondan önce bilgilendirmek istiyorlar."

"Çok çalışıyorsun. Eve erken gelmeye çalış olur mu, Oliver?" Bir an duraksadı. "Son zamanlarda çok sık çıkıyorsun."

Bunun bir uyarı olup olmadığını merak eden Oliver karısına doğru yürüdü, eğilip öptü onu. "Merak etme, sevgilim. Gelebildiğim kadar erken gelirim."

Aşağıda şoförüne, "Bu gece sana ihtiyacım olmayacak," dedi. "Küçük arabayı alacağım."

"Peki, vali bey."

"Geç kaldın, sevgilim." Miriam çıplaktı.

Sırıtarak ona doğru yürüdü. "Kusura bakma. Bensiz başlamadığına memnun oldum."

Kız gülümsedi. "Sarıl bana."

Onu kollarının arasına alıp sıcak vücudunu kendisinininkine bastırarak sıkıca tuttu.

"Soyun. Çabuk ol."

Daha sonra, "Washington'a taşınmaya ne dersin?" diye sordu.

Miriam yatakta oturdu. "Ciddi misin?"

"Çok. Ben belki giderim. Senin de benimle olmanı istiyorum."

"Eğer karın öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek."

"Neden Washington?"

"Bunu sana şimdi söyleyemem. Sadece çok heyecanlı olacağını bil."

"Beni sevdiğin sürece istediğin her yere giderim."

"Seni sevdiğimi biliyorsun." Kelimeler eskiden defalarca olduğu gibi kolayca çıkıyordu ağzından.

"Tekrar seviş benimle."

"Bir saniye. Senin için bir şeyim var." Kalkıp bir sandalyenin üzerine fırlattığı ceketine doğru yürüdü. Cebinden küçük bir şişe çıkarıp içindekini bir bardağa boşalttı. Berrak bir sıvıydı bu.

"Dene şunu."

Miriam, "Nedir bu?" diye sordu.

"Seveceksin, sana söz veriyorum." Bardağı kaldırıp yarısını içti.

Miriam bir yudum aldı, sonra kalanını içti. Gülümsedi. "Fena değilmiş."

"Kendini müthiş seksi hissedeceksin."

"Ben zaten seksi hissediyorum. Yatağa gel hadi."

Tekrar sevişiyorlardı ki, kız birden kesik bir nefes aldı. "Ben... ben kendimi iyi hissetmiyorum." Soluk soluğaydı. "Nefes alamıyorum." Gözleri kapanıyordu.

"Miriam!" Cevap yoktu. Yatağa sırtüstü düştü. "Miriam!"

Orada baygın yatıyordu.

Orospu çocuğu. Bana bunu neden yapıyorsun?

Ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başladı. Bir düzine kadına bu sıvıdan vermiş ve hiçbirine de bir şey olmamıştı. Dikkatli olmalıydı. Eğer bu işi eline yüzüne bulaştırırsa her şeyin sonu olurdu. Gerçekleşmesi için uğraştığı bütün hayallerinin sonu. Buna izin veremezdi. Kıza bakarak durdu yatağın yanında. Nabzına baktı. Hâlâ nefes alıyordu. Çok şükür! Ama onun bu apartmanda bulunmasına izin veremezdi. Onun izini bulurlardı yoksa. Tıbbi yardım görebileceği bir yere bırakmalıydı onu.

Giyinip apartmandan kızın bütün izlerini temizlemesi yarım saat sürdü. Kapıyı açıp kimse var mı diye baktı, sonra kızı kaldırarak omzuna attı ve götürüp arabasına koydu. Neredeyse gece yarısı olmuştu, sokaklar bomboştu. Yağmur başlıyordu. Juniper Hill Park'a sürdü arabayı ve etrafta kimsenin bulunmadığından emin olunca, Miriam'ı yavaşça arabadan alıp bir bankın üzerine yatırdı. Onu orada bırakmaktan hoşlanmıyordu ama başka çaresi yoktu. Hiçbir çaresi. Bütün geleceği tehlikedeydi.

Birkaç metre ötede bir umumi telefon vardı, oraya gidip 911'i çevirdi.

Eve döndüğünde Jan onu bekliyordu. "Gece yarısını geçti. Neden bu kadar geç kaldın?"

"Özür dilerim, sevgilim. Bütçe üzerinde uzun sıkıcı bir tartışmaya girdik ve herkes ayrı telden çalıyordu."

"Solgun görünüyorsun," dedi Jan. "Bitkin olmalısın."

"Biraz yorgunum."

Jan imalı bir gülümsemeyle, "Hadi yatağa gidelim," dedi.

Onu alnından öptü. "Mutlaka biraz uyumalıyım, Jan. Bu toplantı canımı çıkardı."

Hikâye ertesi gün *State Journal*'in birinci sayfasındaydı:

VALİNİN SEKRETERİ PARKTA BAYGIN BULUNDU.

Bu sabah saat ikide polis Miriam Friedland'ı baygın bir halde, yağmurun altında bir bankta yatarken buldu ve hemen bir ambulans çağırdı. Memorial Hastanesi'ne götürülen kadının durumunun kritik olduğu bildiriliyor.

Oliver hikâyeyi okurken, Peter elinde bir gazeteyle koşarak odaya girdi.

"Bunu gördün mü?"

"Evet. Bu... bu çok feci. Basın sabahtan beri arayıp duruyor."

Tager, "Ne oldu dersin?" diye sordu.

Oliver başını salladı. "Bilmiyorum. Şimdi hastaneyle konuştum. Komadaymış. Neyin sebep olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Bulur bulmaz beni arayıp bildirecekler."

Tager, Oliver'e baktı. "Umarım iyileşir."

Leslie Stewart gazetelerdeki haberleri kaçırdı, çünkü o sırada Brezilya'da bir televizyon istasyonu satın almakla meşguldü.

Hastaneden telefon ertesi gün geldi. "Vali bey, laboratuvar sonuçlarını şimdi aldık. Ecstasy adıyla bilinen methylenedioxy-methamphetamine diye bir madde almış. Daha öldürücü olan sıvı şeklini kullanmış."

"Durumu nedir?"

"Korkarım kritik. Komada. Uyanabilir de..." Tereddüt etti. "Aksi de olabilir."

"Lütfen beni haberdar edin."

"Gayet tabii. Çok üzölmüş olmalısınız, vali bey."

"Öyleyim."

Sekreteri aradığında Oliver Russell bir toplantıdaydı.

"Özür dilerim, vali bey. Size bir telefon var."

"Rahatsız etmemeni söylemişim, Heather."

"Senatör Davis üçüncü hatta."

"Ya."

Oliver odadakilere döndü. "Bunu daha sonra bitiririz, beyler, eğer izin verirsiniz..."

Onların odayı terketmesini izledi, kapı arkalarından kapanınca telefonu aldı. "Todd?"

"Oliver, bu parkta uyuşturucu almış halde bulunan sekreterinin hikâyesi nedir?"

"Evet," dedi Oliver. "Feci bir şey, Todd. Ben..."

Senatör Davis sordu. "Ne kadar feci?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrı'nın cezası. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Todd herhalde sen benim...Yemin ederim ne olduğunu bilmiyorum."

Senatörün sesi sertti. "Ümit ederim öyledir. Washington'da dedikodu ne kadar çabuk yayılır bilirsin, Oliver. Amerika'nın en küçük şehridir. Olumsuz hiçbir şeyin seninle ilişkilendirilmesini istemeyiz. Hamlemizi yapmaya hazırız. Eğer aptalca bir şey yaparsan çok ama çok bozulurum."

"Sana söz veriyorum, ben temizim."

"Öyle kalmaya da dikkat et."

"Tabii yapacağım. Ben..." Hat kesildi.

Oliver düşünceli bir halde oturdu. *Daha dikkatli olmalıyım. Artık hiçbir şeyin beni durdurmasına izin veremem.* Saatine baktı ve televizyonu açan kumandaya uzandı. Haberler başlamıştı. Ekranda bazı binalarda pusuya yatanların savaştan mahvolmuş bir şehirde rastgele ateş edişleri vardı. Arka planda havan topu atışları duyulabiliyordu.

Savaş kıyafetleri giymiş çekici bir kadın muhabir, "Yeni barış antlaşması bu gece hayata geçecek ama bu, ne savaştan mahvolmuş ülkedeki huzurlu şehirleri geri getirebilir, ne de acımasız terörün baskısında kaybolan masum hayatları canlandırabilir."

Sahne Dana Evans'ın bir yakın plan çekimine geçti. Kurşun geçirmez yelek ve savaş çizmeleri giymiş, çok güzel bir genç kadın. "Buradaki insanlar aç ve yorgun. Tek bir şey istiyorlar... barış. Gerçekleşebilecek mi? Bunu ancak zaman gösterecek. Dana Evans, Saraybosna'dan *WTE* için bildiriyor." Görüntü bir reklamın içinde eridi.

Dana Evans, Washington Tribune Girişimleri Sistemi'nin dış haberler muhabiriydi. Oliver onun yayınlarını kaçırmamaya çalışırdı. Medyanın en iyi muhabirlerinden biriydi.

Harika görünen bir kadın, diye düşündü Oliver kimbilir kaçınıcı kez. *Bu kadar genç ve cazibeli biri neden savaşın tam ortasında olmak ister ki?*

YEDİNCİ BÖLÜM

Dana Evans, üsten üse gezen silah hocası bir albayın kızı, bir ordu yumurcağıydı. On bir yaşına geldiğinde, beş Amerikan şehrinde ve dört yabancı ülkede yaşamış bulunuyordu. Bu arada subay çocukları için olan okullara devam etmişti.

Dana tek çocuktı; büyümüş de küçülmüş, neşeli ve arkadaş canlısı biriydi. Ama annesi Dana'nın normal bir çocukluk yaşamadığından dolayı endişeliydi.

Ona, "Her altı ayda bir taşınmanın senin için zor olduğunu biliyorum, sevgilim," dedi.

Dana şaşkın bir halde baktı annesine. "Neden?"

Babası yeni bir yere tayin edildiğinde, Dana heyecanlanır, "Yine taşınıyoruz," diye bağırırdı keyifle.

Dana'ya karşılık, annesi nefret ederdi böyle sürekli taşınmaktan.

Dana on üçüneyken annesi, "Artık çingene gibi yaşamaktan bıktım, boşanmak istiyorum," demişti.

Dana haberleri duyduğunda dehşete düştü, ama boşanmadan çok, artık babasıyla bütün dünyayı dolaşamayacağı içindi.

Annesine, "Ben nerede yaşayacağım?" diye sordu.

"California, Claremont'ta. Ben orada büyüdüm. Çok güzel küçük bir şehirdir. Bayılacaksınız."

Dana'nın annesi Claremont'un küçük güzel bir şehir olduğunda haklıydı. Ama Dana'nın bayılacağında yanılmıştı. Claremont, Los Angeles İlçesi'nde, San Gabriel Dağları'nın eteğindeydi ve nüfusu sadece otuz üç bin kişiydi. Sokakları sevimli ağaçlarla donanmıştı ve eski zamandan kalma bir kolej topluluğunu çağırıyordu. Dana oradan nefret etti. Bir dünya gezginciliğinden, küçük bir şehrin yerleşik düzenine geçmek onda ciddi bir kültür şoku yarattı.

"Hep burada mı yaşayacağız?" diye kederle sordu Dana.

"Neden, sevgilim?"

"Çünkü burası benim için çok küçük. Benim daha büyük bir kente ihtiyacım var."

Dana okuldaki ilk gününden eve karamsar döndü.

"Ne oldu? Okulunu sevmedin mi?"

Dana içini çekti. "Fena değil, ama çocuklarla dolu."

Dana'nın annesi güldü. "Onlar da, sen de bunun üstesinden geleceksiniz."

Dana sonra Claremont Lisesi'ne gitti ve okulun gazetesi, *Wolfpacket*'in muhabiri oldu. Gazete işini sevdiğini farketti ama seyahat etmeyi ümitsizce özlüyordu.

"Büyüdüğümde," dedi. "Bütün dünyayı tekrar gezeceğim."

Dana on sekiz olduğunda Claremont McKenna Üniversitesi'ne yazıldı, gazetecilik okudu ve okul gazetesinin muhabiri oldu. Ertesi yıl gazetenin genel yayın yönetmeni yaptılar onu.

Öğrenciler durmadan ondan bir şeyler istemeye geliyorlardı. "Bizim grubun haftaya bir danslı toplantısı var, Dana. Acaba gazetede duyurabilir misin?"

"Münazara Kulübü salı günü bir toplantı yapacak..."

"Tiyatro grubunun sahneye koyacağı oyunu bir gözden geçirebilir misin?"

"Yeni kütüphane için para toplamalıyız..."

Bunun sonu gelmiyordu, ama Dana çok memnundu. İnsanlara yardım edebilecek bir konumdaydı ve bunu seviyordu. Son yılında gazetecilik kariyerinde ilerlemek istediğine karar verdi.

"Bütün dünyadaki önemli insanlarla röportaj yapacağım," dedi annesine. "Bu, tarihi yazmaya yardım etmek gibi bir şey olacak."

Genç Dana büyürken aynaya her baktığında morali bozuluyordu. Çok kısa, çok zayıf ve çok düzdü. Öteki tüm kızlar inanılmaz derecede güzeldi. Bu bir çeşit California yasasıydı sanki. *Ben kuğular ülkesinde bir çirkin ördek yavrusuyum.* Aynalara bakmaktan kaçınmayı huy edinmişti. Oysa baksaydı, on dört yaşında vücudunun gelişmekte olduğunu farkedirdi. On altı yaşında çok çekici olmuştu. On yedi yaşındayken oğlanlar ciddi olarak peşine düşmüşlerdi. Kalp biçimindeki istekli yüzünde, kocaman, araştırıcı gözlerinde ve boğuk kahkahasında hayran olunacak bir meydan okuma vardı.

Dana on iki yaşından beri bekâretini nasıl kaybetmek istediğini biliyordu. Dalgaların yumuşakça sahili yaladığı, uzak bir tropikal adada, ay ışığıyla aydınlanan güzel bir gecede olacaktı. Arka planda tatlı bir müzik çalacaktı. Yakışıklı, kültürlü bir yabancı ona yaklaşıp gözlerinden ruhunun derinliklerine bakacak, sonra onu tek bir kelime söylemeden kollarına alıp nazikçe yakındaki bir palmiye'nin altına taşıyacaktı. Soyunup sevişirlerken arka plandaki müzik yükselip doruk noktasına varacaktı.

Gerçekteyse bekâretini, bir okul dansından sonra eski bir Chevrolet'in arka koltuğunda *Forum*'da kendisiyle birlikte çalışan, Richard Dobbins adında sıksa, kızıl saçlı bir oğlanla kaybetti. Dana'ya yüzüğünü verdi ve bir ay sonra ailesiyle beraber Milwaukee'ye taşındı. Dana bir daha ondan hiç haber alamadı.

Üniversitenin gazetecilik bölümünden mezun olmasından bir ay önce muhabir olarak iş aramak üzere yerel gazete *Claremont Examiner*'e gitti.

Personel ofisinde bir adam özgeçmişine bakıp, "Demek *Forum*'un genel yayın yönetmeniydin, hmmm?" dedi.

Dana alçakgönüllülükle gülümsedi. "Evet, doğru."

"Peki. Şansın varmış. Şu ara adama ihtiyacımız var. Seni bir deneyelim."

Dana mutluluktan havalarda uçuyordu. Daha şimdiden hakkında yazacağı ülkelerin listesini yapmıştı: Rusya, Çin, Afrika...

"Dış haberler muhabiri olarak başlayamam biliyorum," dedi Dana. "Ama kısa süre sonra..."

"Doğru. Burada ayak işlerine bakacaksın. Sabahları müdürlerin kahvelerini vereceksin. Koyu olsun isterler. Ve aşağıya baskıya da kopyaları yetiştireceksin."

Dana şok içinde baktı ona. "Ben yapamam..."

Adam kaşlarını çatarak öne eğildi. "Neyi yapamazsın?"

"Bu işi aldığıma ne kadar memnunum anlatamam."

Gazeteciler Dana'yı kahvesinden dolayı kutladılar ve gazetenin şimdiye kadar gördüğü en iyi taşıyıcı oldu. Her sabah işe erken geliyordu ve herkesle arkadaş olmuştu. Yardım etmek için daima hevesliydi. İlerlemenin yolunun bu olduğunu biliyordu.

Ancak altı ay sonra Dana hâlâ ayak işçisiydi. Yazışları müdürü Bill Crowell'i görmeye gitti.

"Artık hazır olduğumu biliyorum," dedi. "Eğer bana bir görev verirsiniz..."

Adam başını bile kaldırmadı. "Henüz boş yer yok. Kahvem soğudu."

Bu adil değil, diye düşündü Dana. *Bana bir fırsat bile vermeyecekler.* Dana'nın çok inandığı bir söz vardı. "Eğer bir şey

seni durdurabiliyorsa, sen de ona engel olabilirsin." *Hiçbir şey beni durduramayacak*, diye düşündü Dana, *hiçbir şey. Ama nasıl başlayacağım?*

Bir sabah elinde sıcak kahve fincanlarıyla teleks odasının önünden geçerken, polis hattından bir yazı geldiğini farkettiler. Merak ederek oraya yürüyüp yazıyı okudu.

ASSOCIATED PRESS, CLAREMONT, CALIFORNIA. BU SABAH CLAREMONT'TA BİR KAÇIRMA GİRİŞİMİ OLDU. ALTI YAŞINDA BİR ÇOCUK BİR YABANCI TARAFINDAN ALINIP...

Dana irileşmiş gözlerle hikâyenin devamını okudu. Derin bir nefes alıp teleksten çıkan kâğıdı kopararak cebine koydu. Hiç kimse görmemişti onu.

Dana nefes nefese Bill Crowell'in ofisine koştu. "Bay Crowell, bu sabah Claremont'ta birisi küçük bir oğlan çocuğunu kaçırmaya kalkmış. Ona ata bindirmeyi teklif etmiş. Çocuk önce şeker istemiş, adam çocuğu şekerçi dükkânına götürmüş ama dükkân sahibi çocuğu tanımış ve polisi çağırınca adam kaçmış."

Bill Crowell heyecanlanmıştı. "Telekte bir şey yoktu. Sen nasıl duydun bunu?"

"Ben... ben dükkândaydım ve orada bundan söz ediliyordu ve..."

"Oraya hemen bir muhabir yollarım."

Dana çabucak, "Neden benim yazmama izin vermiyorsunuz? Şekerçi dükkânının sahibi beni tanıyor. Benimle konuşur."

Yazışları müdürü bir an Dana'yı inceledi ve isteksizce, "Pe-kâlâ," dedi.

Dana şekerçi dükkânının sahibiyle röportaj yaptı; yazı ertesi gün *Claremont Examiner*'in ilk sayfasında yayınlandı ve çok iyi karşılandı.

"Fena iş değildi," dedi Bill Crowell ona. "Hiç fena değil."
"Teşekkür ederim."

Dana teleks odasında ancak bir hafta sonra tekrar yalnız kalabildi. *Associated Press*'den bir hikâye geliyordu.

POMONA, CALIFORNIA: JUDO HOCASI KADIN, TECAVÜZE YELTENEN ADAMI YAKALADI.

Harika, diye düşündü Dana. Kâğıdı kopardı, buruşturup cebine tıktı ve Bill Crowell'i görmeye koştu.

"Eski oda arkadaşım aradı beni," dedi heyecanla. "Pencereden dışarı bakıyormuş ve bir kadının tecavüze yeltenen bir adamı yakaladığını görmüş. Bunu yazmak isterdim."

Crowell bir an baktı ona. "Hadi yap."

Dana judo hocasıyla röportaj yapabilmek için Pomona'ya gitti arabasıyla ve yine hikâyesi ilk sayfada yayınlandı.

Bill Crowell onu ofisine çağırdı. "Bu işi sürekli yapmaya ne dersin?"

Dana bayıldı buna. "Harika!" *Başladı*, diye düşündü. *Kariyerim nihayet başladı*.

Ertesi gün *Claremont Examiner*, Washington D.C.'deki *Washington Tribune*'a satıldı.

Satış haberi duyulunca *Claremont Examiner*'de çalışanların çoğu dehşete düştüler. Bir küçülme olacağı mutlak ve bir kısmı işlerini kaybedeceklerdi. Dana böyle düşünmüyordu. Ben *Washington Tribune* için çalışıyorum şimdi; bunu izleyen mantıklı düşünce de, *neden onların genel merkezlerinde çalışmıyordum*.

Bill Crowell'in ofisine gitti. "On gün izin istiyorum."

Yazışları müdürü ona merakla baktı. "Dana, buradakilerin çoğu döndüklerinde masalarını yerinde bulamama korkusuyla tuvalete bile gitmiyorlar. Sen endişe etmiyor musun?"

"Neden edeyim? En iyi muhabiriniz benim," dedi güvenle.
"*Washington Tribune*'da bir görev alacağım."

"Ciddi misin?" Yüzünün ifadesini gördü. "Ciddisin." İçini çekti. "Peki. Matt Baker'ı görmeye çalış. *Washington Tribune* yatırımlarının başındadır... gazeteler, TV istasyonları, radyo... hepsinin..."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Washington D.C., Dana'nın hayal ettiğinden çok daha büyük bir kentti. Burası dünyanın güç merkeziydi ve Dana havadaki elektriği hissedebiliyordu. Mutlulukla, *işte ben buraya aitim*, diye düşündü.

İlk işi Stouffer Concourse Oteli'ne yerleşmek oldu. *Washington Tribune*'un adresini bulup oraya doğru yola çıktı. *Tribune*, Altıncı Cadde'de bütün bir bloku kaplıyor, sonsuzluğa gider gibi görünen dört ayrı binadan oluşuyordu. Dana ana lobiyi buldu ve kendine güvenen bir ifadeyle masanın arkasında duran üniformalı görevlinin yanına gitti.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayan?"

"Ben burada çalışıyorum. Yani *Tribune* için çalışıyorum. Matt Baker'ı görmeye geldim."

"Randevunuz var mı?"

"Henüz yok, ama..."

"Olunca tekrar gelin." Görevli dikkatini masaya gelen başkalarına çevirdi.

Adamlardan biri, "Dağıtım bölümünün başıyla randevumuz var," dedi.

"Bir dakika lütfen." Görevli telefonda bir numara çevirdi.

Arkada inen asansörlerin birinden birtakım insanlar boşalıyordu. Dana oraya doğru yöneldi. Görevlinin kendisini farket-

memesi için dua ederek asansöre bindi. Arkasından bir kadın girip düğmeye bastı ve yukarı çıkmaya başladılar.

"Affedersiniz," dedi Dana. "Acaba Matt Baker hangi katta?"

"Üçüncü." Dana'ya baktı. "Giriş kartı takmıyorsunuz?"

"Kaybettim," dedi Dana.

Asansör üçüncü kata gelince Dana indi. Gördüklerinin ihtişamı karşısında nutku tutulmuş, öylece durdu. Bir kabinler denizine bakıyordu. Binlerce kişiyle dolmuş, yüzlerce cam bölme vardı sanki. Her birinin üzerine değişik renkle yazılar yazılmıştı: EDİTÖRLÜK... SANAT... METRO... SPOR... TAKVİM...

Dana oradan geçen bir adamı durdurdu. "Affedersiniz, Bay Baker'ın ofisi nerede acaba?"

"Matt Baker mı?" Eliyle işaret etti. "Koridorun sonunda sağda en son oda."

"Teşekkür ederim."

Dana dönerken, elinde kâğıtlar taşıyan traşsız, buruşuk giysili bir adama çarptı. Kâğıtlar yere döküldü.

"Ah, özür dilerim. Ben..."

"Neden önüne bakmıyorsun?" diye tersledi adam. Kâğıtları toplamak için yere eğildi.

"Kazaydı. Durun. Size yardım edeyim. Ben..." Dana yere eğilip kâğıtları alırken birkaçını bir masanın altına uçurdu.

Adam ona ters ters baktı. "Bana bir iyilik yapın. Bir daha bana yardım etmeyin."

"Nasıl isterseniz," dedi Dana buz gibi bir sesle. "Umarım Washington'da herkes sizin kadar kaba değildir."

Kibirli bir tavırla doğrulan Dana, koridorun sonundaki odaya doğru yürüdü. Camın üzerinde, "Matt Baker" yazıyordu. Ofis boştu. Dana içeri girdi ve oturdu. Ofisin penceresinden dışardaki çılgın hareketliliği seyretmeye başladı.

Claremont Examiner'e hiç benzemiyordu burası. Binlerce insan arı gibi çalışmaktaydı. Koridorda o aksi, buruşuk giysili adam ofise doğru yürüyordu.

Hayır, diye düşündü Dana. Buraya gelemez. Başka yere gidiyor olmalı...

Ve adam kapıdan girdi. Gözleri kısıldı. "Sen ne yapıyorsun burada?"

Dana yutkundu. "Siz Matt Baker olmalısınız," dedi hiçbir şey olmamış gibi görünmeye çalışarak. "Ben Dana Evans'ım."

"Sana burada ne yaptığını sordum."

"Ben *Claremont Examiner*'in bir muhabiriyim."

"Ee?"

"Siz de onu satın aldınız."

"Aldım mı?"

"Şey, yani gazete satın aldı. Gazete gazeteyi satın aldı." Dana işin iyi gitmediğinin farkındaydı. "Neyse, ben burada iş istemek için bulunuyorum. Tabii benim zaten bir işim var burada. Bu, nakil gibi bir şey, değil mi?"

Adam ona dik dik bakıyordu.

"Hemen başlayabilirim," diye saçmalamaya devam etti Dana. "Bu sorun değil."

Matt Baker masasına doğru yürüdü. "Hangi Tanrı'nın cezası izin verdi buraya girmene?"

"Anlattım size, ben *Claremont Examiner*'in muhabiriyim ve..."

"Claremont'a geri dön," diye terslendi adam. "Giderken de kimseyi devirmemeye dikkat et."

Dana ayağa kalktı ve sertçe, "Teşekkür ederim, Bay Baker. Nezaketinize teşekkür ederim," dedikten sonra ofisten dışarı attı kendini.

Matt Baker arkasından başını sallayarak baktı. Dünya acayılarla doluydu.

Dana bilgisayarlarında hikâyelerini yazan düzinelerle muhabirin olduğu editörlük odasına geri döndü. *Benim çalışaca-*

ğım yer burası, diye düşündü hışımla. Claremont'a geri gitmek-miş. Nasıl cesaret eder!

Dana başını kaldırınca, uzaktan Matt Baker'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Lanet adam her yerdeydi. Onun kendisini görmemesi için bir kabinin arkasına geçti.

Baker yanından geçip bir muhabirin yanına geldi. "Görüşmeyi alabildin mi, Sam?"

"Şansım yoktu. Georgetown Tıbbi Merkezi'ne gittim, orada bu isimde birinin olmadığını söylediler. Tripp Taylor'un eşi orada yatmıyor."

Matt Baker, "Orada olduğunu bal gibi biliyorum," dedi. "Bir şey saklıyorlar, Allah kahretsin. Neden hastanede olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Eğer orada değilse, ona ulaşmanın hiç yolu yok, Matt."

"Çiçek götürme yolunu denedin mi?"

"Tabii, ama işe yaramadı."

Dana orada durup Matt Baker ve muhabirin uzaklaşmasını seyretti. *Biriyle görüşmeyi beceremeyen, ne biçim bir muhabirdir,* diye düşündü.

Otuz dakika sonra Dana, Georgetown Tıbbi Merkezi'ne giryordu. Önce çiçekçi dükkânına uğradı.

Bir satıcı, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Evet bana..." Bir an duraksadı. "Elli dolarlık çiçek verin." Elli derken neredeyse boğuluyordu.

Satıcı çiçekleri uzatınca sordu. "Buralarda küçük bir kep satan bir yer var mıdır acaba?"

"Köşede bir hediye dükkânı var."

"Teşekkür ederim."

Hediyelik eşya dükkânı bitpazarı gibiydi, ne ararsan vardı. Bir rafta hatıra kepler duruyordu. Dana şoför şapkasına benzeyen bir tane satın alıp başına taktı. Bir geçmiş olsun kartı alıp içine bir şeyler karaladı.

Sonraki durağı hastane lobisindeki danışma masasıydı. "Bayan Tripp Taylor için çiçek getirdim."

Resepsiyon görevlisi başını iki yana salladı. "Burada Tripp Taylor adına kimse kayıtlı değil."

Dana içini çekti. "Sahi mi? Bu çok kötü. Bunlar Amerika Başkan Yardımcısı'ndan geliyor." Kartı açıp görevliye gösterdi. Kartın içinde, "Çabuk iyileş," yazıyordu ve, "Başkan Yardımcısı Arthur Cannon," diye imzalanmıştı.

Dana, "Herhalde bunları geri götürmeliyim," diyerek gitmek üzere arkasını döndü.

Resepsiyon görevlisi tereddütle arkasından baktı. "Bir dakika!"

Dana durdu. "Evet?"

"Bu çiçekleri ona yollayabilirim."

Dana, "Özür dilerim," dedi. "Başkan Yardımcısı bizzat verilmesini istedi." Görevliye baktı. "İsminizi alabilir miyim, lütfen? Emirlerin yerine getirilmesini kimin önlediğini bilmek isteyeceklerdir."

Görevli panik içersinde, "A, şey. Pekâlâ. Sorun çıkarmak istemiyorum. 615 numaralı odaya götür. Ama onları verir vermez gitmelisin," dedi.

"Tamam."

Beş dakika sonra Dana ünlü rock şarkıcısı Tripp Taylor'un karısıyla konuşuyordu.

Stacy Taylor yirmi yaşlarının ortalarındaydı. Güzel olup olmadığını anlamak imkânsızdı, çünkü yüzü fena halde hırpalanmış ve şişmişti. Dana içeri girdiğinde yanındaki masadan bir bardak su almaya çalışıyordu.

"Çiçekler şey için..." Dana kadının yüzünü görünce şok içinde kalakaldı.

"Kimden geliyor?" Kelimeler zor çıkıyordu.

Dana kartı çıkarmıştı. "Bir... bir hayranınızdan."

Kadın Dana'ya şüpheyle bakıyordu. "Şu suyu bana verebilir misiniz?"

"Tabii." Dana çiçekleri yere bırakıp yataktaki kadına suyu uzattı. "Sizin için başka bir şey yapabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi şişmiş dudaklarının arasından. "Beni bu pis yerden çıkarabilirsin. Kocam ziyaretçiye izin vermiyor. Sadece doktor ve hastabakıcıları görmekten bıktım."

Dana yatağın yanındaki iskemleye oturdu. "Ne oldu size?"

Kadın homurdandı. "Bilmiyor musun? Bir araba kazası geçirdim."

"Öyle mi?"

"Evet."

Dana şüpheyle, "Bu çok feci," dedi. Müthiş kızmıştı, çünkü kadının dövüldüğü açıkça belli oluyordu.

Kırk beş dakika sonra Dana asıl hikâyeye ayrıldı oradan.

Dana, *Washington Tribune*'un lobisine döndüğünde başka bir güvenlik görevlisi vardı orada. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Dana nefes nefese, "Benim kusurum değil inan bana, bu lanet trafik yüzünden. Bay Baker'a yukarı çıkmakta olduğumu söyle. Geciktim diye bana çok kızacak." Asansöre koşup düğmeye bastı. Görevli onun arkasından kararsızlıkla baktı, sonra telefonu çevirmeye başladı. "Alo. Bay Baker'a genç bir kadının..."

Asansör geldi. Dana binip üçüncü katın düğmesine bastı. Üçüncü katta, eğer böyle bir şey mümkünse, faaliyet daha da artmıştı. Muhabirler haberlerini yetiştirmeye çalışıyorlardı. Dana cılgınca heyecanlanmış bir halde etrafa bakıyordu.

Sonunda istediğini gördü. Üzerinde yeşil harflerle "BAHÇE-CİLİK" yazan boş bir kabin. Dana oraya koşup oturdu. Önündeki bilgisayara baktı ve yazmaya başladı. Yazdığı hikâyeye o ka-

dar dalmıştı ki, zamanın nasıl geçtiğini tamamen unutmuştu. Birtirdiğinde yazısını bastı, sayfalar peş peşe çıkmaya başladı. Onları sıralarken omzunun üzerinde bir gölgeyi farkettil.

"Yine neler karıştırıyorsun?"

"Ben bir iş istiyorum, Bay Baker. Bu hikâyeyi yazdım ve düşündüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün." Baker patladı. "Böyle canının istediği gibi buraya girip birisinin masasına el koyamazsın. Şimdi güvenliği çağırıp seni tutuklatmadan buradan defol."

"Ama..."

Dana ayağa kalktı, elinden geldiğince gururlu bir tavırla kâğıtları Matt Baker'ın eline tutuşturdu ve köşeyi dönüp asansöre yürüdü.

Matt Baker inanmazlıkla başını salladı. *Hay Allah! Bu dünya ne hale geliyordu?* Masanın altında bir çöp kutusu vardı. Oraya doğru yürürken Dana'nın hikâyesinin ilk satırına bir göz attı. "Stacy Taylor, yüzü hırpalanmış ve morarmış bir halde yattığı hastane yatağında bugün, kocası ünlü rock şarkıcısı Tripp Taylor'un kendisini dövdüğünü iddia etti. 'Her hamile kaldığımda beni döver. Çocuk istemiyor.'" Matt orada yere çakılmış bir halde okumaya devam etti. Başını kaldırıp baktı, ama Dana gitmişti.

Kaybolmadan onu yakalayabilmek için kâğıtları elinde sıkıca tutarak asansörlere doğru koştu. Köşeyi dönerken ona tosladı. Duvara dayanmış bekliyordu.

"Bu hikâyeyi nasıl aldın?" diye sordu.

Dana sadece, "Size söylemiştim, ben bir gazeteciyim."

Derin bir nefes aldı. "Ofisime gel bakayım."

Yeniden Matt Baker'ın ofisinde oturuyorlardı. İstemeye istemeye, "İyi iş yapmışsın," dedi Baker.

"Teşekkür ederim. Bundan nasıl mutlu olduğumu anlatamam size," dedi Dana. "En iyi gazeteciniz olacağım. Göreceksi-

niz. Asıl istediğim dış haberler muhabiri olmak, ama bir yıl bile sürse oraya varmak için çalışacağım." Onun yüzündeki ifadeyi görünce ilave etti. "Belki de iki yıl."

"*Tribune*'da boş yer yok ve koca bir yedek listesi var."

Şaşkınlıkla baktı adama. "Ama ben sanmıştım ki..."

"Dur bir dakika."

Dana onu seyrederken Matt bir kâğıda, SANMAK, yazdı. "Bir gazeteci bir şeyi sanıyorsa, ikimizi de eşek yerine koyuyor demektir, Miss. Evans. Anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"İyi." Bir an düşündü, sonra karar verdi. "Hiç WTE'yi seyrettin mi? *Tribune*'un televizyonudur."

"Hayır, efendim. Seyrettim diyemem..."

"Şimdi seyredeceksin. Şanslısın. Orada bir yer boşalıyor. Yazarlardan biri istifa etti. Onun yerini alabilirsin."

"Ne yapmak için?" diye Dana dikkatlice sordu.

"Televizyon metinlerini yazacaksın."

Suratı asıldı. "Televizyon metinleri mi? Ben onların hakkında hiçbir şey..."

"Çok basit. Haber prodüktörü sana bütün basın ajanslarından hammaddeyi verecek. Sen onları sunucuların okumaları için İngilizce yazacaksın."

Dana sessizce oturdu orada.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece ben... ben bir muhabirim."

"Burada beş yüz gazetecimiz var ve her biri kıdemlerini kazanmak için yıllarca çalıştılar. Dört numaralı binaya git. Bay Hawkins'i sor. Eğer bir yerden başlayacaksan televizyon fena değildir." Matt Baker telefona uzandı. "Ben Hawkins'i arayacağım."

Dana içini çekti. "Peki. Teşekkür ederim, Bay Baker. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Çık dışarı."

WTE televizyon stüdyoları dört numaralı binanın bütün altıncı katını kaplıyordu. Gece haberleri prodüktörü Tom Hawkins, Dana'yı odasına götürdü.

"Hiç televizyonda çalıştın mı?"

"Hayır, efendim. Gazetelerde çalıştım."

"Dinozorlar. Onlar geçmiş. Biz geleceğiz. Ve kim bilebilir geleceğin ne olacağını? Gel sana etrafı gezdireyim."

Masa ve monitörlerin başında düzinelerle insan çalışıyordu. Haber servisindeki yarım düzine kablolu televizyon ekranından çeşitli görüntü ve metinler geçmekteydi.

Hawkins, "İşte bütün dünyadan haberlerin geldiği yer burası," diye açıkladı. "Hangisini sunacağımıza ben karar veririm. Görev masası bu haberleri izlemek için ekip gönderir. Dışardaki muhabirlerimiz bunları mikrodalga veya vericilerle iletirler bize. Kablolu servislerimizin yanı sıra 160 polis kanalımız, cep telefonlu muhabirlerimiz, tarayıcılarımız, monitörlerimiz vardır. Her hikâye incelikle hazırlanır. Yazarlar zamanlamayı tam yapmak için, teyp editörleriyle çalışırlar. Orta karar bir haber bir buçukla üç çeyrek dakika arasında sürer."

Dana, "Burada kaç yazar çalışıyor?" diye sordu.

"Altı. Onlardan başka bir video koordinatörü, haber teypi editörü, yapımcılar, yönetmenler, muhabirler, sunucular..." Sus-tu. Bir adamla kadın onlara yaklaşıyordu. "Sunucu demiştik, Julia Brinkman ve Michael Tate'le tanış."

Julia Brinkman kestane renkli saçları, lenslerin ateşli bir yeşil yaptığı gözleri ve insanı tutsak alan, üzerinde çalışılmış gülümsemesiyle çarpıcı bir kadındı. Michael Tate canayakın te-bessümü ve samimi tavırları olan atletik görünüşlü biriydi.

Hawkins, "Yeni yazarımız Donna Evans," dedi.

"Dana Evans."

"Her neyse. Hadi iş başına." Dana'yı tekrar ofisine götürdü. Duvardaki görev tahtasını işaret etti başıyla. "Bu hikâyelerin içinden seçerim. Bunlara slug denir. Günde iki defa ekran alırsız. On ikiden bire kadar öğlen haberleri ve ondan on bire kadar gece haberleri. Sana hangi haberleri vereceğimizi söyleyince, onları toparlayıp öyle heyecan verici bir hale getireceksin ki, seyirciler başka kanala geçemeyecekler. Teyp editörü sana video klipleri verecek, sen de onların yazılarını yazıp kliplerin nerede görüneceğini belirteceksin."

"Tamam."

"Bazen ani bir haber olur, o zaman programımızı keser canlı yayına geçeriz."

"Bu ilginç," dedi Dana.

Bir gün bunun hayatını kurtaracağı aklından bile geçmezdi.

İlk gecenin programı bir felaketti. Dana haber kılavuzlarını en başa koymak yerine ortaya koymuştu ve Julia Brinkman kendini Michael Tate'in haberlerini okurken bulmuştu, o da Julia'nın haberlerini okuyordu.

Yayın bittiğinde, yönetmen Dana'ya, "Bay Hawkins seni hemen ofisinde görmek istiyor," dedi.

Hawkins asık bir suratla masasında oturuyordu.

Dana, "Biliyorum," dedi pişman bir sesle. "Haber okuma sırasında bir karışıklık oldu, bu da tümüyle benim hatam."

Hawkins orada ona bakarak oturuyordu.

Dana tekrar denedi. "İşin iyi yanıysa, Tom, gitgide düzelecek, değil mi?"

Öylece bakmaya devam ediyordu Hawkins.

"Ve asla tekrar etmeyecek çünkü..." Adamın yüzündeki ifadeyi gördü. "Kovuldum."

"Hayır," dedi Hawkins kısaca. "Bu senin için çok çabuk kuruluş olur. Bunu doğru yapıncaya kadar uğraşacaksın. Ve yarınki öğlen haberlerinden söz ediyorum. Anlatabildim mi?"

"Kesinlikle."

"İyi. Sabah sekizde burada olacaksın."

"Tamam, Tom."

"Ve beraber çalışacağımıza göre, bana Bay Hawkins diye bilirsin."

Ertesi gün öğlen haberleri yolunda gitti. Tom Hawkins'in haklı olduğuna karar verdi Dana. Bu sadece ritme alışmak meselesiydi. Görevini al.. Hikâyeni yaz... teyp editörüyle birlikte çalış... teleprompteri sunucuların okuması için kur.

O andan itibaren basit bir rutin oldu iş.

Dana'nın kendini göstermesi WTE'de çalışmaya başladıktan sekiz ay sonra oldu. Dokuz kırk beşte teleprompterde akşam haberlerini henüz bitirmiş gitmeye hazırlanıyordu. İyi geceler demek için televizyon stüdyosuna girdiğinde tam bir kargaşa gördü. Herkes aynı anda konuşuyordu.

Yönetmen Rob Cline, "Nerede bu Tanrı'nın cezası kadın?" diye bağıırıyordu.

"Bilmiyorum."

"Kimse görmedi mi?"

"Hayır."

"Evini aradınız mı?"

"Telesekreter cevap veriyor."

"Harika." Saatine baktı. "On iki dakika sonra yayındayız."

Michael Tate, "Belki Julia kaza geçirmiştir," dedi. "Ölmüş bile olabilir."

"Bu mazeret değil. Telefon etmeliydi."

Dana, "Affedersiniz..." dedi.

Yönetmen sabırsızlıkla döndü ona, "Evet?"

"Eğer Julia gelmezse haberleri ben sunabilirim."

"Unut bunu." Asistanına döndü. "Güvenliği arayıp sor bakalım binaya girmiş mi?"

Asistan telefonu çevirdi. "Julia Brinkman geldi mi? Gelir gelmez söyle çabuk buraya gelsin."

"Biri asansörü bekletsin onun için." Saatine baktı yine, "Lanet olsun, yedi dakika sonra yayındayız."

Dana orada öylece büyümekte olan paniği seyrediyordu.

Michael Tate, "Ben her iki metni de okuyabilirim," diye önerdi.

Yönetmen, "Hayır," diye parladı. "İkiniz de lazımsınız." Tekrar saatine baktı. "Üç dakika. Allah kahretsin. Bunu bize nasıl yapabildi? Birkaç dakika sonra yayındayız..."

Dana lafa karıştı. "Bütün sözleri biliyorum, ben yazdım onları."

Bir göz attı ona. "Makyajın yok. Kıyafetin de uygun değil."

Ses makinisti kulübesinden seslendi. "İki dakika. Yerlerinizi alın lütfen."

Michael Tate omuz silkip kameraların önündeki platforma oturdu.

"Yerlerinize lütfen!"

Dana yönetmene gülümsedi. "İyi geceler, Bay Cline." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekle bir dakika!" Eliyle alnını ovuşturuyordu. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Deneyin ve görün."

"Başka çarem yok, var mı?" İnledi. "Pekâlâ. Çık oraya. Tanrım! Neden annemi dinleyip doktor olmadım sanki?"

Dana çabucacık platforma çıkıp Michael Tate'in yanına oturdu.

"Otuź saniye... Yirmi... On... Beş..."

Yönetmen eliyle işaret edince kameranın kırmızı ışığı yandı.

Dana rahatlıkla, "İyi geceler," dedi. "WTE saat on haberlerine hoşgeldiniz. Hollanda'dan acil bir haberimiz var. Bu öğleden sonra Amsterdam'da bir okulda bir patlama oldu ve..."

Yayın pürüzsüz devam etti.

Ertesi sabah Rob Cline Dana'nın ofisine geldi. "Haberler kötü. Julia dün gece bir araba kazası geçirmiş. Yüzü..." Durakladı... "Yüzü yaralanmış."

Dana üzülererek, "Çok yazık," dedi. "Ne kadar kötü?"

"Oldukça fena."

"Ama artık estetik cerrahi..."

Başını salladı. "Bu defa değil. Geri gelemeyecek."

"Onu görmek isterdim. Nerede?"

"Oregon'daki ailesine götürüyorlar."

"Çok üzgünüm."

"Bazısını kazanır, bazısını kaybedersin. Dün gece iyiydin. Daimi birini buluncaya kadar seni kullanacağız."

Dana, Matt Baker'ı görmeye gitti. "Dün akşam haberlerini gördünüz mü?" diye sordu.

Aksi adam homurdanarak, "Evet," dedi. "Tanrı aşkına, biraz makyaj yap ve daha uygun bir şey giymeye çalış."

Dana sönmüş bir balon gibi hissetti kendini. "Olur."

Tam gidiyordu ki, Matt Baker isteksizce, "Fena değildin," dedi. Bu, ondan gelince büyük iltifattı.

Haber yayınlarının beşinci gecesini yönetmen Dana'ya, "Sahi," dedi. "Tepedekiler senin devam etmeni istediler."

Acaba tepedeki Matt Baker mıydı?

Altı ay içinde Dana, Washington sahnesinin demirbaşı oldu. Genç ve güzeldi, zekâ fışkırıyordu. Yıl sonunda terfi ettirildi, maaşı arttı ve özel görevler verilmeye başlandı. Şovlarından biri olan, ünlülerle röportajlar yaptığı, *Burada ve Şimdi*, reytinglerin tepesine fırladı. Röportajlarında yaklaşımı özel ve sevecendi; diğer söyleşi programlarına çıkmayan ünlüler Dana'nın programına talip oluyorlardı. Dergiler ve gazeteler Dana'la röportajlar yapmaya başladılar. Kendisi şöhret olmaya başlamıştı.

Dana, geceleri uluslararası haberleri seyrederdi. Dış haber muhabirlerine gıpta ediyordu. Onlar önemli bir şey yapıyorlardı. Dünyayı, yerkürede olanlardan bilgilendirerek tarihi haber veriyorlardı. Düşünceliğine uğramış gibi hissediyordu kendini.

Dana'nın WTE'yle iki yıllık sözleşmesi neredeyse bitmek üzereydi. Muhabirlerin şefi olan Philip Cole çağırdı onu.

"Harika bir iş yapıyorsun, Dana, seninle gurur duyuyoruz."

"Teşekkürler, Philip."

"Yeni sözleşmen hakkında konuşmamızın zamanı geldi. Önce..."

"Ben ayrılıyorum."

"Ne dedin?"

"Sözleşmem bitince artık söyleşi şovu yapmayacağım."

Phil Cole inanamayarak bakıyordu ona. "Neden ayrılmak istiyorsun? Memnun değil misin buradan?"

"Çok seviyorum burayı," dedi Dana. "WTE'de kalmak istiyorum, ama ben dış haberler muhabiri olmak istiyorum."

"Ama o berbat bir hayattır," diye bağırdı. "Tanrı aşkına, neden bunu yapmak istiyorsun?"

"Çünkü ünlülerin nasıl yemek pişirdiğini ve beşinci kocalarıyla nasıl tanıştıklarını dinlemekten bıktım. Savaşlar oluyor ve insanlar ıstırap çekiyor, ölüyorlar. Dünyanın umuru değil. Onların ilgilerini çekmek istiyorum buna." Derin bir nefes aldı. "Kusura bakma. Burada kalamam." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Bekle bir dakika! Yapmak istediğinin bu olduğundan emin misin?"

Dana yavaşça, "Bu her zaman yapmak istediğim şeydi," dedi.

Phil Cole bir an düşünceli durdu. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Bu sözlerin önemini kavraması bir an sürdü. Dana sesine kavuşunca, "Saraybosna," dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Vali olmak Oliver Russell'ın beklediğinden çok daha heyecan vericiydi. Güç, çok çapkın bir metresti ve Oliver ona bayılıyordu. Kararları yüzbinlerce insanın hayatını etkiliyordu. Eyalet Yasama Kurulu'nda sözü geçiyor, etki alanı ve saygınlığı gide-rek artıyordu. *Gerçekten bir fark yaratıyorum*, diye düşündü mutlulukla. Senatör Davis'in sözlerini hatırladı: *Bu sadece bir basamak, Oliver. Dikkatli yürü.*

O da dikkatliydi. Bir sürü macerası oluyordu ama hepsi çok gizli tutuluyordu. Öyle olması gerektiğinin bilincindeydi.

Oliver arada sırada Miriam'ın durumunu öğrenmek için hastaneyi arıyordu.

"Hâlâ komada, vali bey."

"Beni durumundan haberdar edin."

Oliver'in vali olarak görevlerinden biri eyalet ziyafetlerinde evsahipliği yapmaktı. Onur konukları genellikle destekleyicileri, ünlü sporcular, aktörler, politik ağırlığı olan insanlar ve şehirde misafir olan itibarlı kişiler oluyordu. Jan nazik bir evsahibesiydi ve Oliver insanların ona davranışına bayılıyordu.

Bir gün Jan, Oliver'e gelip, "Şimdi babamla konuştum," dedi. "Gelecek hafta Georgetown'daki evinde bir parti veriyormuş.

Bizimde bulunmamızı istiyor. Seni tanıştırmak istediği kişiler varmış."

O cumartesi, Senatör Davis'in gösterişli evinde Oliver kendini Washington'un en ünlü üçkâğıtçılarıyla el sıkışırken buldu. Çok güzel bir partiydi ve Oliver müthiş eğleniyordu.

"Eğleniyor musun, Oliver?"

"Evet, harika bir parti. Daha iyisini dileyemezdim."

Peter Tager, "Dilek dedin de aklıma geldi," dedi. "Geçen gün benim üç yaşındaki kızım Elizabeth'in şımarıklığı üstündeydi ve giyinmek istemiyordu. Betsy deliye dönmüştü. Elizabeth ona bakıp, 'Anne ne düşünüyorsun?' dedi. Betsy, 'Şekerim, senin iyi bir kız gibi elbiseni giyip kahvaltını etmeni diliyordum,' diye cevap verdi. Elizabeth, 'Anne, dileğin yerine gelmeyecek,' dedi. Harika değil mi? Daha üç yaşında! Bu çocuklar inanılmaz. Sonra görüşürüz, vali bey."

Kapıdan bir çift girdi ve Senatör Davis onları karşılamaya gitti.

İtalyan büyükelçisi Atilio Picone, esmer Sicilyalı hatlarıyla heybetli, altmış yaşlarında bir adamdı. Karısı Sylvia, Oliver'in gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Atilio'yla evlenmeden önce aktristti ve İtalya'da hâlâ popülerdi. Oliver neden öyle olduğunu görebiliyordu. Duygulu kahverengi iri gözleri, Madonna yüzü ve bir Rubens tablosundaki gibi şehvetli bir vücudu vardı. Kocasından yirmi beş yaş daha gençti.

Senatör Davis çifti Oliver'e getirip tanıştırdı.

Oliver, "Sizinle tanışmaktan çok mutluyum," dedi. Gözlerini kadından alamıyordu.

Kadın gülümsedi. "Sizin hakkınızda çok şey duydum."

"Kötü şeyler değildir, umarım."

"Ben..."

Kocasını lafa karıştı. "Senatör Davis sizi çok övüyor."

Oliver, Sylvia'ya bakarak, "İltifat etmiş," dedi.

Senatör Davis çifti uzaklaştırdı. Tekrar Oliver'in yanına geldiğinde, "Bu sana yasak, vali bey," dedi. "Yasak meyva. Bir ısırık alırsan, geleceğine veda edebilirsin."

"Rahat ol, Todd. Ben hiç..."

"Ciddiyim. İki ülkeyi anında birbirine düşürürsün."

Gecenin sonunda Sylvia ve kocası giderlerken, Atilio, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

"Benim için zevkti."

Sylvia, Oliver'in elini eline alıp yumuşak bir sesle, "Tekrar görüşeceğimizi umarım," dedi.

Gözleri buluştu. "Evet."

Ve Oliver, *dikkatli olmalıyım*, diye düşündü.

İki hafta sonra sekreteri telefonunu çaldırdığında, Oliver Frankfort'a dönmüş, ofisinde çalışıyordu.

"Vali bey, Senatör Davis burada, sizi görmek istiyor."

"Senatör Davis mi burada?"

"Evet, efendim."

"İçeri gönder." Oliver kayınpederinin Washington'da önemli bir yasa tasarısı üzerinde çalıştığını biliyordu, Frankfort'ta ne işi olduğunu merak etti. Kapı açıldı ve senatör içeri girdi. Yanında Peter Tager vardı.

"Seni görmek ne güzel, Todd." Peter Tager'a döndü. "Günaydın Peter."

"Günaydın Oliver."

Senatör Davis, "Umarım seni rahatsız etmiyoruz," dedi.

"Yo, asla. Ters bir şey mi var?"

Senatör Davis, Tager'a bakıp gülümsedi. "Hayır bir terslik var denemez, Oliver. Hatta her şeyin çok iyi olduğunu söyleyebilirim."

Oliver anlamamış bir halde ikisine bakıyordu. "Anlamıyorum."

"Sana iyi haberlerim var, oğlum. Oturabilir miyiz?"

"Ah! Özür dilerim. Ne arzu ederdiniz? Kahve, viski?.."

"Hayır zaten yeterince uyarılmış haldeyiz."

Oliver yine neler olup bittiğini merak etti.

"Şimdi Washington'dan geliyorum. Orada çok nüfuzlu bir grup bundan sonraki Başkanımızın senin olacağını söylüyorlar."

Oliver heyecanla titrediğini hissetti. "Ben mi?.. Sahi mi?"

"Aslında buraya gelmemin nedeni artık senin kampanyaya başlama zamanımızın geldiğini düşünüyor olmam. Seçime iki yıldan az kaldı."

Peter Tager heyecanla, "Mükemmel zamanlama," dedi. "Bizim işimiz bittiğinde dünyadaki herkes senin kim olduğunu öğrenecek."

Senatör Davis ekledi. "Senin kampanyanın sorumlusu Peter olacak. Senin için her şeyi halledecek. Ondan iyisini bulamayacağını bilirsin."

Oliver, Tager'a sevgiyle bakarak, "Aynı fikirdeyim," dedi.

"Benim için zevk. Birlikte çok iyi eğleneceğiz, Oliver."

Oliver, Senatör Davis'e döndü. "Bu çok büyük paralara malolmayacak mı?"

"Sen işin o yanını merak etme. Her şey birinci sınıf olacak. Bir sürü arkadaşımı paralarını üstüne koyacakları adamın sen olduğuna ikna ettim." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Kendini küçümseme, Oliver. Birkaç ay önce gelen anketler senin ülkenin en etkin üçüncü valisi olduğunu gösteriyordu. Sende öbür ikisinde olmayan bir şey var. Sana bunu daha önce de söylemiştim... Karizma. Bu paranın satın alamayacağı bir şey. İnsanlar seni seviyor ve sana oy verecekler."

Oliver gitgide daha fazla heyecanlanıyordu. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Biz başladık bile," dedi Senatör Davis. "Güçlü bir kampanya takımı ekibi kuracağız ve ülkedeki delegeleri elde edeceğiz."

"Şansım ne kadar kuvvetli?"

"Ön seçimlerde herkesi geride bırakacaksın," diye cevap verdi Tager. "Genel seçimlere gelince, Başkan Norton oldukça güçlü. Eğer onunla çekişecek olsaydın işin zor olurdu. İyi haberlere gelince, ikinci dönemi olduğu için tekrar seçime giremez ve Başkan Yardımcısı Cannon soluk bir gölge sadece, biraz güneş ışığı onu yok ediverir."

Toplantı dört saat sürdü. Bittiğinde, Senatör Davis, Tager'a, "Peter, bizi biraz yalnız bırakır mısın lütfen," dedi.

"Tabii, senatör."

Arkasından baktılar çıkarken.

"Bu sabah Jan'la konuştum."

Oliver küçük bir tehlike sinyali aldı. "Öyle mi?"

Senatör Davis, Oliver'e gülümsedi. "Çok mutlu."

Oliver rahat bir nefes aldı. "Çok sevindim."

"Ben de, oğlum, ben de. Evde ısıyı düşürme sadece. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Onu merak etme, Todd. Ben..."

Senatör Davis'in gülümsemesi kayboldu. "Gerçekten endişeleniyorum, Oliver. Azgın olmanı suçlamıyorum... yalnız dikkat et de seni kurbağaya çevirmesin bu."

Senatör Davis ve Peter Tager eyalet meclis binasının koridorunda yürürlerken, Senatör Davis, "Ekibi toplamamı istiyorum artık," dedi. "Masraftan kaçınma. Önce New York, Washington, Chicago ve California'da kampanya büroları kur. Ön seçimler on iki ay sonra başlıyor. Ondan sonra her şey pürüzsüz olmalı." Bu arada arabaya gelmişlerdi. "Benimle havaalanına gel, Peter."

"Harika bir Başkan olacak."

Senatör Davis başıyla onayladı. *Ve de benim cebimde olacak. Benim kuklam olacak. Ben ipleri çekeceğim ve Birleşik*

Devletler Başkan'ı konuşacak. Senatör cebinden altın bir puro kutusu çıkardı. "Puro?"

Ön seçimler bütün ülkede iyi başladı. Senatör Davis, Peter Tager hakkında yanılmamıştı. Dünyanın en iyi politik menajeriydi ve yarattığı organizasyon kusursuzdu. Sağlam bir aile babası ve yürekten dindar bir kilise müdavimi olduğundan dinci sağa cazip geliyordu. Politikayı neyin yürüteceğini bildiği için liberal-leri de fikir ayrılıklarını bir yana bırakıp beraber çalışmaya ikna etmişti. Peter Tager parlak bir kampanya menajeriydi ve siyah göz bandı yayın kurumlarında aşına hale gelmişti.

Tager, Oliver'in başarılı olabilmesi için Kongre'ye en az iki yüz delege oyuyla gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu oyları almasını sağlamaya niyetliydi.

Tager'ın düzenlediği program ülkedeki her eyalete birkaç gezi içeriyordu.

Oliver programa baktı ve, "Bu... bu imkânsız Peter!" dedi.

"Bizim ayarladığımız şekliyle değil," diye söz verdi Tager. "Çok iyi planlandı. Senatör uçağı Challenger'ı ödünç veriyor sana. Her adımını gösterecek insanlar olacak etrafında ve ben de yanında olacağım."

Senatör Davis, Oliver'e Sime Lombardo'yu takdim etti. Lombardo az konuşan, asık suratlı, uzun boylu, ruhu ve yüzü karanlık, dev gibi bir adamdı.

Oliver yalnız kaldıklarında senatöre sordu. "Tablonun neresinde olacak bu?"

iSenatör Davis, "Sime bizim sorun çözücümüz," dedi. "Kimi zaman bazı insanları azıcık ikna etmek gerekiyor. Sime çok inandırıcıdır."

Oliver daha fazla kurcalamadı.

Başkanlık kampanyası tüm hızıyla başlayınca, Peter Tager, Oliver'e neyi nerede, ne zaman ve nasıl söyleyeceği hakkında

ayrıntılı bir brifing verdi. Oliver'in anahtar seçim bölgelerinde görünmesini sağladı. Ve her gittiği yerde Oliver halkın duymak istediklerini söyledi.

Pennsylvania'da: "İmalat bu ülkenin can damarıdır. Bunu unutmayacağız. Fabrikaları tekrar açarak Amerika'yı yeniden bu yola sokacağız."

Alkışlar.

California'da: "Uçak endüstrisi Amerika'nın en kârlı işidir. Tek bir işyerinizin bile kapanması için hiçbir neden yok. Hepsini tekrar açacağız."

Alkışlar.

Detroit'te: "Arabaları biz icat ettik ve Japonlar teknolojiyi elimizden aldılar. Tekrar bir numara olarak hak ettiğimiz yeri alacağız. Detroit yine dünyanın otomobil merkezi olacak."

Alkışlar.

Üniversite kampüslerinde verilen söz, öğrenci burslarına garantiydi.

Ülkedeki ordu üslerinde verilen söz, her koşulda hazırlıklı olmaktı.

Başlangıçta, Oliver'in neredeyse hiç tanınmadığı zamanlarda, ihtimaller ona karşıydı. Kampanya devam ettikçe, anketler yükseldiğini göstermeye başladı.

Temmuzun ilk haftasında, dört binden fazla delege, temsilci, yüzlerce parti idarecisi ve adayla birlikte Cleveland'daki kongrede toplandılar. Ve şehri geçit törenleri, süslü araba konvoyları ve partilerle altüst ettiler. Dünyanın her yerinden televizyon kameraları gösteriyi naklettiler. Peter Tager ve Sime Lombardo, Oliver Russell'in daima objektiflerin önünde olmasını sağlıyorlardı.

Oliver'in partisinde yarım düzine aday vardı, ancak Senatör Davis sahne gerisinde çalışarak tek tek yok olmalarını sağladı.

Bazılarının yirmi yıldır bekleyen ödenmemiş iyilik borçlarını gadarca kullandı.

"Toby, ben Todd... Emma ve Suzy nasıllar?.. İyi. Oğlun Andrew hakkında konuşmak istiyordum. Onun için endişeleniyorum, Toby. Biliyorsun bana göre fazla liberal. Güney onu kabul etmeyecektir. Bak ne tavsiye edeceğim..."

"Alfred, ben Todd... Roy nasıl? Teşekkür etmene gerek yok. Ona yardım etmekten mutlu oldum. Senin adayın Jerry hakkında konuşacaktım. Kanaatimce fazla sağcı. Eğer onu desteklersek Kuzeyi kaybederiz. Şimdi, bak ne tavsiye edeceğim..."

"Kenneth... Todd. O gayrimenkul işinin halledildiğine memnun olduğumu söylemek için aradım. Hepimiz iyi çalıştık, değil mi? Sahi, Slater hakkında biraz konuşmamız lazım. Çok zayıf. Kaybedecek. Kaybedecek birini destekleyemeyiz, değil mi?.." Partide işe yarar tek aday olarak Vali Oliver Russell kalıncaya kadar böyle sürüp gitti bu.

Aday gösterme işi sorunsuz geçti. İlk turda Oliver Russell'a yedi yüz oy çıktı. İki yüzden fazlası kuzeydoğu endüstri bölgesinden, yüz ellisi altı New England eyaletinden, kırk tane dört güney eyaletinden, yüz seksen iki ziraatçi eyaletten ve gerisi Pasifik eyaletlerinden.

Peter Tager reklam trenini aynı hızla götürebilmek için deli gibi çalışıyordu. Son sayım yapıldığında Oliver Russell galipti ve ustalıkla yaratılmış olan sirk atmosferinde Russell alkışlarla aday ilan edildi.

İkinci adım bir Başkan Yardımcısı seçmektir. Melvin Wicks mükemmel seçimdi. California'lı dürüst bir politikacı, zengin bir işadamı ve itibarlı bir senatördü.

Tager, "Birbirlerini tamamlayacaklar," dedi. "Asıl iş şimdi başlıyor. Sihirli numaranın peşine düşüyoruz..."

Başkanlığı kazanmak için gerekli olan oy sayısıydı bu.

Tager, Oliver'e, "Halk genç bir lider istiyor..." dedi. "Yakışıklı, esprili ve vizyonu olan... onlara ne kadar büyük olduklarını söylemeni ve buna inanmayı isterler. Onlara zeki olduğunu göster, ama ukala olma... rakibine saldırırsan bunu kişisel mesele yapma... bir muhabiri asla aşağılama. Onlara arkadaşın gibi davran ki, arkadaşın olsunlar... aşağılık hiçbir davranışta bulunma... Unutma, sen bir devlet adamısın."

Kampanya durmadan ilerliyordu. Senatör Davis'in jeti Oliver'ı üç gün için Teksas'a, günü birliğine California'ya, yarım günlüğüne Michigan'a, altı saatliğine Massachusetts'e taşıdı. Her dakika değerlendiriliyordu. Bazı günler Oliver on kenti ziyaret edip on konuşma yapıyordu. Her gece değişik bir oteldeydi. Chicago'da Drake, Detroit'te St.Regis, New York'ta Cariyle, New Orleans'ta Place d'Armes... sonunda hepsi birbirine karıştı ve aynı gibi görünmeye başladılar. Oliver'in her gittiği yerde kafenin önünde polis arabaları gidiyor, kalabalık insan grupları ve alkışlayan seçmenler oluyordu.

Jan gezilerin çoğunda Oliver'e eşlik ediyordu. Oliver onun varlığının çok şey kattığını itiraf etmek zorundaydı. Güzel ve zeki, gazeteciler de onu çok seviyorlardı. Oliver zaman zaman Leslie'nin en son olarak neler aldığını okuyordu: Madrid'de bir gazete, Meksika'da bir televizyon istasyonu, Kansas'ta bir radyo. Onun başarısından mutluydu. Yaptıkları için biraz daha az suçlu hissetmesini sağlıyordu.

Her gittiği yerde gazeteciler resmini çekiyor, onunla röportaj yapıyor ve ağzından her çıkana yazıyorlardı. Bazıları dünyanın en uzak köşelerinden gelen yüz gazeteci kampanyasını izliyordu. Seçimler doruk noktasına yaklaşırken, anketler Oliver Russell'ı birinci olarak gösteriyordu ama beklenmedik bir şekilde rakibi Başkan Yardımcısı Cannon onu geçmeye başladı.

Peter Tager endişeleniyordu. "Cannon anketlerde yükseliyor. Onu durdurmalıyız."

Oliver'le Başkan Yardımcısı Cannon arasında televizyonda yapılacak iki tartışma üzerinde karar birliğine varılmıştı.

Tager, Oliver'e, "Cannon ekonomiyi anlatacak," dedi. "İyi bir iş de çıkaracak. Onu gafil avlamalıyız. Bak benim planım şu..."

İlk tartışma gecesi televizyon kameralarının önünde Başkan Yardımcısı Cannon ekonomiden söz etti. "Amerika ekonomik yönden hiç bu kadar sağlam olmamıştı. İşler gitgide büyüyor." Ondan sonraki on dakikayı konusunu açıklamakla, görüşünü gerçekler ve sayılarla kanıtlayarak geçirdi.

Konuşma sırası Oliver'e gelince, "Çok etkileyiciydi," dedi. "Eminim ki, işlerin bu kadar iyi gittiğinden ve şirket kârlarının hiç olmadığı kadar yüksek olduğundan hepimiz çok mutluyuz." Rakibine döndü. "Yalnız sözünü etmeyi unuttuğun bir şey var. Şirketlerin böylesine kârlı olmalarının nedenlerinden biri, kibarca söyledikleri gibi, 'küçülmek.' Açıkça söyleyince, küçülmek demek makinelere yer açabilmek için insanların işten kovulmaları demektir. Hiç olmadığı kadar çok insan işsiz. İncelememiz gereken işin insani yanı. Şirketlerin mali başarısının insandan daha önemli olduğu yönündeki görüşünü paylaşamayacağım..." Böylece sürüp gitti.

Başkan Yardımcısı Cannon işten söz ederken, Oliver Russell daha insancıl bir yaklaşımla duygular ve fırsatlardan söz etti. Bitirdiğinde, Cannon'u Amerikan halkına hiç aldırmayan katı kalpli bir politikacı durumuna düşürmüştü.

Tartışmanın ertesi günü anketler oynadı ve Oliver Russell'i Başkan Yardımcısı'nın üç puan yakınına getirdi. Şimdi bir ulusal tartışma daha kalmıştı.

Arthur Cannon dersini almıştı. Son tartışmada mikrofonun önünde durup şöyle dedi: "Bizimki, insanların fırsat eşitliğine sahip olması gereken bir ülkedir. Amerika özgürlükle kutsanmıştır ama bu yeterli değildir. İnsanlarımız çalışma özgürlüğüne de sahip olmalı ve insanca yaşayacak kadar kazanmalıdır..."

Konuşmasını halkın refahı için tasarladığı harika planlar üzerinde yoğunlaştırarak Oliver Russell'ın kozunu çaldı. Ama Peter Tager buna hazırlıklıydı. Cannon bitirince, Oliver Russell mikrofona geçti.

"Bu çok dokunaklıydı. Senin 'unutulan adam' dediğin işsizlerin ıstırapı hakkında söylediklerin, eminim hepimizi duygulandırdı. Beni rahatsız eden, bu insanlar için bütün bu harika şeyleri nasıl yapacağını söylemeyi unutmuş olman." Ve ondan sonra Başkan Yardımcısı Cannon duygulara seslenirken, Oliver Russell çözüm yolları ve ekonomik planlarından söz ederek Başkan Yardımcısı'nı boş konuşur hale getirdi.

Oliver, Jan ve Senatör Davis senatörün Georgetown'daki evinde akşam yemeği yiyorlardı.

Senatör Jan'e gülümsedi. "Şimdi en son anketleri gördüm. Beyaz Saray'ı yeniden dekore etmeye başlayabilirsin sanırım."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten kazanacak mıyız dersin, baba?"

"Birçok şeyde yanılıyorum, tatlım, ama politikada asla. Kasım'da yeni bir Başkanımız olacak ve o da senin yanında oturuyor."

ONUNCU BÖLÜM

"Lütfen kemerleri bağlayınız."

Dana heyecanla, *tamam gidiyoruz*, diye düşündü. Benn Albertson ve Wally Newman'a baktı. Dana'nın yapımcısı Benn Albertson kırk yaşlarında, sakallı, son derece hareketli bir adamdı. Televizyondaki bazı en yüksek reytingli programları yapmıştı ve çok saygın bir konumu vardı. Kameraman Wally Newman ellili yaşların başındaydı, yetenekli ve hevesliydi, yeni işini de heyecanla bekliyordu.

Dana önlerindeki macerayı düşündü. Önce Paris'e inecekler, sonra Hırvatistan Havayolları'yla Saraybosna'ya uçacaklardı.

Washington'daki son haftasında Dana, dış haberler editörü Shelley McGuire tarafından bilgilendirilmişti. "Saraybosna'da uydu vericimiz yok. Onun için bir Yugoslav şirketten zaman satın alıyoruz. Eğer işler iyi giderse daha sonra bizim de vericimiz olacak. İki değişik şekilde çalışacaksın. Bazı hikâyeleri canlı vereceksin ama çoğu banttan olacak. Benn Albertson ne istediğini söyleyecek sana, önce çekim yapacak, sonra stüdyoda seslendireceksin. Sana bu işteki en iyi yapımcı ve kameramanı verdim. Hiçbir sorunun olacağını sanmam."

Dana bu iyimser sözleri hatırlayacaktı sonradan.

Yola çıkmasından bir gün önce Matt Baker telefon etti. "Hemen ofisime gel." Sesi sertti.

"Hemen geliyorum," Dana kötü bir hisle kapattı telefonu. *Transferim hakkında fikrini değiştirdi, göndermeyecek beni. Bana bunu nasıl yapabilir? Peki,* diye düşündü kararlılıkla, *ben de savaşırım onunla.*

On dakika sonra, Matt Baker'ın odasına giriyordu.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum," diye söze başladı. "Ama size faydası olmayacak. Ben gidiyorum! Küçük bir kızken bile bunu düşledim. Orada yararlı olacağımı düşünüyorum. Denemek için bana bir şans vermek zorundasınız." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, ne söylemek istiyordunuz?"

Matt Baker ona bakarak yumuşak bir sesle, "*Bon voyage,*" dedi.

Dana gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"*Bon voyage.* İyi yolculuklar demektir."

"Ne demek olduğunu biliyorum. Ben... beni şey için çağırttığınızı..."

"Seni çağırttım, çünkü bazı dış muhabirlerimizle konuştum. Sana iletmem için tavsiyelerde bulundular."

Demek bu aksi, sert adam ona yardım edebilmek için dış muhabirlerle konuşma zahmetine katlanmış, zaman harcamıştı! "Ben... ben nasıl..."

"O halde söyleme," diye homurdandı. "Sıcak savaşın içine gidiyorsun. Kendini koruyabileceğinin yüzde yüz garantisi yok, çünkü nereye gittikleri kurşunların umurunda değildir. Hareketin tam ortasındaiken damarlarına adrenalin hücum eder ve sana normal zamanda yapmayacağın aptalca şeyleri yaptırır. Bunu kontrol etmelisin. Daima dikkatli davran. Sokaklarda tek başına dolaşma. Hiçbir yeni hikâye hayatına değmez. Bir şey daha..."

Nasihat neredeyse bir saat sürdü. Sonunda, "İşte bu kadar. Kendine dikkat et. Eğer sana bir şey olursa fena halde kızarım," dedi Matt Baker.

Dana eğilip yanağından öptü onu.

"Bir daha sakın yapma bunu," diye tersleyerek ayağa kalktı. "Orada işler çok zor olacak, Dana. Eğer oraya gittiğinde fikrini değiştirir ve eve dönmek istersen, bana haber ver yeter, hemen ayarlarım."

Ama sonradan yanıldığı çıktı ortaya.

Paris'e uçuş olaysız geçti. Charles De Gaulle Havalimanı'na indiler ve oradan bir havaalanı minibüsüyle Hırvatistan Hava Yolları'na geçtiler. Uçak üç saat rötarlıydı.

Gece saat onda Hırvatistan Hava Yolları uçağı Saraybosna'daki But Mir Havaalanı'na indi. Yolcular koyun sürüsü gibi bir güvenlik binasına sokuldular ve orada üniformalı muhafızlar tarafından pasaportları kontrol edildikten sonra ileriye yollandılar. Dana kapıya doğru yürürken, kısa boylu, sevimsiz suratlı bir adam yolunu keserek önünde durdu. "Pasaport."

"Ben gösterdim..."

"Ben Albay Gordan Divijak'ım. Pasaportun."

Dana pasaportunu ve diğer basın belgelerini verdi ona.

Bir göz attı hepsine. "Gazeteci mi?" Keskin bir şekilde baktı. "Kimin tarafındansın?"

"Hiç kimsenin tarafından değilim," dedi Dana sakince.

"Ne bildirdiğine dikkat et," diye uyardı Albay Divijak. "Casusluğu affetmeyiz."

Saraybosna'ya hoşgeldiniz.

Havaalanında kurşun geçirmez bir Land Rover onları bekliyordu. Şoför yirmi yaşlarında yağız bir delikanlıydı. "Ben Jovan Tolj, emrinizdeyim. Saraybosna'da şoförünüz olacağım."

Jovan terkedilmiş caddelerde sanki arkalarından kovalıyorlarmış gibi köşelerde aniden dönerek hızla kullanıyordu arabayı.

Dana sinirlice sordu. "Affedersiniz, bu aceleyle gerek var mı?"

"Oraya sağ varmak istiyorsanız, evet."

"Ama..."

Uzakta kükreyen fırtınanın sesini duydu Dana, sanki gitgide yaklaşıyordu.

İşittiği fırtına değildi.

Karanlıkta yıkılmış cepheleriyle binaları, damsız evleri, vitrinsiz dükkânları farkedebiliyordu. Uzakta da kalacakları Holiday Inn'i görebiliyordu. Otelin ön cephesi çiçek bozuğuna dönmüş ve girişte de derin bir çukur açılmıştı.

"Dur," diye bağırdı Dana. "Bu bizim otelimiz. Nereye gidiyorsunuz?"

"Ön giriş çok tehlikeli," dedi Jovan. Köşeyi dönüp bir ara sokağa saptı. "Herkes arka girişi kullanır."

Dana'nın ağzı kurudu bir anda. "Ya!"

Holiday Inn'in lobisi etrafta dolaşıp gevezelik eden insanlarla doluydu. Yakışıklı genç bir Fransız, Dana'ya yaklaştı. "Sizi bekliyorduk. Dana Evans'sınız değil mi?"

"Evet."

"Jean Paul Hubert, M6, Metropole Televizyon."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu Benn Albertson ve Wally Newman." Erkekler el sıkıştılar.

"Yok olmakta olan şehrimizin kalanına hoşgeldiniz."

Onlara hoşgeldin demek için başkaları da yaklaşıyorlardı. Tek tek gelip kendilerini tanıttılar.

"Stefan Mueller, Kabeli Network."

"Roderick Munn, BBC 2."

"Marco Benelli, İtalya 1."

"Juan Santos, Kanal 6, Guadalajara."

"Chun Qian, Şanghay Televizyon."

Dana'ya orada her ülkenin gazetecisi varmış gibi geldi. Takdimler sonsuza kadar sürüyormuş gibiydi. Sonuncu altın dişli, tıknaz bir Rustu. "Nikolai Petrovich, Gorizont 22."

Dana, Jean Paul'e, "Kaç muhabir var burada?" diye sordu.

"İki yüz elliden fazla. Bunun kadar renkli savaş pek görmeyiz. Sizin ilk savaş göreviniz mi?"

Bir tenis maçından söz eder gibiydi. "Evet."

Jean Paul, "Eğer bir yardımım olabilirse lütfen söyleyin," dedi.

"Teşekkür ederim." Dana bir an duraksadı. "Albay Gordan Divijak kimdir?"

"Bilmesen daha iyi. Bize kalırsa Gestapo'nun Sırp şekli, ama emin değiliz. Onun önüne çıkmamanı tavsiye ederim."

"Bunu aklımda tutacağım."

Daha sonra Dana yattığında sokağın karşısında büyük bir patlama oldu, ardından bir daha, bir daha ve oda sarsılmaya başladı. Ürkütücü ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Sanki gerçek değil de bir film gibiydi. Dana bütün gece korkunç ölüm makinelerinin seslerini dinleyerek ve kirli pencerelerde yansıyan ışıklarını seyrederek uyumadan yattı.

Sabahleyin giyindi... jean, çizmeler, şarapnel yeleği. Ne yaptığını bilir gibi hissediyordu, ama yine de... *Hiçbir hikâye senin hayatına değmez.*

Dana, Benn ve Wally lobi restoranında ailelerinden söz ediyorlardı.

Wally, "Size iyi haberleri vermeyi unuttum," dedi. "Gelecek hafta bir torunum olacak."

"Harika bu!.." Dana, *Acaba benim de bir gün çocuğum ve torunum olacak mı? Que sera sera,* diye düşündü.

Benn, "Bir fikrim var," dedi. "Önce burada olanlar ve bunların insanların hayatlarını nasıl etkilediğine dair bir hikâye yapalım. Ben Wally'yle gidip yerleşme merkezlerini araştırayım. Neden sen de gidip bize biraz uydu yayın zamanı satın almıyorsun, Dana?"

"Oldu."

Jovan Tolj arka sokaktaki Land Rover'ın içindeydi." *Dobro Jutro*. Günaydın."

"Günaydın, Jovan. Uydu zamanı kiralayan yere gitmek istiyorum."

Giderlerken Dana, Saraybosna'ya ilk defa alıcı gözüyle bakma fırsatını buldu. Zarar görmemiş hiçbir bina kalmamış gibiydi. Tüfek sesleri devam ediyordu.

"Hiç durmazlar mı?" diye sordu Dana.

Jovan üzüntüyle, "Cephaneleri bitince dururlar," dedi. "Ve cephaneleri de hiç bitmez."

Sokaklar birkaç yayanın dışında terkedilmişti ve bütün kahvehaneler kapalıydı. Kaldırımlar mermi kraterleriyle delik deşikti. *Oslobodjenje* binasını geçtiler.

Jovan gururla, "Bu bizim gazetemiz," dedi. "Sırpclar durmadan onu tahrip etmeye çalışıyorlar, ama beceremiyorlar."

Birkaç dakika sonra uydu binasına geldiler. Jovan, "Sizi beklerim," dedi.

Lobideki bir masanın arkasında seksen yaşlarında görünen bir resepsiyoncu vardı.

Dana, "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu.

Yaşlı adam bıkkınlıkla baktı ona. "Ben dokuz dil konuşurum, madam. Ne istemiştiniz?"

"Ben WTE'denim. Biraz uydu zamanı almak ve ayarlamak..."

"Üçüncü kat."

Kapının üstündeki tabelada "Yugoslavya Uydu Bölümü" yazıyordu. Giriş holü duvara dayanmış sıralarda oturan adamlarla doluydu.

Dana kendini resepsiyondaki genç kadına tanıttı. "Ben WTE'den Dana Evans'ım. Biraz uydu zamanı almak istiyorum."

"Lütfen oturun ve sıranızı bekleyin."

Dana etrafına baktı. "Bütün buradakiler uydu zamanı mı ayırtacaklar?"

Kadın başını kaldırıp ona baktı. "Pek tabii."

Neredeyse iki saat sonra, Dana ağzındaki purosuyla eski klişeleşmiş Hollywood prodüktörlerine benzeyen, kısa boylu, tıknaz bir adam olan yöneticinin odasına alındı.

Koyu bir aksanı vardı. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Ben WTE'den Dana Evans'ım. Yarım saatlik uydu zamanı ayırtmak istiyordum. Washington'da saat altı uygun bir zaman olurdu. Ve her gün aynı saati sürekli olarak istiyorum." Adamın yüzünün ifadesine baktı. "Bir sorun mu var?"

"Bir tane. Hiç uydu zamanı yok. Hepsi çoktan ayırıldı. Eğer birisi iptal ederse sizi ararım."

Dana ümitsizlik içinde baktı ona. "Yok mu?.. Ama benim uydu zamanına ihtiyacım var. Ben..."

"Herkesin öyle, madam. Kendi vericileri olanlar dışında tabii."

Dana resepsiyona döndüğünde orası yine doluydu. *Bunu halletmeliyim.*

Dana uydu binasından ayrılınca Jovan'a, "Bana şehri gezdirmeni istiyorum," dedi.

Ona bakıp omuz silkti Jovan. "Nasıl istersen," diyerek arabayı çalıştırdı ve sokaklarda hızla sürmeye başladı.

"Biraz yavaş lütfen. Burayı hissetmeliyim."

Saraybosna kuşatma altında bir şehirdi. Sular ak mıyordu ve elektrik yoktu; evler durmadan bombalan ıyordu. Kadere boyun eğ iş bulaşıcı bir hastalık gibi kentin havasına egemen ol muşt u. Eğer bir kurşuna ismin yazılmış sa, ondan kaçış yoktur.

Aşağı yukarı her sokak köşesinde kadın, erkek ve çocuklar kalan birkaç eşyalarını el arabalarında taşıyorlardı.

Jovan, "Bunlar Bosna ve Hırvatistan göçmenleri," diye açıkladı. "Yiyecek alacak parayı bulmaya çalışıyorlar."

Her yerde yangınlar vardı. Görünürde hiç itfaiyeci yoktu.

Dana, "İtfaiye yok mu?" diye sordu.

Jovan omuz silkti. "Var. Ama gelmeye cesaret edemezler. Sırp atıcılarına iyi hedef olurlar."

Başlangıçta Bosna ve Hersek'teki savaş Dana'ya mantıksız geliyordu. Saraybosna'da bir hafta kaldıktan sonra bu savaşın zaten hiçbir anlamı olmadığını anladı. Kimse açıklayam ıyordu. Birisi üniversiteden tanınmış bir profesörden söz etmişti. Yaranmış ve evine kapanmak zorunda kalmıştı. Dana onunla konuşmaya karar verdi.

Jovan onu profesörün yaşadığı, şehrin eski kısımlarından biri olan Kafana'ya götürdü. Profesör Mladic Staka neredeyse ruh gibi, ufak tefek gri saçlı bir adamdı. Bir kurşun belkemiğini parçalamış ve onu felç etmişti.

"Geldiğimize teşekkür ederim," dedi. "Bugünlerde çok ziyaretçim olmuyor. Benimle konuşmaya ihtiyacınız olduğunu söylediniz."

"Evet. Ben bu savaş ı izlemeliyim. Ama doğrusunu isterse-niz onu anlamakta zorluk çekiyorum."

"Nedeni çok basit. Bosna Hersek arasındaki bu savaş anlama yeteneğimin ötesine geçiyor. Onlarca yıl Sırlar, Hırvatlar, Boşnaklar ve Müslümanlar Tito'nun idaresinde barış içinde beraberce yaşadılar. Arkadaş tılar, komşuydular. Beraber büyüdü-

ler, beraber çalıştılar, aynı okullara gittiler, birbirleriyle evlendiler."

"Peki şimdi?"

"Aynı arkadaşlar birbirlerine işkence ediyor ve öldürüyorlar. Nefretleri öyle iğrenç şeyler yaptırıyor ki, söz edemiyorum bile."

"Bazı hikâyeler duydum," dedi Dana. Duydukları inanılır gibi değildi: insan hayalarıyla doldurulmuş bir kuyu, ırzına geçilip öldürülmüş bebekler ve masum insanların doldurulup ateşe verildiği kiliseler.

"Kim başlattı bunu?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Kime sorduğuna bağlı. İkinci Dünya Savaşı sırasında müttefiklerin yandaşı yüzlerce Sırp, Nazi yanlısı Hırvatlar tarafından yok edildi. Şimdi Sırp'lar kanlı intikamlarını alıyorlar. Ülkeyi rehin tutuyorlar ve acımasızlar. Sadece Saraybosna'ya iki yüz binden fazla bomba atıldı. En az on bin kişi öldü ve altmış binden fazlası yaralandı. Boşnak ve Müslümanlar da işkence ve cinayetten paylarına düşen sorumluluğu üstlenmek zorundalar. Savaşı istemeyenler katılmaya zorlanıyor. Kimse kimseye güvenemiyor. Onlara kalan tek şey nefret. Kendi kendine büyüyen bir yangın kaldı elimizde ve onu besleyen yakıt da masumların bedenleri."

Dana öğleden sonra otele döndüğünde, Benn Albertson onu ertesi gün saat altıda on dakikalık uydu zamanının olduğunu bildiren bir mesaj aldığını söylemek için bekliyordu.

Wally Newman, "Çekim yapmak için ideal yeri buldum," dedi. "Birbirlerinin hemen birer blok yanında, bir Katolik kilisesi, bir cami, bir Protestan kilisesi ve bir sinagog olan bir meydan. Hepsi bombalanmış. Fırsat eşitliğine duyulan nefreti ve bunun savaş istemedikleri halde katılmaya zorlanan buradaki insanlara neler yaptığı hakkında bir hikâye yazabilirsin."

Dana heyecanla başını salladı. "Harika. Seni yemekte görürüm. Çalışmaya gidiyorum." Odasına doğru yollandı.

Ertesi akşamüzeri, Dana, Wally ve Benn bombalanmış kiliselerin ve sinagogun olduğu meydanın önünde toplanmışlardı. Wally kamerasını bir üçayağa yerleştirmişti ve Benn de uydu sinyalinin bekliyordu. Dana hemen yakında pusu atışlarını duyabiliyordu. Şarapnel yeleğini giymiş olduğuna sevindi bir anda. *Korkacak bir şey yok. Bize ateş etmiyorlar. Birbirlerine ateş ediyorlar. Hikâyelerini dünyaya duyurmak için bize ihtiyaçları var.*

Dana, Wally'nin sinyal verdiğini gördü. Derin bir nefes aldı, kameranın objektifine baktı ve başladı.

"Arkamda gördüğünüz bombalanmış kiliseler bu ülkede olanların bir simgesi. Artık insanların arkasına saklanabileceği bir tek duvar yok, hiçbir yer güvenli değil. Eskiden insanlar kiliselerine sığınabilirlerdi. Ama burada geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek birbirinin içine geçmiş ve..."

Ve keskin bir ısıklık duydu, başını kaldırdığında Wally'nin başının patlayıp kırmızı bir karpuzla dönüştüğünü gördü. *Bir ışık oyunu*, oldu Dana'nın ilk düşüncesi. Ama sonra dehşet içinde Wally'nin bedeninin kaldırılma çarpışını seyretti. Donmuş gibi kalakaldı orada. Etrafında insanlar çığlıklar atıyorlardı.

Pusu ateşinin sesi hızla yaklaşırken Dana kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Eller onu yakalayıp sokağın aşağısına doğru koşturdular. Onlarla mücadele ediyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Hayır, geri dönmeliyiz. Daha on dakikamızı kullanmadık. Hiçbir şeyi israf etme. İsraf yanlıştır. "Çorbanı bitir, sevgilim. Çin'deki çocuklar açlıktan ölüyorlar." Sen kendini orada beyaz bulutlar üzerinde oturan bir tanrı mı sanıyorsun? Dur sana bir şey söyleyeyim. Sen bir sahtekârsın. Hakiki bir tanrı asla, asla Wally'nin kafasının öyle patlamasına izin vermezdi. Wally ilk torununu bekliyordu. Beni dinliyor musun? Dinliyor musun? Dinliyor musun?

Tam bir şoktaydı ve bir arka sokaktan arabaya götürüldüğünün farkında bile değildi.

Gözlerini açtığında yatağındaydı. Benn Albertson ve Jean Paul Hubert başucundaydılar.

Dana yüzlerine baktı onların. "Oldu değil mi?" Gözlerini sımsıkı yumdu.

"Üzgünüm," dedi Jean Paul. "Korkunç bir olay. Şanslısın ki, sen ölmedin."

Telefonun sesi odanın sessizliğini bozdu. Benn açtı. "Alo." Bir an dinledi. "Evet. Bekleyin." Dana'ya döndü. "Matt Baker. Onunla konuşabilecek misin?"

Dana kalkıp oturdu. "Evet." Bir an durdu, sonra telefonu aldı. "Alo." Boğazı kupkuruydu, konuşmak çok zor geliyordu.

Matt Baker'ın sesi yankılandı telefonda. "Eve dönmeni istiyorum, Dana."

Sesi bir fısıltıydı. "Evet. Eve dönmek istiyorum."

"İlk uçakla oradan çıkmanı ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim." Telefonu bıraktı.

Jean Paul ve Benn onu tekrar yatağa yatırdılar.

"Üzgünüm," dedi Jean Paul yeniden. "Söylenebilecek hiçbir şey yok."

Yanaklarından yaşlar akıyordu Dana'nın. "Neden öldürdüler onu? Hiç kimseyi incitmezdi. Neler oluyor? İnsanlar hayvan gibi boğazlanıyorlar ve kimse aldırıyor. Kimse aldırıyor!"

Benn, "Dana, yapabileceğimiz hiçbir şey yok..." dedi.

"Ama olmalı!" Dana'nın sesi öfke doluydu. "Onların aldırma-larını sağlamalıyız. Bu savaş bombalanmış kiliseler, sokaklar ve-ya caddeler meselesi değil. Bu insanların meselesi... masum in-sanların... kafaları patlayan insanların. Yazmamız gereken hikâ-yeler bunlar. Bu savaşı gerçek yapmanın tek yolu bu." Benn'e döndü ve derin bir nefes aldı. "Ben kalıyorum, Benn. Beni kor-kutup kaçırmalarına izin vermeyeceğim."

Endişeyle ona bakıyordu. "Dana, emin misin sen?"

"Eminim. Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Matt'ı arayıp haber verir misin?"

İsteksizce, "Eğer istediğin buysa," dedi.

Dana başıyla evetledi. "Tek istediğim bu." Benn'in odadan çıkışını izledi.

Jean Paul, "Ben gideyim de sen..."

"Hayır." Bir an Dana'nın gözlerinin önüne Wally'nin başının patlayıp vücudunun yere yuvarlanması geldi. "Hayır," dedi. Jean Paul'a baktı. "Lütfen kal. Sana ihtiyacım var."

Jean Paul yatağın kenarına oturdu. Ve Dana onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

Ertesi sabah Dana, Benn Albertson'a, "Bir kameraman bulabilir misin?" dedi. "Jean Paul bana Kosova'da yeni bombalanmış bir yetimhaneden söz etti. Oraya gidip çekmek istiyorum."

"Birini ayarlarım."

"Teşekkürler, Benn. Ben önden gidiyorum. Orada buluşuruz."

"Dikkatli ol."

"Merak etme."

Jovan dar sokakta Dana'yı bekliyordu.

"Kosova'ya gidiyoruz," dedi Dana ona.

Jovan dönüp baktı. "Bu tehlikeli, madam. Oraya giden tek yol ormandan ve..."

"Kötü şans hakkımızı kullandık, Jovan. Artık bir şey olmaz."

"Nasıl arzu ederseniz."

Şehirden hızla geçtiler ve on beş dakika sonra sık ağaçlı bir ormandaydılar.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Dana.

"Çok değil. Neredeyse orada..."

Tam o anda Land Rover bir mayına çarptı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Seçim günü yaklaştıkça Başkanlık yarışı çok hızlanıyordu.

Peter Tager, "Ohio'yu kazanmak zorundayız," dedi. "Bu yirmi altı oy demektir. Alabama'da iyiyiz... bu da on oy ve Florida'nın on dört oyu da bizim." Bir çizelge çıkardı. "Illinois yirmi altı oy... New York kırk üç ve California kırk. Kazandık demek için çok erken."

Senatör Davis'den başka herkes endişeliydi.

"Benim burnum iyidir," dedi. "Zafer kokusu alabiliyorum."

Bir Frankfort hastanesinde, Miriam Friedland hâlâ komadaydı.

Kasımın ilk salısı, seçim günü, Leslie televizyondan sonuçları almak için evde kaldı. Oliver Russell iki milyondan fazla halk oyu ve seçim bölgeleri oylarının da çoğunluğunu alarak kazandı. Şimdi Oliver Russell Başkan ve dünyanın en büyük hedef tahtasıydı.

Seçim kampanyasını hiç kimse Leslie Stewart Chambers kadar yakından izlememişti. İmparatorluğunu hiç durmadan çalışarak genişletmiş ve Amerika'da olduğu gibi İngiltere'de, Avustralya'da ve Brezilya'da da bir gazeteler, televizyon ve radyo istasyonları zincirine sahip olmuştu.

"Ne zaman doyacaksın?" diye sordu başeditörü Darin Solana.

"Yakında," dedi Leslie. "Yakında."

Yapması gereken bir şey daha kalmıştı ve son parça da Scottsdale'de bir akşam yemeğinde yerine oturdu.

Konuklardan biri, "Gizlice duyduğuma göre Margaret Portman boşanıyormuş," dedi. Margaret Portman ülkenin başkentinde *Washington Tribune*'un sahibiydi.

Leslie bir şey söylemedi, ama ertesi sabah erkenden avukatlarından biri olan Chad Morton'a telefon etti. "*Washington Tribune* satılık mıymış öğrenmeni istiyorum."

Cevap akşama doğru geldi. "Nasıl duyduğunuzu bilmiyorum, Bayan Stewart, ama galiba haklısınız. Bayan Portman'la kocası sessizce boşanıyorlar ve mallarını bölüştürüyorlar. Ve zannedersem *Washington Tribune* Girişimleri satışa çıkıyormuş."

"Onu satın almak istiyorum."

"Bir mega anlaşmadan söz ediyorsunuz. *Washington Tribune* Girişimleri'nin bir gazete zinciri, bir dergisi, bir televizyon istasyonu ve..."

"Onu istiyorum."

Öğleden sonra, Leslie ve Chad Morton, *Washington D.C.*'ye doğru yol alıyorlardı.

Leslie birkaç yıl önce tesadüfen tanıştığı Margaret Portman'ı telefonla aradı.

"*Washington*'dayım," dedi Leslie. "Ve ben..."

"Biliyorum."

Laf ne kadar da çabuk yayılıyor, diye düşündü Leslie. "*Tribune Girişimleri*'ni satmak isteyebilirsiniz diye düşünmüştüm."

"Olabilir."

"Acaba gazeteyi dolaşmamı sağlayabilir misiniz?"

"Almayı düşünüyor musun, Leslie?"

"Olabilir."

Margaret Portman, Matt Baker'ı çağırttı. "Leslie Chambers'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Buz Prensesi. Tabii."

"Birkaç dakika sonra burada olacak. Tesisleri gezdirmeni istiyorum ona."

Tribune'daki herkes yaklaşmakta olan satıştan haberdardı.

Matt Baker kesin bir ifadeyle, "*Tribune*'u Leslie Chambers'a satmak hata olur," dedi.

"Neye dayanarak söyledin bunu?"

"Her şeyden önce gazetecilik hakkında bir halt bildiği kanısında değilim. Aldığı diğer gazetelere ne yaptığına hiç baktın mı? Saygıdeğer gazeteleri ucuz bulvar gazetelerine çevirdi. *Tribune*'u mahvedecek. O.." Başını kaldırıp bakınca Leslie Chambers'ın kapıda durup dinlediğini gördü.

Margaret Portman birden, "Leslie!" dedi. "Seni görmek ne güzel. Bu Matt Baker, Tribune Girişimleri'nin genel yayın yönetmeni."

Soğukça selamlaştılar.

"Matt sana etrafı gezdirecek."

"Merakla bekliyorum."

Matt Baker derin bir nefes aldı. "Peki. Hadi başlayalım."

Turun başlarında Matt Baker lütfeder gibi anlatmaya başladı. "Gazetenin yapısı şu şekildedir. En tepede genel yayın yönetmeni..."

"Bu da sizsiniz tabii Bay Baker."

"Doğru. Benden sonra yazışları müdürü ve bölüm şefleri gelir. Başlıca bölümler Kent, Yurtiçi, Yurtdışı, Spor, İş Dünyası, Hayat ve Stil, Halk, Takvim, Kitaplar, Emlak, Seyahat, Gıda vb. Herhalde bir kısmını da saymadım."

"Şaşırtıcı. Washington Tribune Girişimleri'nde kaç kişi çalışıyor, Bay Baker?"

"Beş binden fazla."

Sayfa düzeninin yapıldığı bir masanın yanından geçtiler. "Burada sayfa sekreteri hangi resmin nereye, hangi haberin nereye konacağına karar verir. Önce başlıklar hazırlanır, sonra yazılar sütunlara ayarlanır ve hepsinin mizampajı yapılır."

"Büyüleyici."

"Baskı tesislerini de görmek istiyor musunuz?"

"Evet. Her şeyi görmek istiyorum."

Matt Baker ağzının içinde bir şey mırıldandı.

"Efendim?"

"Olur, dedim."

Asansörle aşağı inip yandaki binaya yürüdüler. Basım tesisi dört kat yükseklikte ve dört futbol sahası genişliğindeydi. Bu muazzam yerde her şey otomatikti. Binada otuz robot yük arabası vardı, belirli yerlere bıraktıkları kocaman kâğıt ruloları taşıyorlardı.

Baker açıkladı. "Her kâğıt rulosu aşağı yukarı iki bin iki yüz kilo ağırlığındadır. Eğer birini açarsanız, sekiz mil uzunluğunda olur. Kâğıt baskıdan saatte yirmi bir mil hızla geçer. Yük arabalarının büyükleri bir defada on altı rulo taşıyabilir."

Odanın iki yanında üçerden altı tane baskı makinesi vardı. Leslie ve Matt gazeteler otomatik olarak biraraya getirilip kesilir, katlanır, balya yapılıp onları bekleyen kamyonlara yüklenirken durup seyretiler.

Matt Baker, "Eski günlerde, bugün bir adamın yaptığı işi otuz kişi yapardı," dedi. "Teknoloji çağı."

Leslie bir an baktı ona. "Ya da otomasyon çağı."

Matt Baker hafif alaylı bir sesle, "İşin ekonomik yönüyle ilgilenir misiniz bilmem," dedi. "Belki muhasebeciniz veya avukatınızın..."

"Çok ilgileniyorum, Bay Baker. Bu gazetenin yazışları bütçesi on beş milyon dolar. Günlük tirajınız sekiz yüz altmış bin dört yüz yetmiş dört; pazarları ise bir milyon yüz kırk bin dört yüz doksan sekiz."

Matt Baker gözlerini kırptırdı.

"Dergiler dahil tüm yayınlarınızın günlük tirajı iki milyon, pazarları iki milyon dört. Tabii bu, dünyanın en büyük gazetesi değil, öyle değil mi, Bay Baker? Dünyanın en büyük iki gazetesi Londra'da basılıyor, günlük dört milyon tirajıyla *Sun* ve üç milyonla *Daily Mirror*."

Adam derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, ben farkına varmamıştım sizin..."

"Japonya'da *Asahi Shimbun*, *Mainichi Shimbun* ve *Yomiuri Shimbun* dahil iki yüzün üzerinde günlük gazete vardır. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet. Küçümser gibi davrandıysam beni affedin."

"Kabul edildi, Bay Baker. Hadi Bayan Portman'ın ofisine dönelim."

Ertesi sabah Leslie, *Washington Tribune*'un yönetim salonunda Bayan Portman ve yarım düzine avukatının karşısındaydı.

"Fiyat hakkında konuşalım," dedi Leslie. Görüşme dört saat sürdü ve sona erdiğinde, Leslie Stewart Chambers, *Washington Tribune* Girişimleri'nin sahibiydi.

Leslie'nin tahmininden çok daha pahalıya gelmişti. Ama alırmadı.

Daha önemli bir şey vardı.

Anlaşma sonuçlandığında, Leslie, Matt Baker'ı çağırttı. "Planlarınız nedir?" diye sordu.

"Ayrılıyorum."

Merakla baktı ona. "Neden?"

"Şöhretiniz pek iyi değil. İnsanlar sizin için çalışmaktan hoşlanmıyorlar. Galiba kullandıkları kelime 'acımasız'. Benim buna ihtiyacım yok. Bu iyi bir gazete ve ondan ayrılmaktan nefret ediyorum, ama başedebileceğimden çok iş teklifi alıyorum."

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?"

"On beş yıldır."

"Ve bunu bir anda fırlatıp atacaksınız?"

"Ben hiçbir şeyi fırlatıp atmıyorum. Ben..."

Adamın gözlerinin içine baktı. "Beni dinle. Ben de *Tribune*'un iyi bir gazete olduğunu düşünüyorum, ama o büyük bir gazete olmalı. Bana yardım etmeni istiyorum."

"Hayır. Ben hiç..."

"Altı ay. Altı ay dene. Önce maaşını iki katına çıkararak başlayalım."

Uzun bir süre inceledi kadını. Genç, güzel ve akıllı. Ama yine de... Onun hakkında huzursuz bir his vardı içinde.

"Kim söz sahibi olacak burada?"

Leslie gülümsedi. "Washington Tribune Girişimleri'nin genel yayın müdürüsün. Sen olacaksın."

Ve ona inandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dana'nın Land Rover'ı havaya uçurulduğundan beri altı ay geçmişti. Bir beyin sarsıntısı, çatlak bir kaburga, kırık bir bilek ve ıstırap veren eziklerle atlatmıştı. Jovan'ın bir bacağı kırılmıştı, çizikler ve bereler içindeydi. Matt Baker o gece telefon edip ona eve dönmesini emretmişti, ama bu olay Dana'nın kalma azmini daha da arttırmıştı.

Dana, "Bu insanlar ümitsizlik içinde," dedi. "Bundan böyle kaçamam. Eğer eve gelmemi emrederksen, istifa ederim."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye terslendi Matt. "Kimsenin bana şantaj yapmasına izin vermem. Beni anlıyor musun?"

Dana bekledi.

"Bir izne ne dersin?" diye sordu Matt.

"Benim izne ihtiyacım yok." Telefonda onun soluduğunu duyabiliyordu.

"Peki kal orada. Ama Dana..."

"Söz veriyorum dikkatli olacağım."

Otelin dışından tüfek seslerini duyuyordu Dana.

"Peki."

Şehir bütün gece ağır saldırı altındaydı. Dana uyuyamamıştı. Her bombanın düşüşü bir başka binanın yıkılması, bir başka ailenin evsiz kalması, hatta daha kötüsü ölmesi demekti.

Sabah erken Dana ve ekibi sokakta çekime hazırdılar. Benn Albertson bir bombanın gürültüsünün bitmesini bekledi, sonra işaret etti Dana'ya. "On saniye."

"Hazırım," dedi Dana.

Benn parmağıyla gösterdi ve Dana yüzünü harabelerden kameraya çevirdi.

"Bu şehir yavaş yavaş dünya yüzünden siliniyor. Kesilen elektriğiyle gözleri çıkarıldı... televizyonu ve radyosu kesildi, kulakları yok oldu... Bütün genel taşıma durdurulduğu için bacakları da yok..."

Kamera, paslanmış salıncak ve kaydıraklarıyla terkedilmiş, bombalanmış bir çocuk bahçesini göstermek üzere döndü.

"Başka bir hayatta, burada çocuklar oynardı ve havayı onların kahkahaları doldururdu."

Yakınlarda yine bomba sesleri duyuluyordu. Birden bir hava akını alarmı öttü.

Dana'nın arkasında sokaktaki insanlar hiçbir şey duymamış gibi yürümeye devam ettiler.

"Duyduğunuz ses yine bir hava akını alarmı. Bu insanların koşup saklanmaları için bir sinyal. Ama Saraybosna'lılar saklanacak hiçbir yer olmadığını anlamışlar, onun için sessizce yürümeye devam ediyorlar. Yapabilenler, bütün sahip olduklarını ve yuvalarını terkedip ülkeden kaçıyorlar. Kalanların çoğu ölüyor. Çok gaddar bir seçim. Barış söylentileri dolaşıyor. Çok fazla söylenti, çok az huzur. Gelecek mi? Ve ne zaman? Bir gün çocuklar bodrumlardan çıkıp tekrar çocuk bahçelerinde oynayabilecekler mi? Hiç kimse bilmiyor. Sadece ümit edebiliyorlar. Ben WTE için Saraybosna'dan bildiren Dana Evans."

Kameranın kırmızı ışığı söndü. Benn, "Hadi buradan gidelim," dedi.

Yeni kameraman Andy Casarez aceleyle malzemelerini toplamaya başladı.

Kaldırımında küçük bir çocuk durmuş Dana'ya bakıyordu. Pis paçavralar ve yırtık pabuçlar giymiş bir sokak çocuğuydu. Kirle kaplı yüzünde keskin kahverengi gözleri parlıyordu. Sağ kolu yoktu.

Dana kendisini inceleyen çocuğa baktı. Gülümsedi ona. "Merhaba."

Cevap çıkmadı. Dana omuzlarını silkip Benn'e döndü.

"Hadi gidelim."

Birkaç dakika sonra Holiday Inn'e gitmek üzere yola koyuldular.

Holiday Inn gazete, televizyon ve radyo muhabirleriyle doluydu, karışık bir aile olmuşlardı. Rakiptiler, ancak içinde bulundukları tehlikeli şartlardan dolayı birbirlerine yardıma hazırdılar. Acil hikâyeleri beraber takip edip yazıyorlardı.

Montenegro'da bir isyan var...

Vukovar'da bir bombalama...

Petrov Selo'da bir hastane bombalanmış... Jean Paul Hubert gitmişti. Yeni bir görev vermişlerdi ve Dana onu müthiş öz-lüyordu.

Bir sabah Dana otelden çıkarken, sokakta görmüş olduğu çocuğun arka sokakta durduğunu gördü.

Jovan, Land Rover'ın kapısını Dana için açtı. "Günaydın, madam."

"Günaydın." Çocuk orada öylece duruyor ve Dana'ya bakı-yordu. Ona doğru yürüdü. "Günaydın."

Cevap yoktu. Dana, Jovan'a sordu. "Slovakça 'günaydın' nasıl denir?"

Küçük çocuk cevap verdi. "*Dobro jutro.*"

Dana ona döndü. "Demek İngilizce anlıyorsun?"

"Belki."

"Adın nedir?"

"Kemal."

"Kaç yaşındasın Kemal?"

Arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Jovan, "Yabancılardan korkuyor," dedi.

Dana çocuğun arkasından baktı. "Onu suçlayamam. Ben de korkuyorum."

Dört saat sonra Land Rover, Holiday Inn'in arkasındaki dar sokağa döndüğünde Kemal girişin yakınında duruyordu.

Dana arabadan çıkarken, Kemal, "On iki," dedi.

"Ne?" Sonra birden hatırladı Dana. "Oo." Yaşına göre ufaktı. Gömleğinin boş koluna baktı, bir soru soracaktı ki, tuttu kendini. "Nerede yaşıyorsun, Kemal? Seni evine götürebilir miyiz?" Onun arkasını dönüp uzaklaşmasını seyretti.

Jovan, "Hiç terbiyesi yok," dedi.

Dana yavaşça, "Belki onu da koluyla birlikte kaybetmiştir," dedi.

Akşam otelin yemek salonunda gazeteciler ani bir barış söylentisini tartışıyorlardı. Gabriella Orsi, "Birleşmiş Milletler sonunda işe karıştı," diye bildirdi.

"Zamanıdır."

"Bana sorarsan çok geç."

Yavaşça, "Asla çok geç değildir," dedi Dana.

Ertesi sabah radyolarda iki haber geçti. Birincisi, Amerika Birleşik Devletleri ve Birleşmiş Milletler'in bir barış anlaşmasını hazırlamaya çalıştıkları; ikincisi Saraybosna'nın gazetesi *Oslobodenje*'nin bombalanıp yeryüzünden silindiğiydi.

"Barış anlaşmasını Washington bürolarımız takip ediyor," dedi Dana, Benn'e. "Biz *Oslobodenje*'yle ilgili bir haber yapalım."

Dana bir zamanlar *Oslobodenje*'yi barındıran yıkılmış bina-
nın önünde duruyordu. Kameranın kırmızı ışığı yanmaktaydı.

"Burada her gün insanlar ölüyor," dedi Dana objektife. "Ve binalar yıkılıyor. Ama bu bina katledildi. Saraybosna'daki tek özgür gazete olan *Oslobodenje*'yi barındırıyordu. Doğruyu söylemekten korkmayan bir gazeteydi. Merkezi bombalanınca, yayınını yaşatabilmek için bodruma inmişti. Gazetelerini satacak büfeler kalmayınca, muhabirleri onları kendileri dağıtmak için sokaklara çıkmışlardı. Gazeteden fazlasını satıyorlardı. Özgürlüğü satıyorlardı. *Oslobodenje*'nin ölümüyle, özgürlüğün bir parçası daha öldü burada."

Ofisinde Matt Baker haber yayınını izliyordu. "Kahretsin, çok iyi bu kız," dedi. "Kendi özel vericisinin olmasını istiyorum. İcabına bakın hemen."

"Peki, efendim."

Dana odasına döndüğünde bir konuğu vardı. Albay Gor-
dan Divijak bir iskemleye yayılmış onu bekliyordu.

Şaşırarak durdu. "Bir ziyaretçim olduğunu haber vermediler."

"Bu bir nezaket ziyareti değil." Boncuk gözleri Dana'nın üzerine dikilmişti. "*Oslobodenje* hakkındaki yayınını izledim."

Dana ihtiyatla baktı ona. "Evet?"

"Sizin bu ülkeye bir muhabir olarak girmenize izin verilmişti, bir yargıç gibi davranmanız için değil."

"Ben böyle bir şey..."

"Sözümü kesme. Bizim özgürlük anlayışımız senin özgürlük anlayışın gibi olmak zorunda değil. Beni anlıyor musun?"

"Hayır. Korkarım ben..."

"O halde dur sana açıklayayım, Miss Evans. Sen benim ülkemde bir misafirsin. Belki de ülken için casusluk yapıyorsun."

"Ben hiç de..."

"Sözümü kesme. Seni havaalanında uyarmıştım. Biz oyun oynamıyoruz. Savaşta'yız. Casusluk yapan herkes idam edilecektir." Sözleri yumuşaklıkla söylendiği için daha da korkutucuydu.

Ayağa kalktı. "Bu sana son uyarıdır."

Dana onun gidişini izledi. İsyan içinde, *beni korkutmasına izin vermeyeceğim*, dedi kendi kendine.

Çok korkmuştu.

Matt Baker'dan bir yardım çantası geldi. İçi şeker, çikolata, konserve gıdalar ve bir düzine bozulmayacak maddeyle doluydu. Dana yiyecekleri diğer gazetecilerle paylaşmak üzere lobiye götürdü. Çok keyiflendiler.

"İşte patron buna derim ben," dedi Satomi Asaka.

Juan Santos sordu. "*Washington Tribune*'da nasıl iş bulurum ben?"

Kemal yine arka sokakta bekliyordu. Üzerindeki eski püskü ceket neredeyse parçalanmak üzereydi.

"Günaydın, Kemal."

Orada, Dana'yı yarı aralık gözlerinin arasından izleyerek öylece duruyordu.

"Ben alışverişe gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Cevap yok.

"Dur başka türlü anlatayım," dedi Dana sabrı tükenmiş bir halde. Arabanın arka kapısını açtı. "Gir arabaya. Hemen!"

Çocuk şaşırmış gibi durdu bir an, sonra yavaşça arabaya doğru ilerledi.

Dana ve Jovan onun arka koltuğa tırmanışını seyrettiler.

Dana, Jovan'a, "Açık olan bir mağaza veya elbise dükkânı bulabilir misin?" dedi.

"Bir tane biliyorum."

"Hadi oraya gidelim."

İlk birkaç dakika sessizlik içinde gittiler.

"Annen veya baban var mı, Kemal?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Nerede yaşıyorsun?"

Omzunu silkti.

Dana vücudunun sıcaklığını içine çekmek istercesine kendisine yanaştığını farkettiler onun.

Elbiseci dükkânı Saraybosna'nın eski çarşısı Barcarsi-ja'daydı. Ön kısmı bombalanmıştı, ama dükkân açıktı. Dana, Kemal'in sol elini tutup dükkânın içine soktu.

Bir satıcı, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Bir arkadaşım için ceket almak istiyorum." Kemal'e baktı. "Bunun kadar kendisi."

"Buradan lütfen."

Erkek çocuk reyonunda bir askıda ceketler vardı. Dana, Kemal'e döndü. "Hangisini beğendin?"

Kemal hiçbir şey demeden duruyordu orada.

Dana satıcıya, "Kahverengi olanı alacağız," dedi. Kemal'in pantolonuna bakarak, "Sanırım bir pantolon ve pabuçlara ihtiyacımız olacak," diye ekledi.

Yarım saat sonra dükkândan çıktıklarında, Kemal yeni kıyafetlerini giymişti. Tek kelime etmeden arabanın arka koltuğuna oturdu.

Jovan kızgınlıkla, "Teşekkür etmeyi bilmiyor musun?" diye söylendi.

Kemal birden gözyaşlarına boğuldu. Dana kollarını ona doladı. "Tamam," dedi. "Tamam."

Çocuklara bunu yapabilen ne biçim bir dünyadır?

Otele döndüklerinde Dana, Kemal'in tek kelime etmeden arkasını dönüp gidişine baktı.

Jovan'a sordu. "Böyle birisi nerede yaşar?"

"Sokaklarda, madam. Saraybosna'da onun gibi yüzlerce yetim var. Ne evleri, ne aileleri var..."

"Peki nasıl yaşıyorlar?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

Ertesi gün Dana otelden çıkarken, Kemal onu bekliyordu. Yeni giysilerini giymiş, yüzünü yıkamıştı.

Öğle yemeği masasında büyük haber barış anlaşması ve yürüyüp yürümeyeceğiydi. Dana, Profesör Mladic Stakayı ziyaret edip ne düşündüğünü sormaya karar verdi.

Onu son gördüğünden daha bitkin görünüyordu.

"Sizi gördüğüme sevindim, Miss Evans. Harika yayınlar yaptığınızı işitiyorum, ama..." Omuz silkti. "Ne yazık ki, benim televizyonum için elektriğim yok. Sizin için ne yapabilirim?"

"Yeni barış anlaşması hakkındaki fikrinizi almak istiyordum, profesör."

Sandalyesinde geriye yaslandı ve düşünceli bir tavırla konuştu. "Saraybosna'nın geleceğinin ne olacağı hakkında, Dayton, Ohio'da bir karar vermeleri bana garip geliyor."

"Bir Müslüman, bir Hırvat ve bir Sırtan oluşan üçlü bir başkanlık yürür mü dersiniz profesör?"

"Mucizelere inanıyorsanız ancak." Kaşlarını çatı. "On sekiz ulusal yasama kurulu ve bir de yüz dokuz değişik yerel hükümet olacak. Politik bir Babil Kulesi. Siz Amerikalıların dediği gibi, 'sırtına tüfek dayalı evlilik'. Hiçbiri özerklikten vazgeçmiyor. Hepsi kendi bayrakları, kendi plakaları, kendi para birimleri olsun istiyor." Başını salladı. "Bu bir sabah barışı. Gecesinden korkun."

Dana Evans sıradan bir muhabir olmayı çoktan geçmiş, bir efsane olmaya başlamıştı. Televizyon yayınlarından görünen, tutku dolu zeki bir insandı. Dana'nın önem verdiklerine, seyircileri de önem veriyor ve onun duygularını paylaşıyorlardı.

Matt Baker öteki haber kanallarından telefonlar alıyordu, hepsi de Dana Evans'ın yayınlarını satın almak istiyordu. Onun için çok mutluydu. *Oraya iyilik yapmaya gitti*, diye düşündü, *sonunda çok başarılı olacak.*

Yeni özel vericisiyle Dana her zamankinden daha çok çalışıyordu. Yugoslav uydusunun saatlerine bağımlı değildi artık. O ve Benn hangi hikâyeleri yapmak istediklerine karar veriyorlar, Dana onları yazıyor ve yayınlıyordu. Bazı yayınlar canlı, bazıları kayıttan oluyordu. Dana, Benn ve Andy sokaklara çıkıp gereken arka planı çekiyorlar, Dana yorumunu yazıp Washington'a yol-luyordu.

Öğle yemeğinde otelin restoranındaki masanın ortasına kocaman tabaklarda sandviçler konmuştu. Gazeteciler tabaklarını doldurmakla meşguldüler. BBC'den Roderick Munn elinde bir haber ajansı kupürüyle odaya girdi.

"Hepiniz dinleyin bunu." Yüksek sesle okudu kupürü. "WTE'nin dış haberler muhabiri olan Dana Evans'ın programları şimdi bir düzine haber merkezi tarafından yayınlanmaktadır. Miss Evans herkesin imrendiği Peabody Ödülü'ne aday gösterilmiştir..." Yazı böyle sürüp gidiyordu.

Gazetecilerden biri alaycı bir sesle, "Bu kadar ünlü birini tanımakla ne kadar şanslıyız, değil mi?" dedi.

Tam o sırada Dana odaya girdi. "Herkes merhaba. Bugün yemek yemeye vaktim yok. Yanıma birkaç sandviç alacağım." Sandviçleri alıp kâğıt peçetelere sardı. "Sonra görüşürüz." O giderken sessizce arkasından baktılar.

Dana dışarı çıktığında Kemal orada bekliyordu.

"İyi akşamlar, Kemal."

Cevap yok.

"Arabaya gir."

Kemal arka koltuğa kaydı. Dana ona bir sandviç verip sessizce onun kurt gibi yutuşunu izledi. Bir sandviç daha verdi ona, o da yemeye başladı.

"Yavaş ol," dedi Dana.

Jovan, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Dana, Kemal'e döndü. "Nereye?" Anlamadan baktı kızın yüzüne. "Seni eve götürüyoruz, Kemal. Nerede oturuyorsun?"

Başını iki yana salladı.

"Bilmem gerek. Nerede yaşıyorsun?"

Yirmi dakika sonra araba Miljacka Nehri'nin kıyısı yakınında geniş boş bir arazinin önünde durdu. Etrafa düzinelerle büyük karton kutular dağılmıştı ve arazi her türlü döküntüyle doluydu.

Dana arabadan çıkıp Kemal'e döndü. "Burada mı yaşıyorsun?"

İsteksizce başını öne doğru salladı oğlan.

"Başka çocuklar da mı yaşıyor burada?"

Tekrar başını salladı.

"Bunun hakkında bir haber yapmak istiyorum, Kemal."

Hayır diye salladı başını. "Olmaz."

"Neden olmasın?"

"Polis gelip götürür bizi. Yapma."

Dana bir an inceledi onu. "Peki. Söz veriyorum."

Ertesi sabah Dana, Holiday Inn'deki odasından ayrıldı.

Kahvaltıda görünmeyince, İtalyan ajansından Gabriella Orsi sordu. "Dana nerede?"

Cevabı Roderick Munn verdi. "Gitti. Bir çiftlik evi kiralamış. Yalnız olmak istediğini söyledi."

Rus ajansından Nikolai Petrovich, "Hepimiz yalnız başımıza çalışmak isteriz. Yoksa bizim kendisi kadar iyi olmadığımızı mı düşünüyor?"

Genel bir hoşnutsuzluk havası esiyordu.

Ertesi öğleden sonra Dana için büyük bir paket daha geldi.

Nikolai Petrovich, "O burada olmadığına göre bari biz tadını çıkaralım değil mi?.." dedi.

Otel kâtibi, "Özür dilerim," dedi. "Miss Evans aldirtacakmış onu."

Birkaç dakika sonra Kemal geldi. Gazeteciler onun paketi alıp gidişini seyrettiler.

"Artık bizimle paylaşmıyor bile," diye homurdandı Juan Santos. "Sanırım şöhret başına vurdu."

Bütün hafta boyunca Dana haberlerini yolladı, ama kendisi otelde görünmedi.

Ona karşı kırgınlık gitgide büyümekteydi.

Dana ve egosu konuşmaların ana teması olmaya başlamıştı. Birkaç gün sonra otele kocaman bir paket daha gelince, Nikolai Petrovich otel kâtibine gitti. "Miss Evans paketi aldirtacak mı?"

"Evet, efendim."

Rus yemek odasına koştu. "Bir paket daha geldi," dedi. "Birisini gelip alacakmış. Neden onu izleyip Miss Evans'a, başkalarını beğenmeyen muhabirler hakkında ne düşündüğümüzü söylemiyoruz?"

Koro halinde onayladılar.

Kemal paketi almaya geldiğinde, Nikolai ona, "Bunu Miss Evans'a mı götürüyorsun?" diye sordu.

Kemal evetledi başıyla.

"Bizi görmek istemiş. Seninle beraber gideceğiz."

Kemal bir an ona baktı, sonra omzunu silkti.

Nikolai Petrovich, "Seni arabalarımızdan birine alırız," dedi. "Sen yolu göster."

On dakika sonra araba kervanı terkedilmiş ara sokaklardan birinde ilerliyordu. Şehrin eteklerine gelince Kemal bombalanmış bir çiftlik evini işaret etti. Arabalar durdu.

"Sen önden git, paketi götür ona," dedi Nikolai. "Biz sürpriz yapacağız."

Kemal'in çiftlik evine girişini izlediler. Bir an bekleyip ön kapıya yürüdüler ve kapıdan içeri daldılar. Oda her yaştan, her boydan ve her renkten çocuklarla doluydu. Şok içinde kalakaldılar. Çoğu sakattı çocukların. Duvarların dibine bir düzine ordu ranzası dizilmişti. Kapı küt diye açıldığında Dana paketin içindekileri çocuklara dağıtmaktaydı. Grup içeri dalınca şaşkınlık içinde baktı onlara.

"Ne... ne işiniz var burada?"

Roderick Munn utançla etrafa baktı. "Üzgünüm, Dana. Biz... biz bir hata yaptık. Sandık ki..."

Dana gruba doğru döndü. "Anlıyorum. Bunlar öksüzler. Gidecek yerleri ve bakacak kimseleri yok. Bombalandığında, çoğu hastanedeydi. Eğer polis bulursa yetimhane dedikleri bir yere koyarlar ve bunlar da ölür orada. Onları ülkeden çıkarmak için bir yol arıyorum, ama şu ana kadar bir şey bulamadım." Yalvararak baktı gruba. "Bir fikriniz var mı?"

Roderick Munn yavaşça, "Benim var galiba. Bu gece Paris'e uçacak bir Kızıl Haç uçağı var. Pilot arkadaşımıdır," dedi.

Dana ümitle sordu. "Onunla konuşur musun?"

"Evet," dedi Munn.

Nikolai Petrovich, "Bekleyin," dedi. "Böyle bir şeye karışamayız. Hepimizi atarlar ülkeden."

"Senin karışman gerekmez," dedi Munn. "Biz çaresine bakarız."

Nikolai inatla, "Ben buna karşıyım," dedi. "Hepimizi tehlikeye atacak bu iş."

Dana, "Peki ya çocuklar?" dedi. "Onların hayatlarından söz ediyoruz."

Akşamüzeri Roderick Munn, Dana'yı görmeye geldi. "Arka-daşımla konuştum. Onları güvende olacakları Paris'e götürmekten mutlu olacağını söyledi. Kendisinin de iki oğlu var."

Dana heyecan içindeydi. "Harika bu. Sana çok teşekkür ederim."

Munn ona baktı. "Asıl biz sana teşekkür etmeliyiz."

Akşam saat sekizde üzerinde Kızıl Haç işareti olan bir minibus çiftlik evinin önüne yanaştı. Şoför ışıklarını yakıp söndürdü, Dana ve çocuklar karanlığın örtüsü altında arabaya doluştular.

On beş dakika sonra But Mir Havaalanı'na doğru yol alıyorlardı.

Malzeme getirip ağır yaralıları götüren Kızıl Haç uçakları dışında havaalanı geçici olarak kapatılmıştı. Havaalanına kadar olan yolculuk, Dana'nın hayatında yaptığı en uzun yolculuk olmuştu. Sanki sonsuza dek sürmüştü. Karşıda havaalanının ışıklarını görünce çocuklara, "Neredeyse geldik," dedi. Kemal tutmuş elini sıkıyordu.

Dana, "İyi olacaksın," diye güven verdi ona. "Hepinize bakılacak." *Ve seni özleyeceğim*, diye düşündü.

Havaalanında bir muhafız minibüse yol verdi ve orada bekleyen, gövdesine Kızıl Haç işaretleri boyanmış kargo uçağına doğru ilerlediler. Pilot uçağın yanında duruyordu.

Dana'ya doğru koştu. "Tanrı aşkına! Geciktiniz! Çabuk bindirin onları. Yirmi dakika önce kalkmış olmalıydık."

Dana çocukları rampadan uçağına çıkarmaya başladı. Kemal sonuncuydu.

Dudakları titreyerek Dana'ya döndü. "Seni tekrar görebilecek miyim?"

"Emin ol göreceksin," dedi Dana. Bir an sarılıp bağrına bastı onu sessiz bir dua okuyarak. "Hadi bin şimdi."

Birkaç dakika sonra kapılar kapandı. Motorların gürültüsü duyuldu ve uçak pistte ilerlemeye başladı.

Dana va Munn orada durup onu izlediler. Yolun sonuna gelince uçak havalandı ve doğu semalarını delerek Paris'e doğru uçmaya başladı.

Şoför, "Bu yaptığınız harika bir şeydi," dedi. "Bilmenizi isterim ki..."

Arkalarında bir araba acı bir frenle durdu. Albay Gordan Divijak arabadan aşağı atlayıp uçağın gözden kaybolmakta olduğu göğe doğru bakmaya başladı. Yanında Rus gazeteci Nikolai Petrovich vardı.

Albay Divijak, Dana'ya döndü. "Tutuklandınız. Casusluğun cezasının ölüm olduğunu size söylemiş, uyarmıştım sizi."

Dana derin bir nefes aldı. "Albay, eğer beni casuslukla yargılayacaksanız..."

Dana'nın gözlerinin içine bakan albay yumuşak bir sesle, "Yargılamaktan söz eden kim?" dedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Göreve başlama kutlamalarıyla geçit ve yemin törenleri bitmişti; Oliver başkanlığa başlamayı heyecanla bekliyordu. Washington D.C. herhalde dünyanın tümüyle politikaya adanmış ve onu sabit fikir haline getirmiş tek kentiydi. Orası dünyanın güç merkezi ve Oliver de bu merkezin odak noktasıydı. Herkes şu veya bu şekilde federal hükümetle ilişkili gibiydi. Washington'un metropoliten bölgesinde, on beş bin lobici ve beş binden fazla gazeteci vardı; hepsi de hükümetin sütüyle beslenmekteydiler. Oliver, John Kennedy'nin sinsice tanımını hatırladı. "Washington D.C. güneyin verimliliği ve kuzeyin cazibesini taşıyan bir şehirdir."

Başkanlığının ilk gününde Oliver, Jan'le birlikte Beyaz Saray'ı dolaştılar. İçinde neler olduğunu biliyorlardı: 132 oda, 32 banyo, 28 şömine ve 3 asansör, bir yüzme havuzu, bir golf sahası, tenis kortu, koşu yolu, jimnastik odası, ata binme yeri, bowling salonu, sinema ve çok iyi bakılmış on sekiz dönüm arazi. Ama bizzat içinde yaşamak, onun bir parçası olmak insanın tüm benliğini saran bir duyguydu.

Jan, "Harika bir rüya gibi, değil mi?" diye sordu.

Oliver elini tuttu onun. "Bunu paylaştığımız için çok mutluyum, sevgilim." Ve samimiydi bunda. Jan harika bir eş olmuştu.

Her zaman sevecen ve destekleyici olarak yanındaydı. Gitgide onunla beraber olmaktan daha fazla zevk aldığını farketmişti.

Oliver, Oval Ofis'e döndüğünde Peter Tager'ı kendisini beklerken buldu. Oliver'in yaptığı ilk tayin Peter Tager'ı personelinin başına getirmek olmuştu.

Oliver, "Buna hâlâ inanamıyorum, Peter," dedi.

Peter Tager gülümsedi. "Halk inanıyor. Size oy verdiler, Sayın Başkan."

Oliver baktı ona. "Hâlâ Oliver'im."

"Pekâlâ. İkimiz yalnızken. Ama anlamalısın ki, bu andan itibaren her yaptığın şey dünyayı etkileyebilir. Söylediğin herhangi bir söz ekonomiyi veya dünyanın üstündeki yüzlerce ülkeyi sarsabilir. Dünyadaki herkesten daha fazla güç sahibisin."

İç haberleşme aygıtı çaldı. "Sayın Başkan, Senatör Davis burada."

"İçeri yolla, Heather." Tager içini çekti. "Ben işe başlasam iyi olur. Masam bir kâğıt dağına döndü."

Kapı açıldı ve Todd Davis içeri girdi. "Peter..."

"Senatör..." İkisi tokalaştılar.

Tager, "Sizi sonra görürüm, Bay Başkan," dedi.

Senatör Davis, Oliver'in masasına yürüyüp başını salladı. "Bu masa sana çok yakıştı, Oliver. Senin orada oturduğunu görmek beni nasıl heyecanlandırıyor anlatamam."

"Teşekkür ederim, Todd. Ben hâlâ alışmaya çalışıyorum. Yani... Burada Adams oturdu... ve Lincoln.. ve Roosevelt.."

Senatör Davis güldü. "Bunlar seni korkutmasın. Efsane olmadan önce onlar da senin gibi, orada oturup doğruyu yapmaya çalışan insanlardı. Popolarını o iskemleye koymak onların da ödünü kopardı başlangıçta. Sahi, Jan'in yanından şimdi ayrıldım. Göğün yedinci katında. Harika bir First Lady olacak."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Seninle hakkında görüşmek istediğim bir liste var burada, Bay Başkan." Bay Başkan sözlerini şakacı bir tavrıla vurgulamıştı.

"Gayet tabii, Todd."

Senatör Davis listeyi masanın üzerinde kaydırdı.

"Nedir bu?"

"Kabinen için benim birkaç tavsiyem."

"Şey... Ben zaten karar..."

"Bunlara bakmak isteyeceğini düşündüm."

"Ama gerekmez ki..."

"Bir gözden geçir, Oliver." Senatörün sesi buz gibiydi.

Oliver'in gözleri kısıldı. "Todd..."

Senatör Davis elini havaya kaldırdı. "Oliver, bir an bile sana arzularımı, isteklerimi dayattığımı sanmanı istemem. Yanlış düşünme. Bu listeyi yaptım, çünkü ülkeye hizmet edebilecek en iyi adamlar olduklarını düşünüyorum. Ben bir vatanseverim, Oliver ve bundan utanmıyorum. Bu ülke benim her şeyim." Sesinde bir tutulma vardı. "Her şeyim. Eğer senin bu ofise oturmana da madım olduğun için yardım ettiğimi sanıyorsan şiddetle yanılıyorsun. Senin buraya oturmanı garantilemek için çok çalıştım, çünkü senin bu görev için en uygun adam olduğuna inanıyorum. En önem verdiğim şey de bu." Kâğıda vurdu parmağıyla. "Ve bu adamlar sana bu işi yapmanda yardımcı olabilirler."

Oliver sessizce oturdu orada.

"Ben çok uzun yıllar bu şehirde oturdum, Oliver. Ve biliyor musun ne öğrendim? Bir dönem başkanlıktan daha acıklı bir şey yoktur. Neden biliyor musun? Çünkü ilk dört yılında bu ülkeyi daha iyi bir hale getirmek için neler yapabileceğini anlamaya başlar. Gerçekleştireceği onca rüyası vardır. Tam bunları yapmaya hazırlarken... tam bir fark yaratmaya hazırlarken..." Ofise bir göz gezdirdi. "Başka biri girer buraya ve bütün o rüyalar kaybolur. Üzücü bunu düşünmek, değil mi? Büyük rüyaların sahibi

tüm o adamlar sadece bir dönem hüküm sürebilmişlerdir. Biliyor musun, McKinley 1897'de seçildiğinden beri onu izleyen Başkan'ların yarısından fazlası sadece birer dönem başkanlık yapabilmişler? Ama sen, Oliver... Senin iki dönem Başkan olmanı sağlayacağım. Bütün rüyalarını gerçekleştirebilmeni istiyorum. Tekrar seçilmeni garantileyeceğim."

Senatör Davis saatine bakıp ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor. Meclis'te bir çoğunluk yoklaması var. Akşam yemekte görüşürüz..." Kapıdan dışarı çıktı.

Oliver uzun süre onun arkasından baktı. Sonra eğildi ve Senatör Todd Davis'in bıraktığı listeyi aldı.

Rüyasında, Miriam Friedland'ı görüyordu. Kendine gelmiş yatakta oturuyordu. Yatağın yanında bir polis vardı. Ona baktı ve, "Şimdi bize bunu sana kimin yaptığını söyleyebilirsin," dedi.

"Evet."

Terden sıırıslıklam uyandı.

Ertesi sabah erkenden Oliver, Miriam'ın yattığı hastaneyi aradı.

"Korkarım bir değişiklik yok henüz, Sayın Başkan," dedi doktoru. "Doğrusunu isterseniz hiç iyi haber değil bu."

Oliver tereddütle, "Ailesi yok," dedi. "Eğer iyileşmeyeceğinden eminseniz acaba onu yaşam sisteminden çıkarmak daha insanca olmaz mı?"

"Sanırım bir süre daha bekleyip ne olacağını görmeliyiz," dedi doktor. "Bazen bir mucize olurur."

Protokol şefi Jay Perkins, Başkan'a açıklama yapıyordu. "Washington'da 147 diplomatik misyon vardır, Sayın Başkan. Mavi Kitap... Diplomatik listede... bütün yabancı temsilcilerin ve eşlerinin isimleri yazılıdır. Yeşil Kitap... Sosyal liste... üst düzey diplomatlar, Washington'da oturanlar ve Kongre üyelerini yazar."

Oliver'e bazı kâğıtlar verdi. "Bu da muhtemelen kabul edeceğiniz yabancı diplomatların listesi."

Oliver listeye bakıp İtalya büyükelçisi ve eşinin adlarını buldu: Atilio Picone ve Sylvia. *Sylvia*. Oliver masum bir şekilde sordu. "Eşlerini de beraberlerinde getirecekler mi?"

"Hayır, eşler daha sonra takdim edilecekler. Adayları görmeye bir an önce başlamanızı tavsiye ederim."

"Pekâlâ."

Jay Adams, "Gelecek cumartesi ayarlamaya çalışacağım, bütün yabancı elçiler itimatnamelerini sunacaklar. Onları ağırlamak için bir akşam yemeği vermeyi düşünebilirsiniz."

"İyi fikir." Oliver tekrar masanın üzerindeki listeye baktı. Atilio ve Sylvia Picone.

Cumartesi gecesi Devlet Yemek Salonu temsil edilen bütün yabancı ülkelerin bayraklarıyla donanmıştı. Oliver, Atilio Picone'yle iki gün önce itimatnamesini sunduğu zaman konuşmuştu.

"Bayan Picone nasıllar?" diye sordu Oliver.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Karım iyi. Teşekkür ederim, Sayın Başkan," dedi elçi.

Yemek çok iyi gidiyordu. Oliver masadan masaya gidiyor, misafirleriyle sohbet edip büyüüyordu hepsini. Dünyanın en önemli insanlarından bazıları toplanmıştı o odada.

Oliver sosyetenin güzide kadınlarının oturduğu masaya yaklaştı, hepsi önemli adamlarla evliydi. Ama kendi başlarına da birer şahsiyetti hepsi. "Leonore... Dolores... Carol..."

Oliver karşıya doğru yürürken, Sylvia Picone yanına gelip elini uzattı. "Bu hep beklediğim bir andı." Gözleri parlıyordu.

"Benim de," diye mırıldandı Oliver.

"Senin seçileceğini biliyordum." Neredeyse fısıldıyordu.

"Sonra konuşabilir miyiz?"

Hiçbir tereddüt yoktu. "Tabii."

Yemekten sonra balo salonunda Deniz Bandosu'yla dans ediliyordu. Oliver dans eden Jan'i izlerken düşündü, *ne güzel bir kadın. Ne güzel bir vücut.*

Gece muazzam bir başarı olmuştu.

Ertesi hafta, *Washington Tribune*'un birinci sayfası bir başlıkla yanıyordu: BAŞKAN KAMPANYA SAHTEKÂRLIĞIYLA İT-HAM EDİLİYOR.

Oliver inanamayarak baktı. Çok kötü bir zamanlamaydı. Nasıl olabilirdi bu? Sonra birden nasıl olduğunu anladı. Cevap önündeki gazetenin başında yazılıydı. "Sahibi ve yayıncısı: Leslie Stewart."

Ertesi hafta *Washington Tribune*'un birinci sayfa haberi şöyleydi: BAŞKAN KENTUCKY EYALETİNDEKİ SAHTE GELİR VERGİSİ İADELERİNDEN DOLAYI SORGULANACAK.

İki hafta sonra, *Tribune*'un ön sayfasında bir başka haber belirdi: BAŞKAN RUSSELL'IN ESKİ YARDIMCISI CİNSEL TA-CİZDEN DOLAYI BAŞKAN'I MAHKEMEYE VERMEYE HAZIRLANIYOR.

Oval Salon'un kapısı hızla açıldı ve Jan içeri girdi. "Sabah gazetesini gördün mü?"

"Evet, ben..."

"Bunu bize nasıl yapabildin, Oliver? Sen..."

"Dur bir dakika! Neler olduğunu görmüyor musun? Leslie Stewart bütün bunların arkasında. Eminim bunu yapması için rüşvet vermiştir o kadına. Onu senin için terkettiğim için intikam almaya çalışıyor. Tamam. Aldı işte. Bitti artık."

Senatör Davis telefundaydı. "Oliver, bir saat içinde seni görmem gerekiyor."

"Burada olacağım, Todd."

Todd Davis geldiğinde Oliver küçük kütüphanedeydi, onu karşılamak için ayağa kalktı. "İyi günler."

"Ne iyi günleri." Senatör Davis'in sesi öfke doluydu. "Bu kadının bizi mahvedecek."

"Hayır, öyle değil. O sadece..."

"Herkes o Tanrı'nın cezası dedikodu paçavrasını okur ve okuduklarına da inanırlar."

"Todd, bu fırtına denecek ve..."

"Dinmeyecek. Bu sabah WTE'deki haberi dinledin mi? Gelecek Başkan'ın kim olacağı hakkındaydı. Sen listenin en sonundasın. Leslie Stewart senin peşinde. Onu durdurmalısın. Nasıldı o laf... Cehennemde hiddet yoktur..."

"Bir atasözü daha vardır, Todd, basın özgürlüğü hakkında. Buna yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Düşünceli bir tavırla baktı ona Senatör Davis. "Ama var."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Otur şuraya." İkisi de oturdular. "Belli ki, bu kadın hâlâ sana âşık, Oliver. Ona yaptığından dolayı seni böyle cezalandırıyor. Mürekkebi tonla satın alan biriyle asla münakaşa etme. Benim tavsiyem barış yapmaktır."

"Bunu nasıl yapacağım?"

Senatör Davis, Oliver'in kasıklarına doğru baktı. "Kafanı kullan."

"Dur bir dakika, Todd. Yani şeyi mi demek istiyorsun?"

"Ben sana onu sakinleştirmeni tavsiye ediyorum. Üzgün olduğunu bildir ona. Sana onun seni hâlâ sevdiğini söylüyorum. Eğer sevmeseydi bunu yapmazdı."

"Tam olarak ne yapmamı bekliyorsun?"

"Büyüle onu, oğlum. Bir kere yapmıştın, yine yapabilirsin. Onu kazanmalısın. Cuma akşamı Dışişleri Bakanlığı'nın bir yemeği var burada. Onu davet et. Bu yaptığını durdurmaya mutlaka ikna etmelisin onu."

"Bilemiyorum nasıl yapacağımı..."

"Nasıl yaptığın umurumda değil. Belki onu rahatça konuşabileceğiniz bir yere götürebilirsin. Benim Virginia'da bir köy evim var. Çok özel bir yer. Ben hafta sonu Florida'ya gidiyorum ve Jan'ın de benimle gelmesini ayarladım." Bir kâğıt parçası ve bazı anahtarlar çıkarıp verdi, Oliver'e. "İşte evin adresi ve anahtarları."

Oliver ona bakakalmıştı. "Hay Allah! Bütün bunları ayarlamış mıydın? Ya Leslie gelmezse... ya artık istemiyorsa? Ya gelmeyi reddederse?"

Senatör Davis ayağa kalktı. "Hâlâ istiyor. Gelecektir. Pazar-tesi görüşürüz, Oliver, iyi şanslar."

Oliver orada öylece uzun bir süre oturdu ve düşündü. *Hayır. Bunu ona tekrar yapamam. Yapmayacağım.*

Akşam yemek için giyinirlerken Jan, "Oliver," dedi. "Babam hafta sonu kendisiyle Florida'ya gitmemi istiyor. Bir ödül alacakmış ve Başkan'ın karısıyla caka satmak istiyor. Gidersem kızarmısın? Biliyorum cuma günü Dışişleri Bakanlığı'nın bir yemeği var burada, onun için eğer kalmamı istersen..."

"Hayır. Hayır. Git. Seni özleyeceğim." *Ve onu gerçekten özleyeceğim,* diye düşündü. *Leslie'yle olan bu meseleyi hallettikten sonra Jan'le daha fazla beraber olmaya çalışacağım.*

Sekreteri telaşla içeri girdiğinde Leslie Stewart telefonla konuşuyordu. "Miss Stewart..."

"Görmüyor musun ben..."

"Başkan Russell üçüncü hatta."

Leslie bir an ona baktı, sonra gülümsedi. "Pekâlâ." Telefona, "Seni sonra ararım," dedi.

Üçüncü hattın düşmesine bastı. "Alo..."

"Leslie?"

"Merhaba Oliver. Yoksa sana Sayın Başkan mı demeliyim?"

"Bana istediğini diyebilirsin." Sonra ekledi. "Derdin ne?" Bir sessizlik oldu. "Leslie, seni görmek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Çok eminim."

"Sen Başkan'sın. Sana hayır diyemem, değil mi?"

"Eğer vatansever bir Amerikalıysan diyemezsin. Cuma gecesi Beyaz Saray'da bir yemek var. Lütfen gel."

"Saat kaçta?"

"Sekizde."

"Peki. Orada olacağım."

Önü yirmi iki ayar altınla kaplı düğmelerle iliklenmiş, Mandarin yakalı, uzun siyah bir St. John elbisesi içinde nefes kesiciydi. Elbisenin sol tarafında çok şey gösteren on dört santimlik bir yırtmaç vardı.

Oliver ona baktığı anda hatıralar sel gibi doluştu kafasına.

"Leslie..."

"Sayın Başkan."

Elini tuttu. Nemliydi. *Bu bir işaret*, diye düşündü Oliver. *Ama neyin işareti? Sinirlilik mi? Kızgınlık mı? Eski hatıralar mı?*

"Gelmen beni çok mutlu etti, Leslie."

"Evet. Beni de."

"Sonra konuşuruz."

Gülümsemesi içini ısıttı. "Evet."

Oliver'in oturduğu yerin iki masa ötesinde Arap diplomatlar oturuyordu. Onlardan bir tanesi, keskin yüz hatları ve koyu renk gözleri olan bir adam, sanki çok dikkatle Oliver'e bakıyordu.

Oliver, Peter Tager'a başıyla Arabı işaret etti. "Şu kim?"

Tager çabucak baktı. "Ali Al Fulani. Birleşik Arap Emirlikleri'nden birinde müsteşar. Neden sordun?"

"Sebebi yok." Tekrar baktı Oliver. Adamın gözleri hâlâ onun üzerine odaklanmıştı.

Oliver geceyi bütün salonu dolaşıp konuklarını rahat ettirerek geçirdi. Sylvia bir masada, Leslie ötekindeydi. Leslie'yi bir an yalnız yakalayabildiğinde gece neredeyse sona ermek üzereydi.

"Konuşmamız lazım. Sana anlatacak çok şeyim var. Bir yerde buluşabilir miyiz?"

Sesinde hafif bir tereddütle, "Oliver, belki bunu yapmasak daha iyi..."

"Manassas, Virginia'da bir evim var, Washington'dan bir saat uzakta. Benimle orada buluşur musun?"

Gözlerinin içine baktı. Bu kez tereddüt yoktu. "Eğer gelmemi istiyorsan."

Oliver evin yerini tarif etti. "Yarın gece saat sekizde?"

Leslie'nin sesi boğuktu. "Orada olacağım."

Ertesi sabah bir güvenlik toplantısında CIA şefi James Frisch bir bomba patlattı.

"Sayın Başkan, bu sabah, Libya'nın İran ve Çin'den çeşitli atom bombaları satın aldığına dair bir haber geldi kulağımıza. Bunların İsrail'e saldırı için kullanılacağına ilişkin söylentiler var. Kesin bir doğrulama almamız bir iki gün sürer."

Dışişleri Bakanı Lou Werner, "Bence beklememeliyiz. Her men mümkün olan en kuvvetli dille protesto etmeliyiz," dedi.

Oliver, Werner'e, "Bak bakalım başka ne bilgi alabilirsin," dedi.

Toplantı bütün sabah devam etti. Zaman zaman Oliver Leslie'yle randevusunu düşünürken buldu kendini. *Büyüle onu, oğlum. Onu kazanmak zorundasın.*

Cumartesi akşamı saat altıda Oliver Beyaz Saray'ın, güvenilir bir gizli servis elemanının kullandığı arabalarından birinde Manassas, Virginia'ya doğru yol alıyordu. Randevuyu iptal etme

isteği ağır basıyordu, ancak artık çok geçti. *Sebepsiz endişe ediyorum. Hiçbir şey olmayacak.*

Saat sekizde Oliver pencereden dışarı bakınca Leslie'nin arabasının senatörün evinin önüne yanaştığını gördü. Onun arabadan çıkıp girişe doğru gelişini seyretti. Oliver ön kapıyı açtı. İkisi orada öyle sessizce birbirlerine bakarak durdular ve zaman kayboldu, sanki hiç ayrılmamışlardı.

Önce Oliver konuşabildi. "Tanrım! Dün gece seni görünce... Neredeyse ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Leslie'nin elini tuttu ve salona girdiler. "Ne içmek istersin?"

"Hiçbir şey, teşekkür ederim."

Oliver divana onun yanına oturdu. "Sana bir şey sormalıyım, Leslie. Benden nefret ediyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Ettiğimi sanmıştım." Çarpık bir gülümsemeyle, "Bir bakıma, galiba başarımın nedeni de bu oldu," dedi.

"Anlayamadım."

"Senden intikam almak istedim, Oliver. Sana saldırabilmek için gazete ve televizyon istasyonları satın aldım. Sevdiğim tek erkek sen oldun. Ve sen beni... terkettiğinde, ben... ben dayanamayacağım sandım." Gözyaşlarını zorlukla tutabiliyordu.

Oliver sarıldı ona. "Leslie..." Sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi, ihtirasla öpüşüyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi Leslie. "Bunun olacağını beklemiyordum." Ateşli bir kucaklaşma içindeydiler, Oliver elinden tutup yatak odasına götürdü onu. Birbirlerini soymaya başladılar.

Leslie, "Acele et, sevgilim," dedi. "Acele et."

Ve sonra yataktaydılar, birbirine sıkıca sarılmış vücutları dokundukça anılar geri geliyordu. Sevişmeleri yumuşak ve ateşliydi ilk başında olduğu gibi. Bu da yeni bir başlangıçtı. İkisi orada yattı öylece, mutlu, tükenmiş.

"Ne kadar komik," dedi Leslie.

"Ne?"

"Senin hakkında yayınladığım o korkunç şeyler. Senin dikkatini çekmek için yaptım." İyice sokuldu ona. "Çektim ama değil mi?"

Sırıtarak, "Öyle doğrusu," dedi Oliver.

Leslie kalkıp oturdu. "Seninle gurur duyuyorum, Oliver. Birleşik Devletler'in Başkan'ı."

"İyi bir Başkan olmaya çalışıyorum. Benim için bu önemli. Bir fark yaratmak istiyorum." Oliver saatine baktı. "Korkarım geri dönmem gerek."

"Tabii. Önce sen git."

"Seni tekrar ne zaman göreceğim, Leslie?"

"İstediğin zaman."

"Çok dikkatli olmamız gerekecek."

"Biliyorum. Olacağız."

Leslie, Oliver giyinirken hülyalı bir halde yatıp seyretti onu. Oliver gitmeye hazır olunca eğildi. "Sen benim mucizemsin," dedi.

"Sen de benim. Ve hep öyle oldun."

Öptü onu. "Seni yarın ararım."

Oliver aceleyle arabaya bindi ve Washington'a doğru yola çıktı. *Olaylar ne kadar değişse de, bazı şeyler aynı kalıyor*, diye düşündü. *Onu tekrar incitmemeye dikkat etmeliyim*. Telefonu kaldırıp Senatör Davis'in verdiği Florida numarasını çevirdi.

Telefonu bizzat Senatör Davis açtı. "Alo."

"Ben Oliver."

"Neredesin?"

"Washington'a dönüyorum. Sana bazı iyi haberler vermek için aradım. O meseleyi artık düşünmemiz için bir neden kalmadı. Her şey kontrol altında."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam sana."
Senatörün sesinde derin bir ferahlama vardı.

"Öyle olacağını söylemiştin, Todd."

Ertesi sabah Oliver giyinirken *Washington Tribune*'a bir göz attı. Ön sayfada Senatör Davis'in Manassas'taki köy evinin bir resmi vardı. Altında: BAŞKAN RUSSELL'İN AŞK YUVASI yazıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver gazeteye inanamayarak bakıyordu. Bunu nasıl yapabildi? Yatakta ne kadar ihtiraslı olduğunu düşündü. Ve o da tamamen yanlış anlamıştı bunu. Bu nefret dolu bir ihtirastı, aşk değil. *Onu durdurmamın hiçbir yolu yok*, diye ümitsizlikle düşündü.

Senatör Davis ön sayfadaki hikâyeye dehşetle bakıyordu. Basının gücünü biliyor ve bu intikam duygusunun kendisine ne-
lere malolacağını anlıyordu. *Onu kendim durdurmalıyım*, diye karar aldı.

Senato'daki ofisine gidince Leslie'yi telefonla aradı. "Çok uzun zaman oldu," dedi sıcak bir sesle. "Fazla uzun. Sizi sık sık düşünüyorum, Miss Stewart."

"Ben de sizi sık sık düşünürüm, senator. Bir bakıma her şeyi size borçluyum."

Kıkır kıkır güldü. "Yok canım. Bir sorunun vardı ve ben de sana yardımcı oldum."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, senator?"

"Hayır, Miss Stewart. Ama benim sizin için yapmak istediğim bir şey var. Ben sizin sadık okuyucularınızdan biriyim ve

Tribune'un gerçekten iyi bir gazete olduğuna inanıyorum. Bir-den oraya hiçbir ilan vermediğimizi farkettim ve bunu düzelt-mek istiyorum. Ben bir sürü büyük şirketle ilgiliyim ve onlar da çok reklam verirler. Bence bunların büyük bir kısmı *Tribune*'a gitmeli."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, senatör. Fazla reklam her zaman işimize yarar. Reklam müdürümü kime göndereyim ko-nuşması için?"

"Herhangi birisiyle konuşmadan önce aramızdaki küçük bir sorunu halletmeliyiz bence."

Leslie, "Nedir o?" diye sordu.

"Başkan Russell'la ilgili."

"Evet?"

"Bu oldukça hassas bir konu, Miss Stewart. Birkaç dakika önce sahip olduğunuz her şeyi bana borçlu olduğunuzu söyle-diniz. Şimdi ben sizden küçük bir iyilik isteyeceğim."

"Eğer elimden gelirse memnuniyetle yaparım."

"Başkan'ın seçilmesinde benimde küçük bir katkım oldu."

"Biliyorum."

"Ve işini de çok iyi yapıyor. Tabii *Tribune* gibi güçlü bir ga-zete tarafından her kıpırdadığında saldırıya uğramazsa..."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz, senatör?"

"Bakın, Miss Stewart eğer bu saldırılar durursa cidden min-nettar olurum."

"Ve buna karşılık da bazı şirketlerinizin reklamlarını alaca-ğım garanti olacak."

"Çok fazla reklam, Miss Stewart."

"Teşekkür ederim, senatör. Neden bana sunacak daha iyi bir şeyiniz olduğunda tekrar aramıyorsunuz?"

Ve bağlantı kesildi.

Washington Tribune'daki odasında Matt Baker, Başkan Russell'in aşk yuvası hakkındaki yazıyı okuyordu.

Yardımcısına, "Hangi Tanrı'nın cezası izin verdi bu yazının basılmasına?" diye bağırdı.

"Beyaz Kule'den geldi."

"Kahretsin. Bu gazeteyi o değil ben yönetiyorum." Kimbilir kaçınıcı kez, *neden tahammül ediyorum bu kadına*, diye düşün-dü. *Yılda üç yüz elli bin dolar artı primler ve hisse senedi avantajı için*, dedi kendi kendine alayla. Ne zaman ayrılmaya karar ver-se, daha fazla para ve güç vererek kandırıyordu onu. Ayrıca iti-raf ediyordu kendine ki, dünyanın en güçlü kadınlarından biri için çalışmak da çok cazipti. Onda asla anlayamayacağı bir şeyler vardı.

Tribune'u ilk aldığıında Leslie, Matt'e, "Kiralamanı istediğim bir astrolog var. Adı Zoltaire," demişti.

"Bizim rakiplerimizle çalışıyor."

"Umurumda değil, tut onu."

Aynı gün Matt Baker ona, "Zoltaire'i araştırdım," dedi. "Söz-leşmesini satın almak çok pahalıya gelecek."

"Satın al onu."

Ertesi hafta Matt asıl adını öğrenmişti, Donald Lemmon, *Washington Tribune*'da çalışmaya başladı. Elli yaşlarında, ufak tefek, esmer ve gergin biriydi.

Matt şaşkıındı. Leslie astrolojiyle ilgilenecek bir kadına ben-zemiyordu. Görebildiği kadarıyla, Leslie'yle Donald Lemmon arasında hiçbir bağlantı yoktu.

Leslie ne zaman önemli bir karar alacak olsa, Donald Lem-mon'un onu evinde ziyaret ettiğini bilemezdi.

İlk gün Matt gazetenin başına Leslie'nin adını yazdırmıştı. "Sahibi ve yayıncısı: Leslie Chambers." Leslie bakmış, "Değıştir," demişti. "Leslie Stewart olacak."

Kadın iyice bencilleşti, diye düşünmüştü Matt. Ama yanılı-yordu. Leslie kızkık soyadını korumaya karar vermişti, çünkü ba-

şına geleceklerden kimin sorumlu olduğunu iyice bilmesini istiyordu Oliver Russell'ın.

Gazeteyi satın aldığıının ertesi günü Leslie, "Bir sağlık dergisi satın alacağız," dedi.

Matt merakla baktı ona. "Neden?"

"Çünkü sağlık alanında bir patlama var."

Haklı çıkmıştı. Dergi hemen başarılı olmuştu.

Leslie, Baker'a, "Genişlemeye başlayacağız," dedi. "Bazı elemanlar denizaşırı yayınları araştırmaya başlasınlar."

"Pekâlâ."

"Ve burada yağ bağlayan çok kişi var. Kazandıklarını hak etmeyen gazetecilere yol ver."

"Leslie..."

"Aç olan genç gazeteciler istiyorum."

Bir yönetici kadrosu açıldığında, Leslie görüşme sırasında orada olmakta ısrar ediyordu. Başvurayı dinliyor, sonra bir tek soru soruyordu. "Golf skorunuz nedir?" İşe alınma bu sorunun cevabına bağlıydı.

Matt Baker ilk duyduğunda sordu. "Ne biçim soru bu? Golfte kaç sayı yaptığının ne önemi var?"

"Burada kendilerini golfe adanmış kişiler istemiyorum. Eğer burada çalışacaklarsa, kendilerini *Washington Tribune*'a adanmışlar."

Leslie her şeye karışıyordu: makaleler, haberler, reklamlar. Bir gün reklam bölümünün başkanına, "Neden Gleason'lardan reklam almıyoruz?" diye sordu. Bu Georgetown'da üst kalite bir dükkândı.

"Denedim ama..."

"Ben sahibini tanıyorum. Onu ararım."

Arayıp. "Alan," dedi. "Neden *Washington Tribune*'a reklam vermiyorsunuz?"

Adam cevabı gülerek verdi. "Leslie, senin okuyucuların bizim dükkân hırsızları."

Leslie bir konferansa gitmeden önce katılacak olan herkesin hakkında bilgi toplardı. Onların zayıf ya da güçlü yanlarını bilirdi ve sert bir tartışmacıydı.

"Bazen çok sert oluyorsun," diye uyardı Matt Baker. "Onlara da bir şeyler bırakmalısın, Leslie."

"Unut onu. Ben gücünü gösterme siyasetine inanırım."

Ertesi yıl içinde, Washington Tribune Girişimleri Avustralya'da bir gazete ve bir televizyon istasyonu, Denver'de bir televizyon istasyonu ve Indiana, Hammond'da bir gazete sahibi oldu. Ne zaman yeni bir şey satın alsa orada çalışanlar müthiş huzursuz oluyorlardı, çünkü acımasızlığının şöhreti gitgide büyüyordu.

Leslie Stewart, Katherine Graham'ı deli gibi kışkırtıyordu.

"Sadece şanslı. Tam bir kaltak diyorlar onun için."

Matt Baker ona kendi şöhreti hakkında ne düşündüğünü sormak istedi ama vazgeçti.

Bir sabah Leslie ofisine gelince, birinin masasının üzerine tahtadan bir blok ve iki pirinç top bırakmış olduğunu gördü.

Matt Baker bozulmuştu. "Çok üzgünüm," dedi. "Onları şimdi alıp..."

"Hayır. Bırak kalsın."

"Ama..."

"Bırak kalsın."

Leslie'nin sesi iç haberleşme aygıtından geldiğinde Matt Baker bir toplantıdaydı. "Matt, buraya gel."

Ne "lütfen", ne "günaydın." *Berbat bir gün olacak*, diye düşündü Matt Baker içi kararak. Buzlar Prensesi'nin hey heyleri üzerindeydi.

"Şimdilik bu kadar," dedi Matt.

Ofisinden çıkıp yüzlerce elemanın hararetle çalıştığı koridorlardan geçti. Beyaz Kule'ye asansörle çıkıp gösterişli müdüriyet salonuna girdi. Yarım düzine bölüm başkanı zaten toplanmıştı odada.

Kocaman bir masanın arkasında oturuyordu Leslie Stewart. Matt Baker girdiğinde ona bakıp, "Hadi başlayalım," dedi.

Bir bölüm başkanları toplantısı düzenlemişti. Matt Baker onun, "Gazeteyi sen yöneteceksin. Ben elimi sürmeyeceğim," dediğini hatırladı. Böyle olacağını bilmeliydi. Bu tür toplantılar yapmaya hakkı yoktu, bu onun göreviydi. Ama öbür yanda, o gazetenin sahibi ve yayıncısıydı, canının istediği her şeyi yapabiliirdi.

Matt Baker, "Seninle Başkan Russell'ın Virginia'daki aşk yuvası haberi hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Leslie, "Konuşacak bir şey yok," dedi. Rakipleri olan *Washington Post*'un bir nüshasını havaya kaldırdı. "Sen bunu gör-dün mü?"

Görmüştü Matt. "Evet. Sadece bir..."

"Eski günlerde buna atlatma haber derlerdi, Matt. *Post* bu haberi alırken sen ve muhabirlerin neredeydiniz?"

Washington Post'un başlığı şöyleydi: SAVUNMA BAKAN-
NI'NA KANUNSUZ HEDİYELER VEREN İKİNCİ LOBİCİ SUÇLA-
NIYOR.

"Bu hikâyeyi neden biz almadık?"

"Çünkü henüz resmi değil. Ben araştırdım. Yalnızca..."

"Atlatılmaktan hoşlanmam."

Matt Baker içini çekerek arkasına yaslandı. Fırtınalı bir otu-
rum olacağı benziyordu.

"Ya birinciyiz, ya hiçbir şeyiz," diye bildirdi Leslie Stewart gruba. "Ve eğer hiçbir şeysek, hiç birinizin işi de olmaz, değil mi?"

Leslie *Pazar Magazine* bölümünün Başkanı Arnie Cohn'a döndü. "İnsanlar pazar sabahı yataktan kalktıklarında, onların magazin bölümünü okumalarını istiyoruz. Okucularımızı tekrar uyutmak istemiyoruz. Geçen haftaki hikâyelerimiz can sıkıcıydılar."

Adam, *eğer erkek olsaydın seni...* diye düşünüyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Gelecek sefere daha iyisini yapmaya çalışırım."

Leslie spor editörü Jeff Connors'a döndü. Otuzlu yaşların ortalarında, uzun boylu, atletik yapılı, zeki bakışlı gri gözleri olan yakışıklı bir adamdı. İşinde iyi olduğunu bilenlerin rahat havasına sahipti. Matt, Leslie'nin ona asıldığını ama adamın yüz vermediğini duymuştu.

"Fielding'in *Pirates*'e satılacağını yazmışsın."

"Bana demişlerdi ki..."

"Yanlış demişler. *Tribune*'u hiç olmamış bir hikâyeyi basmakla suçlu oluyor."

Jeff Connors hiç rahatsız olmamış bir havada, "Menajerin-den öğrendim," dedi. "Bana dedi ki..."

"Gelecek sefere hikâyelerinin kaynağını araştır, sonra bir kere daha araştır."

Leslie dönüp duvarda asılı olan çerçeveli sararmış bir gazete kupürünü işaret etti. 2 Kasım 1948'in *Chicago Tribune* gazetesinin birinci sayfasıydı. Büyük puntolarla yazılı başlık şöyleydi: DEWEY, TRUMAN'I YENDİ.

"Bir gazetenin yapabileceği en büyük hata," dedi Leslie. "Olayları yanlış öğrenmektir. Daima doğruları bulmamız gereken bir işin içindeyiz biz."

Saatine baktı. "Şimdilik bu kadar. Hepinizden daha iyi olmanızı bekliyorum." Gitmek için kalktıklarında, Leslie, Matt Baker'a, "Senin kalmanı istiyorum," dedi.

"Tamam." Tekrar iskemlesine çöktü ve ötekilerin gidişlerini izledi.

"Çok mu hırpaladım onları?" diye sordu Leslie.

"İstediğini elde ettin. Hepsi intiharın eşiğine geldiler."

"Biz burada gazete çıkarmak için bulunuyoruz, arkadaş edinmek için değil." Tekrar duvardaki çerçeveli gazeteye baktı. "Bu haber sokağa dökülüp arkasından Truman Başkan seçilince o gazetenin yayın yönetmeninin neler hissettiğini tahmin edebiliyor musun? O duyguyu asla tatmak istemiyorum, Matt. Asla."

Matt, "Yanlışı yapmak dedin de," dedi. "Birinci sayfadaki Başkan Russell hakkındaki haber ucuz bir bulvar gazetesine daha çok yakışır. Neden uğraşıyorsun onunla? Bir fırsat tanısa ona."

Leslie gizemli bir tavırla, "Ben ona fırsat tanıdım," dedi. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Russell'in yeni haberleşme yasasını veto edeceğine dair bir tüyo aldım. Bu bizim San Diego ve Omaha istasyonları anlaşmasından vazgeçmek zorunda kalmamız anlamına gelir."

"Bunun için yapabileceğimiz bir şey yok ki."

"Evet, var. Onun işinden olmasını istiyorum, Matt. Bir başkasının Beyaz Saray'a gelmesine yardım edeceğiz. Ne yaptığını bilen birisinin."

Matt'in Başkan hakkında Leslie'yle bir tartışmaya daha girmeye hiç niyeti yoktu. O bu konuda bir bağınazdı.

"O bu mevkiye layık değil ve gelecek seçimi kaybetmesi için elimden geleni yapacağım."

WTE muhabirlerinin şefi Philip Cole, tam çıkmaya hazırlanan Matt Baker'ın odasına geldi aceleyle. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bir sorunumuz var, Matt."

"Yarına kadar bekleyemez mi? Yetişmem gereken bir..."

"Dana Evans hakkında."

Matt telaşla, "Ne olmuş ona?" dedi.

"Tutuklanmış."

"Tutuklanmış mı? Matt inanamayarak sordu. "Ama neden?"

"Casusluk. İstersen ben..."

"Hayır. Ben bakarım buna."

Matt Baker masasına koşup Dışişleri Bakanlığı'nın numarasını çevirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hücrelerinden çıplak bir halde, soğuk karanlık bir avluya sürüklüyorlardı. Kendisini tutan iki adamla çılgınca boğuşuyordu ama, onlarla başa çıkması mümkün değildi. Çığlıklar içinde, yere çakılmış bir direğe doğru götürülürken, dışarda eli tüfekli altı asker bekliyordu. Albay Divijak adamları onu direğe bağlarken seyrediyordu.

"Bana bunu yapamazsınız! Ben casus değilim!" diye bağırdı. Ama yakın mesafeden gelen top atışlarının yüzünden sesini duyuramıyordu.

Albay Divijak ondan uzaklaşıp idam mangasına başıyla işaret etti. "Hazır, nişan al..."

"Kes şu çığlık atmayı!"

Kabaca sarsıyorlardı onu. Dana kalbi deli gibi çarparak açtı gözlerini. Küçük karanlık hücreindeki kerevetin üzerinde yatıyordu. Albay Divijak tepesine dikilmişti.

Dana panik içinde oturdu, gördüğü kâbustan kurtulmak için gözlerini kırptırdı. "Bana... bana ne yapacaksınız?"

Albay Divijak soğuk bir sesle, "Eğer adalet olsaydı kurşuna dizilirdin," dedi. "Ne yazık ki, seni serbest bırakmak için emir almadım."

Dana'nın kalbi durdu bir an sanki.

"Buradan giden ilk uçağa bineceksin." Albay Divijak onun gözlerinin içine baktı ve, "Sakın bir daha geri gelme," dedi.

Dana Evans'ı serbest bırakılabilmek için Dışişleri Bakanlığı ve Başkan mümkün olan bütün baskıyı kullanmıştı. Peter Tager tutuklanmayı duyunca hemen Oliver Russell'ı görmeye gitmişti.

"Dışişleri Bakanlığı'ndan bir telefon aldım. Dana Evans casusluk suçuyla tutuklanmış. Onu idam etmekle tehdit ediyorlar bizi."

"Aman Tanrım! Bu çok korkunç. Buna izin veremeyiz. "

"Doğru. Adını kullanmama izin vermeni rica ediyorum."

"Aldın gitti. Ne yapılması gerekiyorsa yap."

"Dışişleri Bakanlığı'yla beraber çalışacağım. Eğer bunu başarırsak belki *Tribune* sana daha az sataşır."

Oliver başını salladı. "Buna pek güvenmezdim. Sadece şu kızı oradan çıkarmaya bakalım."

Düzinelerce telefon konuşmasından, Oval Ofis'in, Dışişleri Bakanı'nın, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin baskılarından sonra, Dana'yı tutsak alanlar gönülsüzce razı olmuşlardı onu bırakmaya.

Haber gelince, Peter Tager hemen Oliver'e bildirmeye koştu. "Serbest bırakıldı. Buraya geliyor."

"Harika."

O sabahki toplantıya giderken Dana Evans'ı düşündü Oliver. *Onu kurtarabildiğimiz için çok memnunum.*

Dana'nın uçağı Dulles Uluslararası Havaalanı'na indiği zaman, Matt Baker ve çeşitli gazetelerden, televizyon ve radyolardan muhabirler onu karşılamaya gelmişlerdi.

Dana kalabalığa inanamayarak baktı. "Ne oluyor..."

"Bu taraf, Dana. Gülümse!"

"Sana nasıl davrandılar? Vahşet var mıydı?"

"Eve geri dönmek nasıl bir duygu?"

"Bir resmini çekelim..."

"Geri gitmeyi düşünüyor musun?"

Hepsi birden konuşuyorlardı. Dana bunalmış bir halde durdu orada. Matt Baker onu bekleyen bir limuzine bindirdi ve hızla oradan uzaklaştılar.

"Ne... Ne oluyor?" diye sordu Dana.

"Şöhret oldun."

Başını salladı. "Benim buna ihtiyacım yok, Matt." Bir an gözlerini kapadı. "Beni kurtardığınız için teşekkürler."

"Başkan ve Peter Tager'a teşekkür et. Bütün düğmelere onlar bastılar. Ayrıca Leslie Stewart'a da teşekkür borçlusun."

Matt, Leslie'ye haberi verdiğinde, "Piçler," demişti. "*Tribune*'a bunu yapamazlar. Onu serbest bırakmalarını sağla. Her yere başvur ve onu çıkar oradan."

Dana limuzinin camından dışarı baktı. Sokakta insanlar yürüyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Ne tüfek, ne bomba sesi vardı. Garipti...

"Bizim emlak editörümüz sana bir apartman buldu. Şimdi seni oraya götürüyorum. Bir süre izin yapmanı istiyorum. İstedğin kadar. Hazır olduğunda seni tekrar işe başlatacağız." Dana'ya daha dikkatli baktı. "Kendini iyi hissediyor musun? Eğer bir doktora görünmek istersen ayarlarım..."

"İyiyim. Paris'te bizim büro bir doktora götürdü beni."

Apartment Calvert Caddesi'ndeydi; bir yatak odası, bir oturma odası, mutfak, banyo ve küçük bir çalışma odasıyla çok güzel döşenmiş bir daireydi.

"Beğendin mi?" diye sordu Matt.

"Mükemmel. Teşekkür ederim, Matt."

"Buzdolabını senin için doldurttum. Sanırım yarın biraz dinlendikten sonra çarşıya çıkıp üstbaş almak istersin. Hepsini gazetenin hesabına yazdır."

"Teşekkürler, Matt. Her şey için teşekkür ederim sana."

"Daha sonra olanları anlatacaksın. Seni dinlemeyi dört gözle bekliyoruz."

Bir köprünün üzerindeydi, silah seslerini dinliyor, suda yüzen şişmiş cesetlere bakıyordu. Sonunda ağlayarak uyandı. Tıpkı sahici gibiydi. Bu bir rüyaydı ama gerçekte bütün bunlar olmaktaydı. O sırada masum kurbanlar... erkekler, kadınlar ve çocuklar... sebepsizce ve vahşice katledilmekteydiler. Profesör Staka'nın sözlerine hak vermemek elde değildi. Bosna ve Hersek'teki bu savaş anlamak olanaksızdı. Ona inanılmaz gelense, dünyanın geri kalan kısmının umurunda olmamasıydı. Beynini dolduran kâbusların dehşetinden uyumaktan korkuyordu. Ayağa kalkıp pencereye yürüdü ve aşağıya şehre baktı. Sakindi... ne silahlar, ne de sokakta çığlık çığlığa kaçışan insanlar... Sesizlik olağandışıydı. Kemal nasıldı acaba, onu bir daha görebilecek miydi? *Büyük ihtimalle beni unutmuştur bile.*

Dana sabahın bir bölümünü kıyafet alışverişiyle geçirdi. Her gittiği yerde insanlar durup ona bakıyorlardı. Fısıltılar duyuyordu. "Bu Dana Evans!" Satıcıların hepsi tanıyorlardı onu. Ünlü olmuştu. Nefret etti bundan.

Dana kahvaltı da yemedi, öğlen yemeği de. Açtı ama yiyemiyordu. Çok gergindi. Sanki bir felaketin olmasını bekliyordu. Yolda yürürken gözlerini yabancılardan kaçırıyordu. Herkesten şüpheleniyordu. Durmadan silah seslerini duymaya çalışıyordu. *Böyle devam edemem, diye düşündü.*

Öğleyin Matt Baker'ın ofisine gitti.

"Senin ne işin var burada? Tatilde olmalıydın."

"Çalışmaya geri dönmeliyim, Matt."

Ona baktı ve birkaç yıl önce kendisine gelen genç kızı düşündü. *Buraya iş bulmaya geldim. Tabii ben burada çalışıyorum zaten. Daha çok bir transfer gibi, değil mi? Hemen başlayabilirim... Ve sözünü yerine getirmenin de ötesine geçmişti... Eğer bir kızım olsaydı...*

Matt, Dana'ya, "Patronun seninle konuşmak istiyor," dedi. Beraberce Leslie Stewart'ın ofisine doğru yürüdüler.

İki genç kadın durmuş birbirlerini tartıyorlardı. "Hoşgeldin, Dana."

"Teşekkür ederim."

"Oturun." Dana ve Matt, Leslie'nin masasının karşısındaki iskemlelere oturdular.

Dana, "Beni oradan kurtardığınız için size teşekkür etmek istiyorum," dedi.

"Çok zor olmuş olmalı. Üzgünüm. Büyük bir iş yaptın." Leslie, Matt'e baktı. "Şimdi onunla ne yapacağız, Matt?"

Matt, Dana'ya baktı. "Beyaz Saray'a yeni bir muhabir atayacağız. Bu işi ister miydin?" Bu, ülkenin en saygın televizyon görevlerinden biriydi.

Dana'nın yüzü aydınlandı. "Evet. İsterim."

Leslie başıyla onayladı. "Aldın o zaman."

Dana ayağa kalktı. "Şey... tekrar teşekkürler."

"İyi şanslar."

Dana ve Matt ofisten ayrıldılar. "Haydi seni yerleştirelim," dedi Matt. Bütün çalışanların onu selamlamak için bekledikleri televizyon binasına götürdü kızı. Kendisine iyi dileklerini sunanların arasından geçmesi on beş dakikasını aldı Dana'nın.

Matt, Philip Cole'e, "Yeni Beyaz Saray muhabirininle tanış," dedi.

"Harika bu. Seni ofisine götüreyim."

Matt, "Öğle yemeği yedin mi sen?" diye sordu.

"Hayır, ben..."

"Neden gidip bir şeyler yemiyoruz?"

Yöneticilerin yemek salonu beşinci katta, iki düzine masası olan, geniş, havadar bir odaydı. Matt, Dana'yı köşede bir masaya götürdü ve oturdular.

Dana, "Miss Stewart çok nazik bir insan," dedi.

Matt bir şey söyleyecek oldu, sonra, "Evet," dedi. "Haydi ismarlayalım."

"Ben aç değilim."

"Öğle yemeği yemedin değil mi?"

"Hayır."

"Kahvaltı da etmedin?"

"Hayır."

"Dana... en son ne zaman yemek yedin?"

Başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. Önemli değil."

"Yanlış. Yeni Beyaz Saray muhabirimizin açlıktan ölmesine izin veremem."

Garson masaya geldi. "İsmarlamaya hazır mısınız, Bay Baker?"

"Evet." Mönüyü inceledi. "Sana hafif bir şeylerle başlayalım. Miss Evans bir beykın, marul ve domatesli sandviç alacak." Dana'ya baktı. "Pasta mı, dondurma mı?"

"Hiçbiri..."

"Meyveli bir turta. Bana da bir rozbifli sandviç."

"Peki, efendim."

Dana etrafına bakındı. "Bütün bunların o kadar gerçeğe ilgisi yok ki... Hayat orada olanlar, Matt. Korkunç şeyler. Hiç kimsenin umurunda değil."

"Böyle söyleme. Tabii umurumuzda. Biz dünyayı idare edemeyiz, kontrol da. Yapabileceğimizin en iyisini yaparız."

"Bu yeterli değil," dedi Dana hırsla.

"Dana..." Sustu sonra. O çok uzaklardaydı şimdi, kendisinin duyamadığı uzak sesleri dinleyip onun goremediği feci sahneleri seyrediyordu.

Garson yemeklerini getirinceye kadar sessizce oturdular.

"İşte geldi."

"Matt, cidden a değilim..."

Matt, "Yiyeceksin," diye emretti.

Karşıdan Jeff Connors masalarına doğru geliyordu. "Merhaba, Matt."

"Jeff."

Jeff Connors, Dana'ya baktı. "Merhaba."

Matt, "Dana, bu Jeff Connors," dedi. "*Tribune*'un spor editrrdr."

Dana başıyla selamladı onu.

"Sizin büyük bir hayranınızım, Miss Evans. Sağsalım kurtulduğunuza sevindim."

Dana tekrar eğdi başını.

Matt, "Bize katılmak ister miydin, Jeff?" dedi.

"Zevkle." Bir iskemle alıp oturdu ve Dana'ya, "Hiçbir yayını-nızı kaçırmamaya çalıştım. Hepsi çok başarılıydı."

Dana ağzının içinden mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Jeff bizim en iyi atletlerimizden biridir. Beyzbolun şöhretler listesindeki kendisi."

Başıyla küçük bir hareket daha yaptı.

Jeff, "Eğer boşsanız," dedi. "Cuma günü Baltimor'da Orioller New York Yankilerle oynuyorlar. Bu..."

Dana ilk kez dönüp baktı ona. "ok heyecanlı olmalı. Oyunun kuralı topa vurup sonra karşı taraf sizi durdurmaya çalışırken sahanın etrafında koşmak değil mi?"

Adam ihtiyatla baktı ona. "şey..."

Dana ayağa kalktı, sesi titriyordu. "Ben insanların bir sahanın etrafında koşuşlarını seyrettim... ama onlar canları için koşuyorlardı, çünkü birileri ateş ediyor ve öldürüyordu onları!" Sinir krizi geçirmek üzereydi. "Bu bir oyun değildi ve bu... bu aptal bir beyzbol da değildi."

Odadaki diğer insanlar dönmüş ona bakıyorlardı.

"Cehenneme kadar yolun var," diye bağırdı Dana ağlayarak. Ve odadan dışarı fırladı.

Jeff, Matt'a döndü. "Çok üzgünüm. İstemedim..."

"Senin kusurun değil. Henüz kendine gelememi. Ve Tanrı bilir sinirlerinin harap olması için geçerli nedenleri var."

Dana odasına koşup kapıyı hızla çarptı. Bir sinir kriziyle mücadele ederek masasına geçip oturdu. *Aman, Tanrım. Kendimi tam bir aptal durumuna düşürdüm. Beni kovacaklar ve ben de bunu hak ettim. Neden saldırdım o adama? Böyle korkunç bir şeyi nasıl yapabildim? Ben buraya yakışmıyorum. Ben artık hiçbir yere ait değilim.* Başı masanın üzerinde, ağlayarak öylece oturdu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve içeri biri girdi. Dana başını kaldırıp baktı. Gelen, üzerinde beykın, marul ve domatesli sandviç ve meyveli turta olan bir tepsiyle Jeff Connors'du.

"Yemeğini unutmuşsun," dedi tatlı bir sesle.

Dana son derece mahcup bir halde gözyaşlarını sildi. "Ben... ben özür dilemek istiyorum. Çok üzgünüm. Hiç hakkım yoktu..."

"Hayır, hakkın vardı," dedi Jeff yavaşça. "Zaten aptal bir beyzbol oyununu seyretmeyi isteyen kim?" Tepsiyi masanın üzerine koydu ve oturdu. "Yemekte sana katılabilir miyim?"

"Ben aç değilim, teşekkür ederim."

Derin bir iç çekişle, "Beni çok zor bir duruma düşürüyorsunuz, Miss Evans," dedi. "Matt yemeniz gerektiğini söylüyor. Beni işten attırmak istemezsiniz, değil mi?"

Dana zorla gülümsedi. "Hayır." Sandviçi alıp ucundan ısırıldı.

"Daha büyük lokma."

Dana ufak bir lokma daha aldı.

"Daha büyük."

Dana baktı ona. "Bunu bana gerçekten yedireceksin, değil mi?"

"Tam üstüne bastın." Sandviçinden daha büyük bir lokma ısırışını seyretti. "Bu daha iyi. Sahi, eğer cuma akşamı başka işin yoksa, Oriollerle Yankilerin mağına gitmek ister miydin?"

Ona bakarak başını salladı Dana, "Evet."

O gün öğleden sonra saat üçte Dana, Beyaz Saray'ın ant-resine girdiğinde koruma, "Bay Tager sizi görmek istiyor, Miss Evans," dedi. "Sizi biriyle göndereceğim ofisine."

Birkaç dakika sonra rehberlerden biri Dana'yı uzun bir kordondan geçirip Peter Tager'ın ofisine getirdi. Orada bekliyordu kendisi.

"Bay Tager.."

"Sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyordum, Miss Evans. İstasyonunuz hiç izin vermez mi size?"

"Ben istemedim," dedi Dana. "Ben... benim çalışmaya ihtiyacım var."

"Lütfen oturun." Karşısına oturdu. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır teşekkür ederim, şimdi öğle yemeği yedim." Jeff Connors'u hatırlayarak içinden güldü. "Bay Tager, size ve Başkan'a beni kurtardığınız için çok teşekkür ederim." Bir an duraksadı. "*Tribune*'un Başkan'a çok iyi davranmadığını biliyorum ve ben..."

Peter Tager bir elini havaya kaldırdı. "Bu politikanın üzerinde bir meseleydi. Başkan'ın bunu yapmalarına izin vermesine imkân yoktu. Truva'lı Helen'in hikâyesini bilir misin?"

"Evet."

Güldü. "İşte, biz de senin için bir savaş başlatabilirdik. Sen çok önemli bir insansın."

"Ben kendimi önemli görmüyorum."

"Beyaz Saray'a atanmış olmandan dolayı Başkan'ın ve benim ne kadar mutlu olduğumuzu bilmeni isterim."

"Teşekkür ederim."

Bir an durdu Tager. "*Tribune*'ün Başkan Russell'ı sevmemesi büyük talihsizlik ve senin bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Ama buna rağmen, çok kişisel olarak, Başkan'ın ve benim senin için yapabileceğimiz bir şey varsa... Her ikimizin de sana sonsuz saygımız var."

"Teşekkür ederim. Minnettarım bunun için."

Kapı açıldı ve Oliver içeri girdi. Dana ve Peter Tager ayağa kalktılar.

Oliver, "Oturun," dedi ve Dana'ya doğru yürüdü. "Yuvana hoşgeldin."

Dana, "Teşekkür ederim, Sayın Başkan," dedi. "Ve cidden çok teşekkür ederim."

Oliver gülümsedi. "Eğer birinin hayatını kurtaramıyorsan Başkan olmak neye yarar? Sizinle açık konuşacağım, Miss Evans. Burada hiçbirimiz gazetenizin hayranı değiliz. Hepimiz sizin hayranınız."

"Teşekkür ederim."

"Peter size Beyaz Saray'ı gezdirecek. Herhangi bir sorunuz olursa biz buradayız."

"Çok naziksiniz."

"Eğer sizin için uygunsa, Dışişleri Bakanı Bay Werner'la tanışmanızı istiyorum. Bosna-Hersek'teki durum hakkında sizden ilk elden brifing almasını istiyorum."

"Bunu yapmaktan mutlu olurum."

Savaş Odası'nda bir düzine adam oturmuş, Dana'nın gördüklerini anlatmasını dinliyorlardı...

"Saraybosna'daki binaların çoğu zarar görmüş veya tahrip olmuş...

"Elektrik yok ve hâlâ arabası olanlar geceleri arabanın aküsünü söküp televizyonlarını çalıştırıyorlar...

"Şehrin sokakları bombalanmış otomobil, araba ve bisikletlerle tamamen kapanmış durumda... Bir yerden bir yere gitmenin tek yolu yürümek...

"Yağmur yağdığı zaman insanlar sokak oluklarındaki suyu alıp kovalara koyuyorlar ve...

"Orada Kızıl Haç'a veya gazetecilere hiç saygı yok. Bosna savaşını izleyen gazetecilerin kırkıdan fazlası öldü ve düzine-lercesi yaralandı... Slobodan Miloseviç'e karşı yürütülen isyan başarılı olsun olmasın, genel kanıya göre, halkın desteklediği bu ayaklanma sonucu onun rejimi ciddi şekilde yara aldı..."

Toplantı iki saat sürdü. Dana için bu hem sarsıcı olmuş, hem de içini boşaltmıştı. Çünkü olanları anlatırken, o korkunç olayları tekrar yaşar gibi olmuştu; aynı zamanda da bunları anlatabilmek bir rahatlama sağlamıştı. Bitirdiğinde tamamen tükenmiş hissediyordu kendini.

Dışişleri Bakanı, "Size teşekkür etmek isterim, Miss Evans," dedi. "Bu çok aydınlatıcı oldu." Gülümsedi. "Sağsalım buraya döndüğünüz için mutluyum."

"Ben de, Sayın Bakan."

Cuma gecesini Dana, Camden Yards Stadyumu'ndaki basın locasında Jeff Connors'un yanına oturmuş beyzbol seyrediyordu. Ve döndüğünden beri ilk defa savaştan başka bir şey düşünmeyi başarabilmişti. Sahadaki oyuncuları seyrederken, sunucunun oyunu anlatışını da dinliyordu.

Bir atış sırasında Jeff ayağa kalktı ve Dana'ya baktı. "Eğleniyor musun?"

Dana da ona bakarak başını salladı. "Evet."

Oyundan sonra D.C.'ye geri döndüklerinde, Bistro Twetny Fifteen'de akşam yemeği yediler.

"Geçen günkü davranışından ötürü bir kez daha özür dilemek istiyorum," dedi Dana. "Sadece ben öyle bir yerde yaşadım ki..." Nasıl anlatacağını bilemeyerek sustu. "...Her şeyin bir ölüm kalım meselesi olduğu bir yer. Her şeyin. Bu korkunç. Çünkü birisi bu savaşı durdurmazsa, o insanların hiçbir umudu yok."

Jeff yumuşaklıkla, "Dana," dedi. "Orada olanlar yüzünden hayatını donduramazsın. Tekrar yaşamaya başlamalısın. Burada."

"Biliyorum. Sadece bu... bu kolay değil."

"Tabii değil. Ben sana yardım etmek isterim. Bana izin verirmisin?"

Dana uzunca bir süre baktı ona. "Lütfen."

Ertesi gün Dana'nın, Jeff Connors'la öğle yemeği randevusu vardı. "Beni Haines Point'teki sahadan alabilir misin?"

"Tamam," diyen Dana, Jeff'in orada ne işi olduğunu merak etti. Şehrin çok belalı bir semtiydi orası. Oraya vardığında cevabı buldu.

Jeff sahada, yaşları dokuzla on üç arasında değişen, karmakarışık bir yaratıcılıkla yapılmış beyzbol üniformaları içinde, iki takımın oyuncularını tarafından kuşatılmıştı. Dana kaldırımın kenarına park edip seyretmeye başladı.

Jeff, "Ve unutmayın," diyordu. "Acele etmeyin. Atıcı topu atınca, size doğru çok yavaş geldiğini ve ona vuracak çok zamanınız olduğunu hayal edin. Sopanızın topa darbesini hissedin. Bırakın beyniniz ellerinizi yönetsin ki..."

Jeff, Dana'yı görünce elini salladı. "Peki, çocuklar, şimdilik bu kadar."

Oğlanlardan biri sordu. "Bu senin kız arkadaşın mı, Jeff?"

Jeff gülümsedi. "Eğer şanslıysam. Sonra görüşürüz." Dana'nın arabasına yürüdü.

"Oldukça iyi bir top kulübü," dedi Dana.

"İyi çocuklardır. Haftada bir koçluk yaparım onlara."

Güldü Dana. "Sevdim bunu." Kemal'i düşündü, ne yapıyordu şimdi acaba?

Zaman geçtikçe Dana, Jeff Connors'dan daha fazla hoşlanmaya başlamıştı. Hassas, akıllı ve eğlenceliydi. Onunla olmaktan çok zevk alıyordu. Yavaş yavaş Saraybosna'nın o korkunç anıları silinmeye başlıyordu. Bir sabah artık karabasan görmeden uyandı.

Bunu Jeff'e söyleyince, o da elini tuttu. "İşte bu benim kızım," dedi.

Acaba bundan bir anlam çıkarmalı mıyım, diye düşündü Dana.

Ofisinde Dana'yı elle yazılmış bir mektup bekliyordu. Mektup şöyleydi: "Miss Evans, beni merak etmeyin. Ben mutluyum. Kimseyi özlemiyorum ve bana aldığınız elbiseleri geri yollayacağım, çünkü onlara ihtiyacım yok. Benim kendi elbiselerim var. hoşçakalın." Ve "Kemal" diye imzalanmıştı.

Mektup Paris damgalıydı ve antetinde "Xavier'in Erkek Çocuklar Bakımevi" yazıyordu. Dana mektubu iki kere okuyup telefona sarıldı. Kemal'e ulaşması dört saat sürdü.

Duyduğu ses ürkek bir "Alo" ydu.

"Kemal, ben Dana." Cevap gelmedi. "Mektubunu aldım." Sessizlik. "Senin bu kadar mutlu olmana ve çok iyi vakit geçirdiğine ne kadar sevindiğimi söylemek istedim." Bir an bekledi ve devam etti. "Keşke ben de senin kadar mutlu olabilseydim. Bili-

yor musun neden değilim? Çünkü seni özledim. Hep seni düşünüyorum."

"Hayır, düşünmüyorsun," dedi Kemal. "Ben senin umurunda değilim."

"Yanıyorsun. Washington'a gelip benimle yaşamak ister misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bunda... bunda ciddi misin?"

"Hem de nasıl. İster miydin?"

"Ben..." Ağlamaya başladı.

"İster miydin, Kemal?"

"Evet... evet, efendim."

"Ben gerekli düzenlemeleri yaparım."

"Miss Evans?"

"Evet?"

"Sizi seviyorum."

Dana ve Jeff Connors, West Potomak Park'ta yürüyorlardı. Dana, "Galiba bir oda arkadaşım olacak," dedi. "Birkaç hafta içinde burada olması lazım."

Jeff hayretle baktı ona. "Bir erkek mi?"

Dana onun bu tepkisinden hoşlandığını farketti. "Evet. İsmi Kemal. On iki yaşında." Ve hikâyeyi anlattı ona.

"Müthiş bir çocukmuş desene."

"Öyledir. Cehennemden geçti, Jeff. Onun unutmasına yardım etmek istiyorum."

Dana'ya baktı ve, "Ben de yardımcı olmak isterim," dedi.

O gece ilk kez seviştiler.

ON ALTINCI BÖLÜM

İki tane Washington D.C. vardır. Bir tanesi olağanüstü güzellikte bir şehir: görkemli mimarının, dünya çapında müzeler, heykeller ve Jefferson, Lincoln, Washington gibi geçmişin devlerini anan anıtların, yeşil parkların, kiraz çiçeklerinin ve kadife gibi bir havanın olduğu kent.

Öteki Washington'sa, evsizlerin kalesi, ülkenin en yüksek suç oranı olan şehri, saldırılar ve cinayetlerin labirentidir.

Monroe Arms, Yirmi Yedinci ve K sokaklarının köşesine yerleşmiş lüks ve seçkin bir oteldir. Hiç reklam yapmaz ve özellikle kendi daimi müşterilerine hizmet verir. Otel bir süre önce girişken bir işkadını olan Lara Cameron tarafından inşa ettirilmişti.

Otelin genel müdürü Jeremy Robinson akşam vardiyasına henüz başlamıştı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle otelin müşteri defterini inceliyordu. Lüks Teras süitlerindeki isimlere, birinin hata yapmadığından emin olmak için bir kere daha baktı.

325 numaralı süitte National Theater'daki bir oyunun galası için prova yapan sönmüş bir yıldız kadın kalıyordu. *Washington Post*'taki bir yazıya göre tekrar bir çıkış yapmaya hazırlanıyordu.

425'te, onun odasının üzerindeki odada, Washington'u sık sık ziyaret eden tanınmış bir silah tüccarı vardı. Müşteri defterin-

de adı J.L.Smith'ti, ama görünüşü Ortadoğuluya benziyordu. Bay Smith görülmemiş derecede bol bahşış verirdi.

Süit 525 William Quint adına kayıtlıydı. Uyuşturucuyla Mücadele Komisyonu'na başkanlık eden bir Kongre üyesi.

Yukarıda, 625'te Washington'u ayda bir ziyaret eden bir bilgisayar yazılım satıcısı kalmaktaydı.

725'te kayıtlı olan, uluslararası kulis yapan Pat Murphy'di.

Buraya kadar iyi, diye düşündü, Jeremy Robinson. Bütün müşterileri iyi tanıyordu. Tek bilemediği, 825 numaralı, üst kattaki Imperial Süit'i idi. Otelin en şık dairesiydi ve daima en önemli şahsiyetler için ayrılırdı. Bütün katı kaplıyordu, kıymetli antikalar ve tablolarla şahane bir şekilde dekore edilmişti. Görülmek istemeyen misafirlerin gizlilik içinde girip çıkabilmeleri için bodrum katındaki garaja inen özel bir asansörü vardı.

Jeremy Robinson'u şaşırtan otel defterindeki isimdi: Eugene Gant. Gerçekten bu isimde biri var mıydı, yoksa Thomas Wolfe'u okumaktan hoşlanan birinin seçtiği takma ad mıydı?

Bu benzer isimli Bay Gant'ı kaydeden gündüz kâatibi Carl Gorman birkaç saat önce tatile çıkmıştı ve ulaşamıyordu. Jeremy Robinson gizemli şeylerden nefret ederdi. Eugene Gant kimdi ve neden Imperial Süit verilmişti ona?

Üçüncü kattaki süit 325'te Dame Gisella Barrett bir oyun için prova yapıyordu. Altmış yaşının sonlarında, bir zamanlar Londra'nın Batı Yakası'ndan Manhattan'daki Broadway'e kadar seyircileri ve eleştirmenleri büyülemiş olan kibar görünüşlü bir kadındı. Yüzünde hâlâ güzelliğin izleri vardı, ancak bunlar acılarla örtülmüştü.

Washington Post'ta yeniden bir çıkış yapmak için Washington'a geldiği yazıyordu. *Bir çıkış, bir geri dönüş!* Dame Barrett, *nasıl cesaret ederler,* diye düşündü haksızlığa uğramışcasına. *Ben sahnedan asla çekilmedim ki.*

Doğru, sahneye son çıkışının üzerinden yirmi yıl geçmişti, ama bu sadece büyük bir aktristin büyük bir role, parlak bir yönetmene ve anlayışlı bir yapımcıya ihtiyacı olduğundandı. Bugünün yönetmenleri gerçek tiyatronun ihtişamıyla başedebilmek için çok gençtiler ve büyük İngiliz yapımcıları... H.M. Tennant, Binkie Beaumont, C.B. Cochran... onlar hep gitmişlerdi. Hatta daha az becerikli Amerikan yapımcıları, Helburn, Belasco ve Golden da yoktular artık ortalıkta. Hiç kuşkusuz, günümüz tiyatrosu hiçbir birikimi olmayan sonradan görmeler tarafından yönetiliyordu. Eski günler o kadar güzeldi ki. O zamanlar kalemi yıldırıma batmış piyes yazarları vardı. Dame Barrett, Shaw'un *Heartbreak House*'unda Ellie Dunn'u oynamıştı. *Eleştirmenler deli olmuşlardı benim için. Zavallı George. Ona George denmesinden nefret ederdi. Bernard'ı tercih ederdi. İnsanlar onu sert ve sivri dilli bulurlardı, ama bunların altında aslında romantik bir İrlandalıydı. Bana kırmızı güller yollardı. Bundan ileri gidebilmek için fazla utangaçtı sanırım. Belki de onu reddederim diye korkuyordu.*

Şimdiye dek yazılmış rollerin en güçlüsüyle geri dönüş yapmak üzereydi... Lady Macbeth. Onun için kusursuz seçimdi.

Dame Barrett dışarının manzarasıyla dikkatinin dağılmaması için boş bir duvarın önüne koydu iskemlesini. Oturdu, derin bir nefes aldı ve Shakespeare'ın yarattığı karakterin içine girmeye başladı.

*"Gelin, ölümlülerin düşüncelerini kollayan ruhlar!
Beni cinsiyetsiz kılın,
Ve doldurun beni tepeden tırnağa kadar
Korkunç gaddarlıkla; kanımı dondurun,
Pişmanlığa giden yolun geçidini tıkayın,
Ki vicdan azabı zalim maksadımı sarsmasın veya
Barış yapmasın, onunla sonucu arasında!"*

"Tanrı aşkına, nasıl bu kadar aptal olabilirler? Bu otelde kaldığım bunca yıldan sonra, düşünürsünüz ki...."

Ses yukarıdaki odada gürliyor ve pencereden içeri giriyordu.

Süit 425'teki silah taciri, J.L.Smith oda servisinden bir garsonu yüksek sesle azarlıyordu. "Benim yalnız Beluga havyarı ısmarladığımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydılar. Beluga!" Oda servisi masasının üzerindeki tabağın içindeki havyara doğru uzattı parmağını. "Bu köylülere yakışan bir yiyecek!"

"Çok üzgünüm, Bay Smith. Mutfağa gidip..."

"Boşver." J.L.Smith pırlantalı Rolex saatine baktı. "Çok geç oldu. Önemli bir randevum var." İsteksizce kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Avukatının ofisine gitmesi gerekiyordu. Bir gün önce, federal büyük jüri onu Savunma Bakanı'na kanunsuz hediyeler vermekle suçlamıştı. Eğer suçlu bulunursa, üç yıl hapis ve bir milyon dolar ceza bekliyordu onu.

525 numaralı süitte saygın bir Washington ailesinin üçüncü kuşağı bireyi olan Kongre üyesi William Quint, araştırma ekibinden üç kişiyle toplantı halindeydi.

Quint, "Bu şehirdeki uyuşturucu sorunu başa çıkılmaz hale geldi," dedi. "Bunu tekrar kontrol altına almalıyız." Dalton Isaak'a döndü. "Senin bu konudaki görüşün nedir?"

"Sorun çıkaran sokak çeteleri. Brentwood Çetesi ötekilere göre fiyat kırıyor. Bu yüzden geçen ay dört cinayet işlendi."

Quint, "Bunun devamına izin veremeyiz," dedi. "Bizim işimizi bozuyor bu. Komite'den ve polis şefinden bunun hakkında ne yapmayı planladığınızı soran telefonlar alıyorum durmadan."

"Ne söyledin onlara?"

"Her zamankini. Araştırıyoruz dedim." Yardımcısına döndü. "Brentwood Çetesi'yle bir toplantı ayarla. Söyle onlara, eğer biz-

den koruma istiyorlarsa, fiyatlarını ötekilerle eşit tutmaları gerekiyor." Öteki yardımcısına döndü. "Geçen ay ne kadar aldık?"

"On milyon burada, on milyon dışarda."

"Bunu arttıralım. Bu şehir çok pahalı olmaya başladı."

Üst kattaki süit 625'te Norman Haff karanlıkta çıplak bir halde yatıyordu yatakta ve otelin kapalı devre televizyonunda bir porno film seyrediyordu. Kocaman bir bira göbeği olan gevşek vücutlu, açık renkli bir adamdı. Uzanıp yatak arkadaşının göğsünü okşadı.

"Bak ne yapıyorlar, Irma." Sesi boğuk bir fısıltıydı. "Benim de sana öyle yapmamı ister misin?" Gözleri ekranda bir adamla çılgınca sevişen kadına takılı, ellerini kadının göbeğinde dolaşırdı. "Seni heyecanlandırıyor mu bu, bebeğim? Beni çok ateşlendiriyor."

İki parmağını Irma'nın bacaklarının arasına kaydırды. "Ben hazırım," diye inledi. Şişme bebeği yakaladı, üstüne doğru döndü ve içine girdi. Pille çalışan bebeğin vajinası açıldı ve gitgide sıkıştırarak onun üzerine kapandı.

"Aman Tanrım!" diye inledi adam. Tatmin olmuş bir inlemeydi bu. "Evet! Evet!"

Pili kapatıp orada soluyarak yatmaya devam etti. Harika hissediyordu kendini. Sabah söndürüp bavula koymadan önce Irma'yı bir kere daha kullanırdı.

Norman bir satıcıydı ve zamanının çoğu hiçbir kadın arkadaş olmadan yollarda geçiyordu. Irma'yı yıllar önce keşfetmişti ve ihtiyacı olan tek kadın arkadaş oydu artık. Aptal satıcı arkadaşları ülkenin her yerinde gezerken pasaklı kadınlar ve profesyonel fahişeler buluyorlardı, ama son gülen Norman oluyordu.

Irma asla ona bir hastalık bulaştırmazdı.

Bir üst kattaki, süit 725'te Pat Murphy'nin ailesi henüz yemekten dönmüştü. On iki yaşındaki Tim Murphy parka bakan

balkonda duruyordu. "Yarın anıtın tepesine tırmanabilir miyiz, baba?" diye yalvardı. "Lütfen?"

Küçük kardeşi lafa karıştı. "Hayır. Ben Smithsonian Enstitü'ye gitmek istiyorum."

"Enstitüsüne," diye düzeltti babası.

"Her neyse. Gitmek istiyorum."

Babalarının her yılın yarısından fazlasını orada geçirmesine rağmen, çocukların ülkenin başkentine ilk gelişleriydi. Pat Murphy başarılı bir lobiciydi ve Washington'daki en önemli kişilere ulaşabilme imkânları vardı.

Babası Ohio'da küçük bir şehrin belediye başkanıydı ve Pat politikaya hayran olarak büyümüştü. En iyi arkadaşı Joey isminde bir çocuktı. Aynı okula ve yaz kamplarına beraber gitmişler, her şeyi paylaşmışlardı. Kelimenin tam anlamıyla çok yakın arkadaşlıklar. Ebeveyni geziye gidip de Joey'nin Murphy'lerde kaldığı bir tatilde bu ilişki tümüyle değişmişti.

Gece yarısı Joey, Pat'in odasına gelip yatağına girmişti. "Pat," diye fısıldadı. "Uyan."

Pat'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Ne oluyor?"

Joey, "Çok yalnızım," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var."

Pat Murphy'nin aklı karışmıştı. "Ama ne için?"

"Anlamıyor musun? Seni seviyorum. Seni istiyorum." Ve Pat'i dudaklarından öptü.

Birden korkunç gerçek Pat'in kafasına dank etti, Joey eşcinseldi. Midesi bulanana Pat ondan sonra asla Joey'yle konuşmadı.

Pat Murphy eşcinsellerden nefret ederdi. Onlar sapıktı, Tanrı tarafından lanetlenmişlerdi ve masum çocukları kandırmaya çalışırlardı. Nefret ve iğrenmesini, eşcinsellik karşıtı olan adaylara oy vererek, eşcinselliğin kötülüğü ve tehlikeleri hakkında nutuklar çekerek, hayat boyu süren bir kampanyaya dönüştürmüştü.

Eskiden, Washington'a hep yalnız gelirdi, ama bu defa karısı kendisini ve çocukları da beraber getirmesi için zorlamıştı onu.

"Senin buradaki hayatının nasıl olduğunu görmek istiyoruz," dedi. Ve Pat sonunda teslim oldu.

Onları son görüşlerimden biri olacak bu, diye düşündü Pat. *Nasıl bu kadar aptalca bir hata yapabildim?* Ailesinin yarın için büyük planları vardı. Ancak o yarın hiç olmayacaktı. Sabahleyin onlar uyanmadan önce Brezilya yolunda olacaktı.

Alan bekliyordu onu orada.

825 Imperial Süt'te tam bir sessizlik vardı. *Nefes al,* dedi kendi kendine. *Nefes almalısın. Daha yavaş, daha yavaş...* Panik krizinin eşiğindeydi. Yerde yatan kızın ince, çıplak vücuduna baktı ve *benim suçum değildi,* diye düşündü. *Ayağı kaydı.* Düşerken çarptığı demir masanın köşesi başını yarmıştı ve alından kan sızıyordu. Nabzını yokladı. Atmıyordu. İnanılmaz bir şeydi. Bir an o kadar hayat doluydu ve birdenbire...

Buradan çıkmalıyım. Şimdi! Yerde yatan cesede arkasını dönüp çabucak giyinmeye başladı. Bu basit bir skandal olmazdı. Bu dünyayı sarsacak bir skandal olurdu. *Benim bu süitte kaldığımın izini asla bulmamalılar.* Giyinmesi bitince banyoya gidip bir havluyu ıslattı ve dokunmuş olabileceği her yeri silmeye başladı.

Varlığını belli edebilecek hiçbir parmak izi bırakmadığından emin olunca, etrafa son bir göz attı. Kızın çantası! Üzerine bırakmış olduğu divandan çantayı alıp odanın, özel asansörün beklediği karşı köşesine yürüdü.

Nefesini zorlukla kontrol ederek içeri girdi. "G"ye bastı ve beş saniye sonra asansör kapısı açıldı, garaja gelmişti. Etrafta kimse yoktu. Arabasına doğru yürüdü ve birden bir şey hatırlayarak asansöre koştu tekrar. Mendilini çıkarıp asansör düğmelerindeki parmak izlerini sildi. Gölgelere gizlenip yine kimse

olup olmadığını anlamak için etrafına baktı. Sonunda tatmin oldu, arabasına yürüyüp kapıyı açtı ve direksiyona geçti. Bir an sonra kontağı çevirdi ve garajdan dışarı sürdü arabayı.

Ölü kızın yerde yatan cesedini hizmetçi Filipina buldu.

"O Dios ko, kawawa naman iyong babae!" Haç çıkardı ve yardım çağlıkları atarak odayı dışarı koştu.

Üç dakika sonra, Jeremy Robinson ve otelin güvenlik sorumlusu Thom Peters, Imperial Süit'te kızın cansız, çıplak vücuduna bakıyorlardı.

"Kahretsin," dedi Thom. "On beş yaşından fazla olamaz." Yöneticiye döndü. "Polise haber versek iyi olur."

"Bekle!" *Polis. Gazeteler. Reklam.* Bir çılgın an Robinson kızın cesedini otelden gizlice çıkarmak mümkün olur mu diye düşündü. Sonunda, isteksizce, "Sanırım öyle," dedi.

Thom Peters cebinden bir mendil çıkarıp onunla telefonu tuttu.

Robinson, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bu bir cinayet sahnesi değil. Bir kaza."

"Henüz bilmiyoruz bunu, değil mi?" dedi Peters.

Bir numara çevirdi ve bekledi. "Cinayet masası..."

Dedektif Nick Reese sokakları iyi bilen bir polisin karton kapağı kopyasına benziyordu. Eski boks kariyerinin anısı olarak kırık burunlu, uzun boylu ve adaleliydi. Washington Metropolitan Polis Gücü'nde memur olarak başlamış ve yavaşça basamakları tırmanmıştı: Başdevriye memuru, çavuş, teğmen. Dedektif D1'den Dedektif D2'ye terfi ettirilmiş ve son on yılda bölümdekilerin tümünün çözdüğünden fazla dava çözmüştü.

Dedektif Reese orada sessizce manzarayı seyrederek duruyordu. Süitte onunla birlikte yarım düzine adam vardı. "Kimse dokundu mu ona?"

Robinson titredi. "Hayır."

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum."

Reese dönüp otel yöneticisine baktı. "Otelinizin Imperial Süit'inde bir genç kız ölü bulunuyor ve kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok? Bu otelin bir müşteri defteri yok mudur?"

"Tabii dedektif, ama bu olayda..." Duraksadı.

"Bu olayda ne var?"

"Bu süit Eugene Gant'a kayıtlı."

"Eugene Gant da kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

Dedektif Reese gittikçe sabırsızlanıyordu. "Bak. Eğer birisi bu süiti ayırttıysa, parasını ödemiştir... nakit, kredi kartı, ne olursa. Kim kaydını yaptıysa bu Gant'ın yüzüne bakmış olmalı. Kim yaptı kaydını?"

"Gündüz kâtibimiz Gorman."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Ne... ne yazık ki, bu imkânsız."

"Ya. Nedenmiş o?"

"Bugün tatile çıktı."

"Çağırın onu."

Robinson içini çekti. "Nereye gideceğini söylemedi."

"Ne zaman döner?"

"İki hafta sonra."

"Sana küçük bir sır vereyim. İki hafta beklemeye hiç niyetim yok. Şimdi bilgi istiyorum. Birisi buraya birinin girdiğini veya çıktığını görmüş olmalı."

Robinson özür dilercesine, "Şart değil," dedi. "Bu süitin doğrudan bodrum garajına inen özel bir asansörü vardır. Neden bu kadar mesele yaptığınızı anlamıyorum. Bu...bu belli ki, bir kazaymış. Büyük olasılıkla uyuşturucu kullanıyordu, yüksek doz aldı, ayağı takıldı ve düştü."

Başka bir dedektif, Dedektif Reese'in yanına geldi. "Dolap-lara baktım. Elbisesi Gap'ten, ayakkabıları The Wild Pair'den. Oradan fayda yok."

"Onu tanımlayacak hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Eğer bir çantası vardıysa, yok olmuş."

Dedektif Reese yeniden inceledi cesedi. Orada duran polis memuruna döndü. "Bana biraz sabun getir. Önce ıslat."

Polis memuru yüzüne baktı. "Affedersiniz?"

"Islak sabun."

"Evet, efendim." Koşarak gitti.

Dedektif Reese kızın cesedinin yanına çömeldi ve elindeki yüzüğü inceledi. "Bir okul yüzüğüne benziyor."

Bir dakika sonra, polis memuru elindeki ıslak sabunu Reese'e verdi.

Reese sabunu dikkatle kızın eline sürüp yavaşça yüzüğü çıkardı. İnceleyerek çevirdi elinde. "Denver Lisesi'nden bir sınıf yüzüğü. Üzerinde başharfleri var. P.Y." Ortağına döndü. "Araştırın. Okulu arayıp kim olduğunu öğrenin. Mümkün olduğu kadar çabuk bir kimlik araştırması yapın."

Parmak izi uzmanlarından Dedektif Nelson, Dedektif Reese'in yanına geldi. "Acayip bir şeyler oluyor, Reese. Bütün odada parmak izleri buluyoruz, ama birisi kapı kulplarındaki izleri tamamen silmeye uğraşmış."

"Demek ki, öldüğünde yanında birisi vardı. Neden bir doktor çağırmadı? Neden parmak izlerini silmeye çalıştı? Ve çocuk yaşta bir kızın böyle pahalı bir süitte ne işi vardı?" Dedektif Reese, Robinson'a döndü. "Süitin parası nasıl ödenmiş?"

"Kayıtlarımız nakit ödendiğini gösteriyor. Bir kurye zarfı getirmiş. Rezervasyon telefonla yapılmış."

Adli tıp görevlisi lafa karıştı. "Cesedi götürebilir miyiz, Nick."

"Bir dakika bekle. Şiddete ilişkin bir iz buldunuz mu?"

"Sadece baştaki darbe. Ama, tabii otopsi yapacağız."

"İp izleri?"

"Hayır, kolları ve bacakları temiz."

"Tecavüze uğramışa benziyor mu?"

"Bunu araştırmamız gerek."

Dedektif Reese içini çekti. "Öyleyse elimizde Denver'den Washington'a gelip kendini şehrin en pahalı otellerinden birinde öldürten bir okul çocuğu var. Birisi parmak izlerini silip kayboluyor ortadan. Bütün bu iş pis kokuyor. Bu süiti kim kiralamış bilmek istiyorum."

Adli tıp görevlisine döndü. "Şimdi götürebilirsiniz." Dedektif Nelson'a baktı. "Özel asansördeki parmak izlerine baktınız mı?"

"Evet. Asansör bu süitten doğru bodrumdaki garaja iniyor. Sadece iki düğme var. Her ikisi de tertemiz silinmiş."

"Garajı araştırdınız mı?"

"Evet. Orada da garip bir şey yok."

"Bunu her kim yaptıysa izlerini yok etmek için bayağı zahmete girmiş. Ya sabıkalı biri ya da yaramazlık yapan önemli şahsiyetlerden biri." Robinson'a sordu. "Bu süiti genellikle kim kiralar?"

Robinson isteksizce, "En önemli müşterilerimiz için ayrılmıştır," dedi. "Krallar, başbakanlar..." Duraksadı. "Başkan'lar."

"Son yirmi dört saatte buradan telefon konuşması yapıldı mı?"

"Bilmiyorum."

Dedektif Reese sinirlenmeye başlamıştı. "Ama yapıldıysa herhalde kaydı vardır?"

"Gayet tabii."

Dedektif Reese telefonu kaldırdı. "Santral, ben Dedektif Reese, son yirmi dört saat içinde Imperial Süit'ten telefon edildi mi, bilmek istiyorum... Bekliyorum."

Beyaz ceketli adli tıp görevlileri çıplak kızı bir çarşafıla örtüp sedyeye yatırırken seyretti. *Ulu Tanrım*, diye düşündü Reese, *daha yaşamaya başlamamıştı bile*.

Santralin sesini duydu. "Dedektif Reese?"

"Evet."

Dün süitten bir telefon edilmiş. Kentiçi bir konuşma."

Reese bir not defteriyle kalem çıkardı. "Neydi numara? 456 7041..." Rakamları yazmaya başladı, sonra ansızın durdu. Not defterine gözünü dikmiş bakıyordu. "Hay, bok..."

Dedektif Nelson, "Ne var, ne oldu?" diye sordu.

Reese başını kaldırıp baktı. "Bu Beyaz Saray'ın numarası."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltıda Jan, "Dün akşam neredeydin, Oliver?" diye sordu.

Oliver'in yüreği hopladı birden. Ama onun olanları bilebilmesi mümkün değildi. Hiç kimse bilemezdi. Hiç kimse. "Şeyle beraber bir güvenlik toplantısındaydım..."

Sözünü kesti Jan. "Toplantı saat sekizde bitti. Sen eve saat üçe kadar gelmedin. Sana ulaşmaya çalıştım. Neredeydin?"

"Şey, bir iş çıktı. Neden? İhtiyacın mı vardı? Bir şey mi oldu?"

"Önemli değil artık," dedi bıkkın bir sesle Jan. "Oliver, sadece beni değil kendini de incitiyorsun. Bu kadar yükseldin. "Şeyine... kendine hakim olamadığından dolayı bütün bunları kaybetmeni görmek istemiyorum." Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Oliver ayağa kalkıp onun yanına geldi. Kollarını doladı ona. "Tamam, Jan. Her şey çok iyi. Seni çok seviyorum."

Ve seviyorum da, diye düşündü Oliver, kendimce ama. Dün akşam olanlar benim suçum değildi. O aradı. Onunla buluşmaya gitmemeliydi. Görülmemek için bütün önlemleri almıştı. Ben sıyrıldım bu işten, diye karar verdi Oliver.

Peter Tager, Oliver için endişe ediyordu. Oliver Russell'ın şehvet duygularının kontrol edilemeyeceğini anlamış ve onunla bir anlaşmaya varmıştı. Bazı geceler Peter Tager, Başkan için

Beyaz Saray'dan uzakta hayali toplantılar icat ediyor ve gizli servis korumalarının birkaç saat için ortadan kaybolmalarını sağlıyordu.

Peter Tager olanlardan şikâyet etmek için Senatör Davis'e gittiğinde, senatör sakın bir şekilde, "Evet, ne de olsa Oliver çok sıcakkanlı bir adam... Bazen böyle ihtirasları kontrol etmek çok zordur. Senin ahlaki değerlerini çok takdir ediyorum, Peter. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu ve Başkan'ın davranışlarının sana ne kadar çirkin görüldüğünü biliyorum. Ama hemen hüküm vermeyelim. Sen sadece her şeyin olabildiğince gizli kalmasına dikkat et."

Dedektif Nick Reese o ürkütücü, beyaz duvarlı otopsi odasına girmekten nefret ederdi. Formol ve ölüm kokuyordu orası. Kapıdan içeri girdiğinde, ufak tefek, çekici bir kadın olan adli tabip Helen Chuan onu bekliyordu.

"Günaydın," dedi Reese. "Otopsiyi bitirdiniz mi?"

"Senin için bir ön raporum var, Nick. Jane Doe'nun^(*) ölüm nedeni başındaki yara değil. Kalbi, başı masaya çarpmadan önce durmuş. Fazla miktarda methylenedioxymethamphetamine aldığı için ölmüş."

İçini çekerek, "Bana bunu yapma, Helen," dedi.

"Üzgünüm. Ticari adı Ecstasy. Sıvı halindeymiş." Raporunu uzattı ona. "İşte şimdiye kadar öğrendiklerimiz."

OTOPSİ PROTOKOLU

ÖLÜNÜN ADI: JANE DOE DOSYA NUMARASI: C-L961

ANATOMİK ÖZET

I. GENİŞLEMİŞ VE HİPERTROFİK KARDİYOMİYOPATİ

A. KARDİYOMEGALİ (750 GM)

^(*) Kimliği saptanamamış cesetlere verilen ad. (Ç.N.)

B. SOL VENTRİKÜLER HİPERTROFİ, KALP (2.3CM)

C. KONJESTİF HEPATOMEGALİ (2750GM)

D. KONJESTİF SPLENOMEGALİ (350MG)

II. AKUT OPİAT ZEHİRLENMESİ

A. AKUT PASİF KONJESTİYON, BÜTÜN İÇ ORGANLAR

III. TOKSİKOLOJİ (ÖZEL RAPORA BAKINIZ)

IV. BEYİN KANAMASI (ÖZEL RAPORA BAKINIZ)

SONUÇ: (ÖLÜM NEDENİ) GENİŞLEMİŞ VE HİPERTRO-
FİK KARDİYOMİYOPATİ

AKUT OPİAT ZEHİRLENMESİ

Nick Reese başını rapordan kaldırıp baktı. "Yani bunu İngilizceye çevirirsek, fazla miktarda sıvı Ecstasy yüzünden ölmüş, öyle mi?"

"Evet."

"Cinsel tacize uğramış mı?"

Helen Chuan duraksadı. "Kızlık zarı yırtılmış ve kasıklarında meni ve bir miktar kan vardı."

"Tecavüz mü edilmiş?"

"Sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun...sanmıyorumla?"

"Hiç şiddet izi yoktu."

Dedektif Reese şaşırılmış bir ifadeyle bakıyordu ona. "Ne diyorsun sen?"

"Bence Jane Doe bakireydi. Bu onun ilk cinsel deneyimiydi."

Dedektif Reese orada öylece, bu bilgiyi hazmetmeye çalışarak durdu. Birisi bir bakireyi Imperial Süit'e kendisiyle gidip sevişmeye razı etmişti. Kızın tanıdığı birisi olmalıydı. Ya da ünlü ve çok güçlü biri.

Telefon çalınca Helen Chuan cevap verdi. "Adli tıp ofisi." Bir an dinledi, sonra telefonu dedektife uzattı. "Seni arıyorlar."

Nick Reese telefonu aldı. "Reese." Yüzü aydınlandı. "O! Evet, Bayan Holbrook. Beni aradığınız için teşekkür ederim. Sizin okulunuzdan üzerinde 'P.Y.' harfleri olan bir yüzük. Bu başharflere sahip bir kız öğrenciniz var mı?.. Çok memnun olurum. Teşekkür ederim. Bekliyorum."

Adli tabibe baktı. "Tecavüze uğramadığından eminsin değil mi?"

"Hiçbir şiddet izi bulamadım. Hiç."

"Öldükten sonra tecavüz edilmiş olabilir mi?"

"Bence hayır."

Telefonda tekrar Bayan Holbrook'un sesi duyuldu. "Dedektif Reese?"

"Evet."

"Bilgisayar kayıtlarımıza göre, P.Y. başharfli bir öğrencimiz var. Adı Pauline Young."

"Bana onu tarif edebilir misiniz Bayan Holbrook?"

"Gayet tabii. Pauline on sekiz yaşındadır. Kısa ve tıknazdır, koyu renk saçları..."

"Anlıyorum." Yanlış kız. "Bir tek o mu var?"

"Kız olarak bir tek o var."

Hemen konunun üstüne gitti. "Yani bu başharflerle bir erkek mi var?"

"Evet. Paul Yerby. Son sınıfta. Şu sıralarda da Washington'da bulunuyor."

Dedektif Reese'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Burada mı kendisi?"

"Evet. Denver Lisesi'nden bir grup öğrenci Beyaz Saray ve Kongre'yi gezmek için Washington'a düzenlenen bir gezide..."

"Hepsi de şehirde mi yani?"

"Evet, öyle."

"Nerede kaldıklarını biliyor musunuz?"

"Lombardy Oteli'nde. Bize grup indirimi yaptılar. Diğer bazı otellerle konuştum ama onlar..."

"Çok teşekkürler, Bayan Holbrook."

Nick Reese telefonu yerine koyup adli tabibe döndü. "Helen, otopsi biter bitmez bana haber verir misin?"

"Gayet tabii. İyi şanslar, Nick."

Başıyla onayladı. "Galiba açıldı şansım."

Lombardy Oteli Pennsylvania Caddesi'nde, Washington Meydanı'ndan iki blok ötede, Beyaz Saray, bazı anıtlar ve metro istasyonuna hemen yürüyüş mesafesindeydi. Dedektif Reese eski moda lobiye girip masanın arkasında duran kâtime yaklaştı. "Burada kayıtlı bir Paul Yerby var mı?"

"Özür dilerim. Biz kimseye..."

Reese rozetini uzattı burnuna. "Çok acelem var, arkadaş."

"Evet, efendim." Kâtip kayıt defterine baktı. "315 numarada bir Bay Yerby var. İsterseniz ben?.."

"Hayır, sürpriz yapacağım. Telefondan uzak dur."

Reese asansöre bindi, üçüncü katta inip koridorda yürüdü. 315'in önünde durdu. İçerden sesler geliyordu. Ceketinin düğmelerini açıp kapıya vurdu. Kapı yirmi yaşına yakın bir genç tarafından açıldı.

"Merhaba."

"Paul Yerby?"

"Hayır." Oğlan içerdeki birisine seslendi. "Paul, birisi seni istiyor."

Nick Reese kapıyı itip girdi içeri. Blucin ve süveter giymiş, zayıf, saçları dağınık bir oğlan banyodan dışarı çıkıyordu.

"Paul Yerby?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

Reese rozetini gösterdi. "Dedektif Reese. Cinayet masasından."

Oğlanın rengi sarardı. "Ben... sizin için ne yapabilirim?"

Nick Reese korkunun kokusunu duyuyordu. Ölü kızın yüzüğünü cebinden çıkarıp uzattı. "Bu yüzüğü daha önce gördün mü, Paul?"

"Hayır," dedi Yerby anında. "Ben..."

"Üzerinde senin başhaflerin var."

"Öyle mi? O! Evet..." Duraksadı. "Sanırım benim olabilir. Bir yerde düşürmüş olmalıyım."

"Veya birine vermiş olabilirsiniz?"

Oğlan dudaklarını yaladı. "Şey, evet. Olabilirim."

"Hadi, şehre gidiyoruz, Paul."

Oğlan korkuyla baktı ona. "Tutuklandım mı?"

"Ne sebeple?" diye sordu Dedektif Reese. "Bir suç mu işledin?"

"Tabii ki, hayır. Ben..." Lafını bitirmedi.

"Öyleyse neden seni tutuklayayım?"

"Ben... ben bilemiyorum. Neden benim şehre gitmemi istiyorsunuz bilemiyorum."

Gözü açık kapıdaydı. Dedektif Reese uzanıp kolundan sıkıca tuttu. "Hadi sessizce gidelim."

Oda arkadaşı, "Anneni filan aramamı ister misin, Paul?"

Paul Yerby acınacak bir halde başını salladı. "Hayır. Hiç kimseyi arama." Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

Washington şehir merkezinde 300 Indian Caddesi'ndeki polis merkezi altı katlı, gri tuğladan gösterişsiz bir binaydı. Cınayet masası üçüncü kattaydı. Paul Yerby'nin parmak izleri ve fotoğrafı alınırken, Dedektif Reese de Yüzbaşı Miller'i görmeye gitti.

"Monroe Arms davasında bir ipucu elde ettik galiba."

Miller iskemlesinde arkasına yaslandı. "Devam et."

"Kızın erkek arkadaşını buldum. Oğlanın ödü kopuyor. Şimdi sorgulayacağız onu. Bulunmak ister misin?"

Yüzbaşı Miller başıyla önündeki kâğıt yığınının işaret etti. "Önümüzdeki birkaç ay doluyum. Bana bir rapor verirsin."

"Tamam." Dedektif Reese kapıya yöneldi.

"Nick...haklarını okumayı unutma sakın."

Paul Yerby bir sorgu odasına getirildi. Dokuza on iki, harap bir masası, dört iskemlesi ve bir video kamerası olan ufak bir odaydı. Yandaki odadan memurların sorgulamayı seyredebilecekleri iki yönlü bir ayna vardı.

Paul Yerby'nin karşısında Nick Reese ve iki tane daha dedektif oturuyordu, Doug Hogan ve Edgar Bernstein.

Dedektif Reese, "Bu konuşmayı videoya aldığımızın farkındasın, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Avukat isteme hakkın var. Eğer avukat tutmaya gücün yetmezse, seni temsil etmesi için biri tayin edilecektir."

"Bir avukatın hazır bulunmasını ister misin?" diye sordu Dedektif Bernstein.

"Benim avukata ihtiyacım yok."

"Pekâlâ. Konuşmama hakkın var. Eğer bu hakkı kullanmazsan burada söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhinde delil olarak kullanılabilir. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Kanuni adın nedir?"

"Paul Yerby."

"Adresin?"

"320 Marian Sokağı, Denver, Colorado. Bakın ben yanlış bir şey yapmadım. Ben..."

"Sana yaptın diyen yok. Sadece biraz bilgi almak istiyoruz, Paul. Bize yardım etmek istersin, değil mi?"

"Tabii. Ama ben...Ne olduğu hakkında hiç fikrim yok..."

"Hiç mi yok?"

"Hayır, efendim."

"Hiç kız arkadaşların var mı, Paul?"

"Şey, biliyorsunuz..."

"Hayır, bilmiyoruz. Neden sen söylemiyorsun bize?"

"Şey, tabii. Kızlarla buluşurum."

"Yani kızlarla çıkarsın? Onları gezmeye götürürsün?"

"Evet."

"Özel bir kız arkadaşın var mı?"

Bir sessizlik oldu.

"Bir kız arkadaşın var mı, Paul?"

"Evet."

"Adı ne?" diye sordu Dedektif Bernstein.

"Chloe."

"Chloe ne?" Dedektif Reese.

"Chloe Houston."

Reese not aldı. "Adresi nedir, Paul?"

"602 Oak Sokağı, Denver."

"Ebeveynlerinin adları nedir?"

"Annesiyle yaşar."

"Onun adı?"

"Jackie Houston. Colorado'nun valisidir."

Dedektifler birbirlerine baktılar. Kahretsin! Bir bu eksikti.

Reese havaya bir yüzük kaldırdı. "Bu senin yüzüğün mü,

Paul?"

Bir an inceledikten sonra isteksizce, "Evet," dedi.

"Bu yüzüğü Chloe'ye mi vermiştin?"

Asabi bir şekilde yutkundü. "Ben...Galiba vermiştim."

"Emin değil misin?"

"Şimdi hatırladım. Evet, verdim."

"Washington'a bazı sınıf arkadaşlarıyla geldin değil mi? Okul grubu gibi bir şey?"

"Evet, doğru."

"Chloe de bu grupta mıydı?"

"Evet, efendim."

"Chloe nerede şimdi, Paul?"

"Ben...ben bilemiyorum."

"En son ne zaman gördün onu?" dedi Dedektif Hogan.

"Sanırım bir iki gün önce."

"İki gün mü?" diye sordu Dedektif Reese.

"Evet."

"Peki neredeydi bu?" diye sordu Dedektif Bernstein.

"Beyaz Saray'da."

Dedektifler şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. "Beyaz Saray'da mıydı?" diye sordu Reese.

"Evet, efendim. Hepimiz özel bir turla geziyorduk. Chloe'nin annesi ayarlamıştı."

"Ve Chloe de sizinle beraberdi?" diye sordu Dedektif Hogan.

"Evet."

"Bu turda alışılmamış bir şey oldu mu?" diye sordu Dedektif Bernstein.

"Nasıl yani ?"

"Tur sırasında birine rastladınız veya kimseyle konuştunuz mu?"

"Şey, tabii, rehberle."

"Sadece onunla mı?"

"Evet, doğru."

"Peki bütün tur boyunca Chloe sizinle beraber miydi?" diye sordu Dedektif Hogan.

"Evet." Yerby duraksadı. "Hayır. Bir ara tuvalete gitmek için ayrıldı. On beş dakika kadar yok oldu. Geri geldiğinde, o..." Sustu.

Reese sordu. "Ne oldu ona?"

"Hiçbir şey. Sadece geri geldi."

Oğlanın yalan söylediği açıkça belliydi.

"Oğlum, Chloe Houston'un öldüğünü biliyor musun?" diye sordu Dedektif Reese.

Dikkatle yüzüne bakıyorlardı. "Hayır! Tanrım! Nasıl?" Yüzündeki şaşırması ifade sahte de olabilirdi.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır! Ben... ben inanamıyorum buna."

"Ölümüyle senin bir ilgin yok mu?" diye sordu Dedektif Hogan.

"Tabii yok. Ben onu seviyorum. Yani seviyordum Chloe'yi."

Dedektif Bernstein sordu. "Hiç yattın mı onunla?"

"Hayır. Biz... biz bekliyorduk. Evlenecektik onunla."

"Ama bazen beraber uyuşturucu alıyordunuz?" diye sordu Dedektif Reese.

"Hayır! Biz asla uyuşturucu kullanmadık."

Kapı açıldı ve içeri iriyarı bir dedektif olan Carter girdi. Reese'in yanına gelip kulağına bir şey fısıldadı. Reese başıyla onayladı. İskemlesinde dikildi, Paul Yerby'ye baktı.

"Chloe Houston'u en son ne zaman gördün?"

"Söyledim size, Beyaz Saray'da." İskemlesinde huzursuz bir şekilde kımıldandı.

Dedektif Reese öne eğildi. "Başın büyük belada, Paul. Monroe Arms Oteli'nin Imperial Süit'indeki her şeyin üzerinde parmak izlerin var. Nasıl gittiler oraya?"

Paul Yerby bembeyaz bir suratla oturdu orada.

"Yalan söylemeyi bırakabilirsin artık. Yakalandın."

"Ben... ben bir şey yapmadım."

"Monroe Arms'daki süiti sen mi tuttun?" diye sordu Dedektif Bernstein.

"Hayır, ben değildim." Ben sözcüğünü vurgulamıştı.

Dedektif Reese bastırđı hemen. "Ama kimin yaptığını biliyorsun?"

"Hayır." Cevap çok çabuk gelmişti.

Dedektif Hogan sordu. "Süite gittiğini kabul ediyorsun?"

"Evet... ama ben bıraktığımda Chloe yaşıyordu."

"Peki neden ayrıldın?"

"Gitmemi istedi. O... o birisini bekliyordu."

"Hadi, Paul. Senin öldürdüğünü biliyoruz," dedi Dedektif Bernstein.

"Hayır!" Titriyordu. "Yemin ederim benim ilgim yok. Ben... ben sadece onunla süite kadar gittim. Çok az kaldım orada."

"O birisini bekliyor diye mi?" dedi Dedektif Bernstein.

"Evet. Biraz...biraz heyecanlıydı."

"Kiminle buluşacağını sana söyledi mi?"

Dudaklarını yalıyordu. "Hayır."

"Yalan söylüyorsun. Sana söyledi."

"Heyecanlı olduğunu söyledin. Ne yüzündendi?" diye sordu Dedektif Reese.

Paul tekrar dudaklarını yaladı. "Şey hakkında...orada yemek için buluşacağı adam hakkında."

"Kimdi bu adam, Paul?" diye sordu Dedektif Bernstein.

"Size söyleyemem."

"Neden?" diye Dedektif Hogan sordu.

"Chloe'ye kimseye söylemeyeceğime söz verdim."

"Chloe öldü."

Paul Yerby'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ben bir türlü inanmıyorum."

"Bize adamın adını ver," dedi Dedektif Reese.

"Bunu yapamam. Söz verdim."

"O halde bak sana ne olacak: Bu geceyi hapiste geçireceksin. Sabah, eğer kızın buluşacağı adamın adını verirsen bize,

seni serbest bırakacağız. Aksi halde, seni birinci dereceden cinayet suçuyla tutuklayacağız."

Konuşmasını beklediler.

Sessizlik.

Nick Reese, Bernstein'a başıyla işaret etti. "Götürün onu."

Dedektif Reese, Yüzbaşı Miller'in ofisine döndü.

"Kötü haberlerim ve berbat haberlerim var."

"Buna zamanım yok, Reese."

"Kötü haber, oğlanın suçlu olduğunu sanmıyorum. Berbat haber kızın annesi Colorado valisi."

"Of Tanrım! Gazeteler bayılacak buna." Yüzbaşı Miller derin bir nefes aldı. "Neden suçlu olmadığını düşünüyorsun?"

"Kızın süitine gittiğini itiraf ediyor, ama birisini beklediği için gitmesini söylemiş kız. Bence oğlan bu kadar aptalca bir masal uydurmak için fazla akıllı. İnanıyorum ki, Chloe Houston'un kiminle buluşacağını biliyor, ama söylemiyor oğlan."

"Bir fikrin var mı?"

"Kızın Washington'a ilk geliyordu ve Beyaz Saray'da okul tu-ru yapıyorlardı. Orada hiç kimseyi tanı mıyordu. Tuvalet e gideceğini söylemiş. Beyaz Saray'da genel tuvalet yoktur. Ellipse'de 15'le E sokaklarının köşesindeki Beyaz Saray Misafir Pavyonu'na veya Beyaz Saray Misafir Merkezi'ne gitmesi gerekiyordu. On beş dakika kadar yok olmuş. Bana kalırsa tuvalet ararken, Beyaz Saray'da birine rastladı, kim olduğunu bildiği birine. Belki TV'de gördüğü biri... Her neyse, önemli biri olmalı. Kızı özel bir tuvalet e götürdü ve kendisiyle Monroe Arms'da buluşmaya razı edecek kadar etkiledi."

Yüzbaşı Miller düşünceliydi. "Beyaz Saray'ı aramalıyım. Olanlardan haberdar edilmek istediler. Oğlanı salmayın. O adı istiyorum."

"Tamam."

Dedektif Reese odadan dışarı çıkarken, Yüzbaşı Miller telefona uzandı ve bir numara çevirdi. Birkaç dakika sonra, "Evet, efendim," diyordu. "Nezarette bir görgü tanığımız var. Indian Caddesi'ndeki karakolda bir hücrede tutuluyor... Bırakmayacağız, efendim. Sanırım oğlan adamın adını verecek yarın...Evet, efendim. Anlıyorum." Hat kesildi.

Yüzbaşı Miller içini çekti ve tekrar masasının üzerindeki kâğıtlara uzandı.

Ertesi sabah saat sekizde Dedektif Reese, Paul Yerby'nin hücrelerine geldiğinde, Yerby'nin vücudu tepedeki demirlerden birinden sallanıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÖLDÜRÜLEN ON ALTI YAŞINDAKİ KIZ COLORADO VALİSİNİN KIZI OLARAK TEŞHİS EDİLDİ.

NEZARETTEKİ ERKEK ARKADAŞI KENDİSİNİ ASTI.
POLİS ESRARENGİZ ŞAHİDİ ARIYOR.

Başlıklara bakarken bayılır gibi oldu. On altı yaşında. Bundan daha büyük görünmüştü. Cinayet, ırza geçme.

Onu banyodan çıtırçıplak, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle çıkarken seyretmişti. *"Bunu daha önce hiç yapmamıştım."*

Ona sarılıp okşamıştı. *"İlk seferin benimle olduğuna çok sevindim, tatlım."* Daha önce onunla bir bardak sıvı Ecstasy paylaşmışlardı. *"İç bunu. Kendini çok iyi hissedeceksin."* Sevişmişler, sonra kız kendini iyi hissetmediğinden yakınmıştı. Yataktan çıkmış, sendelemiş ve başını masanın kenarına vurmuştu. Bir kaza. Ama tabii, polis bunu böyle görmezdi. *Ancak benimle bir ilgi kuracakları hiçbir şey yok. Hiçbir şey.*

Bütün olayda gerçekdışı bir hava vardı, başka birinin başından geçen bir kâbus. Nedense, basılı olarak görmek gerçek haline getirmişti.

Ofisin duvarlarından, Beyaz Saray'ın dışında, Pennsylvania Caddesi'ndeki trafiğin gürültüsünü duyuyordu ve bu, etrafını farketmesine neden oldu. Birkaç dakika sonra bir bakanlar toplantısı vardı. Derin bir nefes aldı. *Toparla kendini.*

Başkan Yardımcısı Melvin Wicks, Sime Lombardo ve Peter Tager Oval Ofis'te toplanmışlardı.

Oliver içeri girip masasına oturdu. "İyi günler, beyler."

Herkes selamladı onu.

Peter Tager, "*Tribune*'u gördünüz mü, Sayın Başkan?" diye sordu.

"Hayır."

"Monroe Arms Oteli'nde ölen kızı teşhis ettiler. Korkarım haberler kötü."

Oliver farketmeden kasıldı iskemlesinde. "Evet?"

"Adı Chloe Houston. Colorado Valisi Jackie Houston'un kızı."

"Aman Tanrım!" Kelimeler adeta kaçtı Başkan'ın ağzından.

Hepsi tepkisine şaşırmış ona bakıyorlardı. Hemen toparladı kendini. "Ben... ben Jackie Houston'u tanırdım... çok uzun zaman önceden. Bu... bu çok korkunç bir haber. Korkunç."

Sime Lombardo, "Washington'daki suçlardan biz sorumlu olmasak bile, *Tribune* bizi topa tutacaktır."

Melvin Wicks lafa karıştı. "Leslie Stewart'ı susturmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Oliver onunla geçirdiği ihtiraslı geceyi düşündü. "Hayır," dedi. "Basın özgürlüğü, beyler."

Peter Tager, Başkan'a döndü. "Vali hakkında..."

"Ben ilgilenirim onunla." İç hat düğmesine bastı. "Bana Denver'den Vali Houston'u bulun."

Peter Tager, "Bir zarar ziyan kontrolü yapmak zorundayız," dedi. "Bu ülkede ne kadar suçun cezasız kaldığının bir istatistiğini çıkaracağım. Kongre'den polis örgütü için daha fazla para istemiş olduğunuzu falan öne süreceğiz." Sözleri kendi kulağına bile boş geldi.

Melvin Wicks, "Zamanlama çok kötü," dedi.

İç hat çaldı. Oliver telefonu kaldırdı. "Evet?" Bir an dinledi sonra alıcıyı yerine koydu. "Vali Washington'a gelmek üzere yola çıkmış." Peter Tager'a baktı. "Hangi uçakta olduğunu öğren, Peter. Karşıla ve buraya getir onu."

"Tamam. *Tribune*'da birinci sayfada bir başyazı var. Oldukça sert." Peter Tager, Oliver'e gazetenin başyazı olan sayfasını uzattı. BAŞKAN BAŞKENTTE SUÇU KONTROL EDEMİYOR. "Böyle sürüp gidiyor."

Sime Lombardo sakın bir sesle, "Leslie Stewart bir kaltak," dedi. "Birinin onunla konuşması gerekiyor."

Frank Lonergan içeri girdiğinde, Matt Baker, *Washington Tribune*'daki odasında Başkan'ı suç konusunda yeterince sert davranmamakla itham eden başyazıyı okuyordu. Lonergan bir zamanlar poliste çalışmış, kırk yaşlarında, zeki, fırlama bir muhabirdi. İşteki araştırmacı muhabirlerin en iyilerinden biriydi.

"Bu başyazıyı sen mi yazdın, Frank?"

"Evet," dedi.

"Minnesota'da suç oranının yüzde yirmi beş düştüğü hakkındaki bu paragraf hâlâ beni rahatsız ediyor. Neden sadece Minnesota'yı verdin?"

Lonergan, "Buz Prensesi tavsiye etti," dedi.

"Saçma," diye parladı Matt Baker. "Ben onunla konuşurum."

Matt Baker ofisine girdiğinde Leslie Stewart telefonla konuşuyordu.

"Ayrıntıları sana bırakıyorum, ama onun için mümkün olduğu kadar çok para toplamak istiyorum. Aslında Minnesota Senatörü Embry bugün öğle yemeği için buraya geliyor. Ondan bir isim listesi alırım. Teşekkür ederim." Alıcıyı yerine koydu. "Matt."

Matt Baker masaya doğru yürüdü. "Seninle bu başyazı hakkında konuşmak istiyorum."

"İyi, değil mi?"

"Rezalet, Leslie. Bu propaganda. Washington D.C.'deki suçlu kontrolden sorumlu değil Başkan. Bunu yapması gereken bir belediye başkanımız ve bir polis gücümüz var. Ya bu, Minnesota'da suç oranının yüzde yirmi beş düştüğü saçmalığı nedir? New York'ta daha fazla düştü. Minnesota'nın özelliği nedir?"

Leslie Stewart geriye yaslandı ve sükûnetle, "Matt, bu benim gazetem," dedi. "Söylemek istediğim her şeyi söylerim. Oliver Russell berbat bir Başkan ve Senatör Embry çok iyi yapar bu işi. Beyaz Saray'a girmesi için yardımcı olacağız."

Matt'ın yüzündeki ifadeyi görünce yumuşadı. "Haydi, Matt. *Tribune* kazananın yanında yer alacak. Embry bizim için iyi olacak. Buraya gelmek üzere. Öğle yemeğinde bize katılmak ister miydin?"

"Hayır. Avuçları açık yemek yiyenlerden hoşlanmam." Arkasını dönüp çıktı ofisten.

Dışarda koridorda Senatör Embry'ye rastladı. Senatör elli yaşlarında, önemsiz bir politikacıydı.

"O, senatör, tebrikler."

Senatör Embry şaşkın bir şekilde baktı ona. "Teşekkürler. Ama ne için?"

"Şehrinizde suç oranını yüzde yirmi beş indirdiğiniz için." Ve Matt Baker senatörü yüzünde boş bir ifadeyle arkasından bakarken bırakıp yürüdü gitti.

Öğle yemeği Leslie Stewart'ın antikalarla döşenmiş yemek odasındaydı. Leslie ve Senatör Embry içeri girdiklerinde bir şef mutfakta yemeği hazırlıyordu. Başgarson onları karşılamak için koştu.

"Yemek arzu ettiğiniz zaman hazır, Miss Stewart. Bir içki arzu eder miydiniz?"

"Ben istemem," dedi Leslie. "Senatör?"

"Ben genelde gündüz içmem, ama bir martini alayım."

Leslie Stewart Senatör Embry'nin gündüzleri çok içtiğini biliyordu. Onun hakkında tam bir dosya vardı elinde. Bir karısı, beş çocuğu vardı ve Japon bir metres tutuyordu. Hobisi, kendi eyaletinde militer bir gruba gizlice fon sağlamaktı. Bütün bunlar Leslie için önemli değildi. Önemli olan Gregory Embry'nin büyük iş kuruluşlarına karışılmaması gerektiğine inanmasıydı; *Washington Tribune* da büyük işti. Leslie onu daha da büyütme-yeye niyetliydi ve o da Başkan olunca Leslie'ye yardım edecekti.

Yemek masasında oturuyorlardı. Senatör Embry ikinci martinisinden bir yudum aldı. "Topladığın yardımlar için sana teşekkür ederim, Leslie. Çok zarif bir davranıştı."

İçtenlikle gülümsedi Leslie. "Benim için zevkti. Oliver Russell'ı yenmen için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sanırım şansım oldukça yüksek."

"Ben de öyle düşünüyorum. Halk ondan ve skandallarından bıkıyor artık. Benim tahminime göre, bir skandal daha olursa onu alaşağı edecekler."

Senatör Embry bir an inceledi onu. "Bir daha olur mu dersin?"

Leslie evetledi başıyla. "Hiç şaşırmam."

Yemek son derece lezzetliydi.

Telefon, adli tıp ofisinde asistan olan Antonio Valdez'den geldi. "Miss Stewart, sizi Chloe Houston davası hakkında bilgilendirmemi istemiştiniz."

"Evet..."

"Polisler bu işi kapamamızı istediler ama siz çok iyi bir arkadaş olduğunuzdan, düşündüm ki..."

"Merak etme, gereği yapılacak. Otopsiyi anlat bana."

"Peki, efendim. Ölüm nedeni Ecstasy adlı bir uyuşturucu."

"Ne?"

"Ecstasy. Sıvı şekilde almış."

"Denemeni istediğim küçük bir sürprizim var sana. Sıvı Ecstasy. Bir arkadaşım verdi bunu bana."

Ve Kentucky Nehri'nde cesedi bulunan kadın da fazla dozda sıvı Ecstasy yüzünden ölmüştü.

Leslie orada hareketsiz oturdu, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Demek Tanrı varmış.

Leslie, Frank Lonergan'ı çağırttı. "Chloe Houston'un ölümünü takip etmeni istiyorum, sanırım Başkan da bu işin içinde."

Frank Lonergan inanamayarak bakıyordu ona. "Başkan mı?"

"Örtbas edilmeye çalışılıyor. Bundan eminim. Şu cinayetten tutukladıkları ve tam işlerine yarayacak şekilde intihar eden oğlan var ya... onu kurcala. Ayrıca Başkan'ın cinayet günü öğleden sonra ve gece neler yaptığını araştırmanı istiyorum. Bunun gizli bir araştırma olması lazım. Çok gizli. Yalnız bana bilgi vereceksin."

Frank Lonergan derin bir nefes aldı. "Biliyorsun bunun sonunda?.."

"Hemen başla. Ve, Frank?"

"Evet?"

"Ecstasy adlı bir uyuşturucu için İnternet'i tara ve Oliver Russell'ı bağlantısını araştır."

İnternet'te uyuşturucunun tehlikeleri başlığı altındaki bölümünde Lonergan, Oliver Russell'ın eski sekreteri Miriam Friedland'in hikâyesine rastladı. Kentucky, Frankfort'ta bir hastaneydi kadın. Lonergan durumunu öğrenmek için telefon etti. Bir doktor, "İki gün önce öldü," dedi. "Komadan hiç çıkamadı."

Frank Lonergan, Vali Houston'un ofisine telefon etti.

Sekreteri, "Üzgünüm," dedi. "Vali Houston, Washington'a gitmek üzere yola çıktı."

On dakika sonra Lonergan, National Havaalanı'na doğru yola çıktı.

Vardığında geç kalmıştı.

Yolcular uçaktan indikleri sırada, Lonergan, Peter Tager'ın kırk yaşlarında cazip bir sarışını karşıladığını gördü. İkisi biraz konuştular, sonra Tager kadını orada bekleyen limuzine götürdü.

Uzaktan onlara bakan Lonergan, *mutlaka bu kadınla konuşmalıyım*, diye düşündü. Şehre geri dönerken arabadan telefonlar etmeye başladı. Üçüncü telefonunda, Vali Houston'un Four Seasons Oteli'nde kalacağını öğrendi.

Jackie Houston Oval Ofis'in yanındaki çalışma odasına alındığında Oliver Russell orada kendisini beklemekteydi.

Ellerini ellerinin içine alıp, "Bilemezsin ne kadar üzgünüm, Jackie. Söyleyecek söz bulamıyorum," dedi Oliver.

Onu son gördüğünden beri neredeyse on yedi yıl geçmişti. Chicago'da bir avukatlar kongresinde tanışmışlardı. Jackie hukuk fakültesini yeni bitirmişti. Genç, güzel ve hırslıydı, kısa ve ateşli bir beraberlikleri olmuştu.

On yedi yıl önce.

Ve Chloe on altı yaşındaydı.

Aklındaki soruyu sormaya cesaret edemiyordu Jackie'ye. *Bilmek istemiyorum*. Sessizce birbirlerine baktılar ve Oliver bir an için onun geçmişten söz edeceğini sandı. Bakışlarını kaçırdı.

Jackie Houston, "Polis Paul Yerby'nin onun ölümüyle ilgisi olduğunu söyledi," dedi.

"Doğru."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Paul, Chloe'ye âşıktı. Asla ona zarar veremezdi." Sesi titre-di. "Onlar... onlar bir gün evleneceklerdi."

"Benim aldığım bilgiye göre, Jackie, onun öldürüldüğü otel odasının her tarafında oğlanın parmak izlerini bulmuşlar."

Jackie Houston, "Gazetelerin dediğine göre şey... olay Monroe Arms Oteli'nin Imperial Süit'inde olmuş."

"Evet."

"Oliver, Chole'nin harçlığı çok azdı. Paul'un babası emekli bir kâtip. Imperial Süit için parayı nereden buldu Chloe?"

"Ben...ben bilemiyorum."

"Birinin bunu öğrenmesi gerek. Kızımı kimin öldürdüğünü buluncaya kadar buradan ayrılmayacağım." Kaşları çatıldı bir an. "Chloe'nin o öğleden sonra seninle randevusu vardı. Sen gördün mü onu?"

"Hayır. Keşke görseydim. Ne yazık ki, acil bir iş çıktı ve ben de randevumuzu iptal etmek zorunda kaldım."

Şehrin öbür ucundaki bir apartmanda çıplak vücutları birbirine sımsıkı sarılı yatarken onun gergin olduğunu hissedebili-yordu. "İyi misin, JoAnn?"

"İyiyim, Alex."

"Uzaklarda gibisin, bebeğim. Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi JoAnn McGrath.

"Hiçbir şey mi?"

"Şey, doğruyu söylemek gerekirse, otelde öldürülen o za-vallı kızı düşünüyordum."

"Evet, ben de okudum. Bir valinin kızıymış."

"Evet."

"Polis kimin yaptığını biliyor mu?"

"Hayır. Otelde herkesi sorguya çektiler."

"Seni de mi?"

"Evet. Onlara bütün söyleyebildiğim otelden yapılan telefon konuşması oldu."

"Ne telefonu?"

"Süitten birinin Beyaz Saray'a telefon ettiği."

Birden donup kaldı adam. Aldırmazcasına, "Bu bir şey ifade etmez," dedi. "Herkes Beyaz Saray'a telefon etmeye bayılır. Hadi yine yap onu bana, bebeğim. O pekmezden daha var mı?"

Telefon çaldığında Frank Lonergan ofisine henüz dönmüştü. "Lonergan."

"Merhaba, Lonergan. Ben Boşboğaz." Alex Cooper kendini Watergate olayındaki muhbir gibi gören, önemsiz bir parazitti. Bu onun şaka anlayışydı. "Sıcak ihbarlar hâlâ para ediyor mu?"

"Ne kadar sıcak olduğuna bakar."

"Bu sizin kışınızı yakacak kadar sıcak. Onun için beş bin dolar istiyorum."

"Güle güle."

"Bekle bir dakika. Hemen kapama. Monroe Arms'da öldürülen kız hakkında."

Frank Lonergan bir anda ilgilendi. "Ne olmuş ona?"

"Sen ve ben bir yerde buluşabilir miyiz?"

"Yarım saat sonra seni Ricco'nun yerinde bulurum."

Saat ikide, Frank Lonergan ve Alex Cooper, Ricco'nun yerinde oturuyorlardı. Alex Cooper gelincik gibi sıska bir adamdı ve Lonergan onunla iş yapmaktan nefret ediyordu. Cooper'ın bilgileri nereden aldığını bilmiyordu ama geçmişte ona çok faydası olmuştu.

"Umarım zamanımı boşa harcamazsın," dedi Lonergan.

"Yo, zaman kaybı olduğunu hiç sanmıyorum. Kızın ölümüyle Beyaz Saray arasında bir ilişki olduğunu söylersem ne dersin?" Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Frank Lonergan heyecanını saklamaya çalıştı. "Devam et."

"Beş bin dolar."

"Bin dolar."

"İki."

"Anlaştık. Konuş."

"Kız arkadaşım Monroe Arms'da santral memuresidir."

"Adı nedir?"

"JoAnn Mc Grath."

Lonergan not aldı. "Peki sonra?"

"Öldürülen kızın orada olduğu sırada biri Imperial Süt'ten Beyaz Saray'a telefon etmiş."

"*Başkan'ın bu işe karıştığını sanıyorum,*" demişti Leslie Stewart. "Bundan emin misin?"

"Asıl kaynağından alındı."

"Bunu araştıracağım. Eğer doğruysa paranı alacaksın. Bundan başkasına söz ettin mi?"

"Hayır."

"İyi. Sakın etme de..." Lonergan gitmek üzere ayağa kalktı. "Görüşeceğiz."

Cooper, "Bir şey daha var," dedi.

Lonergan durdu. "Evet?"

"Beni işe karıştırmamalısın. Bir başkasına bundan söz ettiğimi JoAnn'in bilmesini istemem."

"Sorun değil."

Ve Alex Cooper yalnız kalınca, iki bin doları JoAnn'den habersiz nasıl harcayacağını düşünmeye başladı.

Monroe Arms'ın santrali lobideki resepsiyon masasının arkasında küçük bir kabindeydi. Lonergan elinde bir bloknot taşıyarak içeri girdiğinde JoAnn McGrath işbaşındaydı. Alıcıya, "Sizin için arıyorum," diyordu.

Bir konuşmayı bağladıktan sonra Lonergan'a döndü. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Lonergan, "Telefon şirketi," dedi. Bir kimlik çıkarıp gösterdi. "Burada bir sorunumuz var."

JoAnn McGrath şaşkınlıkla baktı ona. "Ne gibi bir sorun?"

"Birisi kendisinden yapmadığı telefon görüşmelerinin ücretinin alındığını söylemiş." Elindeki bloknotu inceler gibi yaptı. "Ekimin 15'i. Almanya'yı aradıkları söylenmiş ama Almanya'da kimseyi tanımıyorlar bile. Fena halde bozulmuşlar."

JoAnn hiddetle, "Ben buna dair bir şey bilmiyorum," dedi. "Son ayın içinde Almanya'yı aradığımı da hatırlamıyorum."

"Ekim 15'in kayıtları var mı sizde?"

"Gayet tabii."

"Görmek isterdim."

"Pekâlâ." Bir kâğıt yığınının altından bir dosya çıkarıp uzattı. Telefonlar çalıyordu. O telefonlara cevap verirken, Lonergan çabucak dosyayı inceledi. Ekim 12..13..14.. 16..

On beşinci günün sayfası yok olmuştu.

Jackie Houston Beyaz Saray'dan döndüğünde Frank Lonergan, Four Seasons Oteli'nin lobisinde bekliyordu.

"Vali Houston?"

Kadın döndü. "Evet?"

"Frank Lonergan. *Washington Tribune*'danım. Hepimizin ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordum sadece, Sayın Vali."

"Teşekkür ederim."

"Acaba sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Ben pek o durumda..."

"Belki yardımcı olabilirim." Ana lobinin dinlenme salonuna doğru işaret etti başıyla. "Bir an için şuraya gidebilir miyiz?"

Derin bir nefes aldı vali. "Pekâlâ."

Dinlenme salonuna girip oturdular.

"Şey olduğu..." Kelimeyi bir türlü söyleyemedi. "Öldüğü gün, anladığım kadarıyla kızınız Beyaz Saray'da bir tura katılmış?"

"Evet. O... o sınıf arkadaşlarıyla beraber tur yapıyordu. Başkan'la tanışacağı için çok heyecanlıydı."

Lonergan sesini heyecansız tutmaya çalıştı. "Başkan Russell'i mı görecekti?"

"Evet. Ben ayarlamıştım. Biz eski dostuz onunla."

"Peki gördü mü onu, Bayan Houston?"

"Hayır. Kızımı görmesi mümkün olamamış." Sesi tıkanıyordu. "Emin olduğum bir tek şey var."

"Evet, efendim?"

"Paul Yerby öldürmedi onu. Birbirlerine âşıktılar."

"Ama polisin dediğine göre..."

"Ne dedikleri umurunda değil. Masum bir çocuğu tutukladılar ve o da... o da o kadar üzüldü ki, kendini astı. Korkunç bu."

Frank Lonergan bir an inceledi onu. "Eğer kızınızı Paul Yerby öldürmediyse, kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Yani Washington'da biriyle buluşacağına dair bir şey söylemiş miydi?"

"Hayır. Burada kimseyi tanımazdı. Büyük bir hevesle bekliyordu onunla...onunla..." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Özür dilerim. İzninizi isteyeceğim."

"Gayet tabii. Ayırdığınız zaman için teşekkür ederim, Sayın Vali."

Lonergan'ın bir sonraki durağı morgdu. Helen Chuan'da tam otopsi odasından çıkıyordu.

"Bak kim varmış burada."

"Merhaba, doktor."

"Seni buraya getiren nedir, Frank?"

"Seninle Paul Yerby hakkında konuşmak istedim."

Helen Chuan içini çekti. "Çok yazık. O iki çocuk da o kadar gençtiler ki."

"Böyle bir çocuk neden intihar etsin ki?"

Helen Chuan omzunu silkti. "Kimbilir?"

"Demek istiyorum ki... onun intihar ettiğinden emin misin?"

"Eğer etmediyse, çok iyi taklit etmiş. Kemerini boynuna öyle sıkı dolanmıştı ki, indirebilmek için ortasından kesmek zorunda kaldılar."

"Vücudunda bir zorlama belirtisi olabilecek herhangi bir iz filan var mıydı?"

Kadın merakla baktı ona. "Hayır."

Lonergan, "Peki," dedi. "Teşekkürler. Hastalarını bekletmemelisin."

"Çok komik."

Koridorun hemen dışında bir telefon kulübesi vardı. Denver bilinmeyen numaralar santralinden Lonergan, Paul Yerby'nin ailesinin numarasını aldı. Telefona Bayan Yerby cevap verdi. Sesi bezgindi. "Alo.."

"Bayan Yerby?"

"Evet."

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben Frank Lonergan. *Washington Tribune*'danım. İstedim ki..."

"Yapamam..."

Bir an sonra, Bay Yerby telefondaydı. "Özür dilerim. Karım... Bütün sabah gazeteciler bizi rahatsız ettiler. Biz istemiyoruz..."

"Bu sadece bir an sürecek, Bay Yerby. Washington'da oğlunuzun Chloe Houston'u öldürdüğüne inanmayan bazı insanlar var."

"Tabii o yapmadı!" Sesi birden daha güçlü çıktı. "Paul asla, asla böyle bir şey yapmış olamaz."

"Paul'un Washington'da hiç arkadaşı var mıydı, Bay Yerby?"

"Hayır. Hiç kimseyi tanımazdı orada."

"Anlıyorum. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Bizim için yapabileceğiniz bir şey var, Bay Lonergan. Paul'un naaşının buraya gelmesini ayarladık. Ancak eşyalarını nasıl alacağımızı bilemiyoruz. Her nesi varsa... Kiminle konuşmamız gerektiğini söylerseniz..."

"Ben hallederim sizin yerinize."

"Minnettar oluruz. Teşekkür ederim."

Polis merkezi binasında, cinayet bölümünde görevli çavuş Paul Yerby'nin kişisel eşyalarının olduğu kutuyu açıyordu. "Pek bir şey yok içinde," dedi. "Sadece çocuğun elbiseleri ve bir de fotoğraf makinesi."

Lonergan kutunun içine elini sokup siyah bir kemer çıkardı. Kemer kesik değildi.

Frank Lonergan, Başkan Russell'ın randevu sekreteri Deborah Kanner'ın ofisine girdiğinde, o öğle yemeğine gitmeye hazırlanıyordu.

"Senin için ne yapabilirim, Frank?"

"Bir sorunum var, Deborah."

"Bu yeni bir şey değil zaten."

Frank Lonergan bazı notlara bakar gibi yaptı. "On beş ekime Başkan'ın Tibet hakkında konuşmak üzere Çin'den gelen özel bir kuryeyle gizli bir randevusu olduğuna dair bilgi aldım."

"Böyle bir buluşmadan haberim yok benim."

"Lütfen benim için bir kontrol eder misin?"

"Hangi tarih demiştin?"

"On beş ekim." Lonergan, Deborah bir çekmecedan randevu defterini çıkarıp incelerken bekledi.

"Ekim on beş mi? Buluşma saat kaçtaymış?"

"Burada Oval Ofis'te, saat gece onda."

Kız başını salladı. "Hayır. O gece saat onda Başkan General Whitman'la bir güvenlik konseyi toplantısındaydı."

Lonergan kaşlarını çattı. "Benim duyduğum bu değil. Şu deftere ben de bir bakabilir miyim?"

"Özür dilerim. Gizlidir, Frank."

"Belki de uydurma bir haber aldım. Teşekkürler, Deborah."

Otuz dakika sonra Frank Lonergan, General Steve Whitman'la konuşuyordu.

"General, *Tribune* sizin ekimin on beşinde Başkan'la yaptığınız güvenlik konseyi toplantısı hakkında bir yazı hazırlamak istiyor. Anladığıma göre çok önemli bazı konular görüşülmüş."

General başını salladı. "Bilgilerinizi nereden aldığınızı bilmiyorum, Bay Lonergan. O toplantı iptal edilmişti. Başkan'ın başka bir randevusu varmış."

"Emin misiniz?"

"Evet. Yeniden programlayacağız."

"Teşekkürler, general."

Frank Lonergan Beyaz Saray'a geri döndü. Tekrar Deborah Kanner'ın ofisine girdi.

"Bu defa ne var, Frank?"

"Aynı şey," dedi Lonergan acıklı bir sesle. "Muhbirim ekim ayının on beşinde Başkan'ın burada Çin'den gelen kuryeyle Tibet hakkında konuşmak için buluştuğuna yemin ediyor."

Kız sabrı tükenmiş bir halde baktı ona. "Böyle bir toplantı olmadığını kaç defa söyleyeceğim sana?"

Lonergan içini çekti. "Açıkçası, ne yapacağımı bilemiyorum. Patronum cidden istiyor bu hikâyeyi yazmayı. Önemli bir haber bu. Sanırım öylece yazarız biz de." Kapiya doğru yöneldi.

"Dur bir dakika."

Geri döndü. "Evet?"

"Yazamazsınız bu hikâyeyi. Doğru değil. Başkan çok kızar."

"Karar vermek bana düşmez."

Deborah tereddüt etti. "Eğer güvenlik toplantısında olduğunı sana ispat edersem yazmaktan vazgeçer misiniz?"

"Tabii. Ben mesele çıkarmak istemiyorum ki." Lonergan, Deborah randevu defterini tekrar çıkarıp sayfaları karıştırırken onu izledi. "İşte o tarihte Başkan'ın randevularının bir listesi. Bak. On beş ekim." Başkan'ın o günkü randevuları iki sayfalık bir liste tutuyordu. Deborah saat gece ona işaret etti. "İşte, 'General Whitman'la güvenlik konseyi toplantısı'."

"Haklısın," dedi Lonergan, aynı anda sayfayı inceliyordu. Saat üç için bir randevu yazılıydı.

Chloe Houston.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Harekât Odası'ndaki toplantı neredeyse dört saattir devam ediyordu ve hava çatışan fikirlerle elektriklenmişti.

Savunma Bakanı, "Eğer bunu daha fazla ertelersek, durum tamamen kontrolden çıkar. Durdurmak için çok geç kalacağız," diyordu.

"Böyle acele edemeyiz." General Gossard, CIA Başkanına döndü. "Senin aldığın bilgi ne kadar güvenilir?"

"Söylemesi zor. Libya'nın İran ve Çin'den çeşitli silahlar satın aldığından oldukça eminiz."

Oliver Dışişleri Bakan'ına sordu. "Libya inkâr mı ediyor?"

"Tabii. Ayrıca Çin ve İran da."

"Peki öteki Arap ülkeleri ne diyor?"

CIA Başkan'ı cevap verdi. "Benim aldığım bilgiye göre, Sayın Başkan, İsrail'e yapılacak ciddi bir saldırı diğer Arap ülkelerinin beklediği bahane olacak. Hepsi İsrail'i haritadan silmeye koşacaklar."

Hepsi ümitle Oliver'a bakıyorlardı. "Libya'da güvenilir adamların var mı?"

"Evet, efendim."

"Son durumu bilmek istiyorum. Beni haberdar edin. Eğer bir saldırı işareti olursa, harekete geçmekten başka çaremiz kalmaz."

Toplantı sona ermişti.

İç hattan Oliver'in sekreterinin sesi geldi. "Bay Tager sizi görmek istiyor, Sayın Başkan."

"İçeri gelsin."

Peter Tager, "Toplantı nasıl geçti?" diye sordu.

"Her zamanki gibi bir toplantı işte," dedi Oliver sertçe. "Bir savaşı şimdi mi, sonra mı başlatayım diye karar vermeye çalıştık."

Tager anlayışlı bir ifadeyle, "Eh, bu da işin gereği," dedi.

"Doğru."

"İlginç bir şey oldu."

"Otur şöyle."

Peter Tager oturdu. "Birleşik Arap Emirlikleri"yle ilgili ne biliyorsun?"

"Pek fazla değil," dedi Oliver. "Yirmi yıl kadar önce beş veya altı Arap ülkesi biraraya gelip bir koalisyon kurdular."

"Altı. 1971'de birleştiler. Abu Dabi, Fujanah, Dubai Şarjah, Ras Al Kaymah, Unn al Qaiwan ve Ajoman. Başlangıçta fazla güçlü değillerdi, ancak emirlikler çok iyi idare edildi. Bugün dünyanın en yüksek hayat standardına sahipler. Geçen yıl ulusal gelirleri otuz dokuz milyar dolardı."

Oliver sabırsızca, "Bunları anlatmanın bir nedeni var herhalde, Peter?" dedi

"Pekâlâ. Birleşik Arap Emirlikleri Konsey Başkanı'ı seninle buluşmak istiyor."

"Tamam. Savunma Bakanı'na..."

"Bugün. Özel olarak."

"Ciddi misin? Kesinlikle böyle bir şey..."

"Oliver, bu konsey dünyadaki en etkili Arap kurumu. Diğer bütün Arap ülkelerinin sonsuz saygısını kazanmış. Bu çok önemli bir başarı olabilir. Bunun alışlagelen uygulamalara uymadığını biliyorum, ama bence onlarla buluşmalısın."

"Eğer bunu yaparsam güvenlik delirir..."

"Ben ayarlarım."

Uzun bir sessizlik oldu. "Nerede buluşmak istiyorlar?"

"Annapolis yakınında, Chesapeake Körfezi'nde demirlemiş bir yatları var. Seni gizlice götürebilirim oraya."

Oliver orada bir süre sessizce tavana bakarak oturdu. Sonunda öne doğru eğilip iç hat düğmesine bastı. "Bu öğleden sonrası için olan bütün randevularımı iptal et," dedi.

Yat limanda demirlemişti, onu bekliyorlardı. Bütün mürettebat Araptı.

"Hoşgeldiniz, Sayın Başkan." Karşılaman, Birleşik Arap Emirlikleri'nden birinin bakanı olan Ali al-Fulani'ydi. "Lütfen gemiye buyurun."

Oliver gemiye binince, Ali al-Fulani adamlarından birine işaret etti. Birkaç dakika sonra gemi yol almaya başlamıştı.

"Aşağı inelim mi?"

Tamam. Öldürülebileceğim veya kaçırılabilirim bir yere inelim. Oliver, bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey, diye düşündü. Belki de beni buraya, İsrail'e saldırılarını başlattıkları zaman karşılık verme emrimi engellemek için getirdiler. Neden o Tanrı'nın cezası Tager'ın beni ikna etmesine izin verdim?

Oliver, Ali al-Fulani'nin arkasından geminin alt katına, gösterişli bir şekilde Ortadoğu stilinde döşenmiş salona indi. Salonunda dört tane adaleli Arap nöbet tutuyorlardı. Oliver içeri girince divanda oturmakta olan heybetli görünümlü bir adam ayağa kalktı.

Ali al-Fulani, "Sayın Başkan, Ajman Kralı Majeste Hamad," diye takdim etti.

İki adam el sıkıştılar. "Majesteleri."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Sayın Başkan. Biraz çay alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sanırım bu ziyaretinizin sonucu ayırdığınız zamana geçecek." Kral Hamad salonu adımlamaya başladı. "Sayın Başkan, asırlardır bizi birbirimizden ayıran sorunları aşmak, imkânsız değilse de, çok zor oldu... felsefi, lisani, dini, kültürel farklılıklar... Dünyanın bizim olan bölümünde bu kadar çok savaş yaşanmasının nedenleri bunlar. Eğer Yahudiler, Filistinlilerin ülkesini işgal ederse, Omaha veya Kansas'ta kimse etkilenmez bundan. Hayatları aynen devam eder. Eğer Kudüs'te bir sinagog bombalanırsa, Roma ve Venedik'teki İtalyanlar hiç aldırmazlar."

Oliver bunların nereye varacağını merak etti. Bu bir savaş uyarısı mıydı acaba?

"Ortadoğu'daki savaş ve dökülen kanlardan yalnız bir tek yer etkilenir. Ve o da Ortadoğu'dur."

Oliver'in karşısına oturdu. "Bu çılgınlığa dur dememizin zamanı geldi."

Tamam geliyor, diye düşündü Oliver.

"Arap ülkelerinin başları ve konsey size bir teklif yapmaya yetkili kıldılar beni."

"Ne gibi bir teklif?"

"Bir barış teklifi."

Oliver gözlerini kırıştırdı. "Barış mı?"

"Müttefikiniz olan İsrail'le barış yapmak istiyoruz. İran ve diğer Arap ülkelerine koyduğunuz ambargolar bize milyarlarca dolara mal oldu. Buna bir son vermek istiyoruz. Eğer Birleşik Devletler destek olursa, Arap ülkeleri... buna İran, Libya ve Suriye de dahil... İsrail'le daimi bir barış anlaşması imzalamak için oturup görüşmeye karar verdi."

Oliver donmuş bir halde dinliyordu. Konuşacak hale gelince söze başladı. "Bunu yapıyorsunuz, çünkü..."

"Sizi temin ederim ki, İsrail'e veya Amerikalılara olan aşkımızdan değil. Kendi çıkarlarımız için. Petrolümüzü tekrar dünya-

ya satabilmek istiyoruz. Eğer gerekirse savaşa girmeye hazırız, ama barışı tercih ediyoruz."

Oliver derin bir nefes aldı. "Şimdi o çayı istiyorum galiba."

Oliver, Peter Tager'a, "Keşke orada olabilseydin," dedi. "İnanılmazdı. Savaşa girmeye hazırlar. Ama istemiyorlar. Gerçekçi davranıp çıkarlarını koruyorlar. Petrollerini dünyaya satmak istedikleri için barış istiyorlar."

Tager heyecanla, "Bu harika," dedi. "Duyulunca sen bir kahraman olacaksın."

"Ve bunu kendi başıma yapabilirim. Kongre'den geçmesine gerek yok. İsrail Başbakanı'yla bir görüşme yapmalıyım. Arap ülkeleriyle anlaşma yapması için yardım ederiz." Tager'a baktı ve pişmanlıkla, "Bir an için kaçırılacağımı sandım," dedi.

Peter Tager, "İmkânsız," dedi. "Peşine bir gemi ve bir helikopter takmışım."

"Senatör Davis sizi görmeye gelmiş, Sayın Başkan. Randevusu yok ama acil olduğunu söylüyor."

"Sonraki randevumu bekletip senatörü içeri gönderin."

Kapı açıldı ve Todd Davis Oval Ofis'e girdi.

"Ne güzel sürpriz, Todd. Her şey yolunda mı?"

Senatör Davis oturdu. "Yolunda, Oliver. Sadece seninle küçük bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm."

Oliver gülümsedi. "Bugün programım çok yoğun, ama senin için..."

"Bu yalnız birkaç dakika sürer. Peter Tager'a rastladım. Araplarla yaptığın toplantıyı anlattı bana."

Oliver sırttı. "Harika değil mi? Sonunda Ortadoğu'da barış olacak gibi görünüyor..." Masaya vurdu yumruğuyla. "Bu kadar yıl sonra! İşte benim dönemim bununla anılacak, Todd."

Senatör Davis sakın bir sesle sordu. "Bunu iyice düşündün mü, Oliver?"

Oliver kaşlarını çatı. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Barış basit bir kelime, ama sonuçları çok çeşitli olabilir. Barış maddi hiçbir fayda getirmez. Bir savaş olduğı zaman ülkeler burada, Amerika'da yapılmış olan milyarlarca dolarlık cephane alırlar. Barış zamanı ihtiyaçları yoktur buna. İran petrol satamadığı için petrol fiyatları arttı ve bundan da Amerika yararlanıyor."

Oliver kulaklarına inanmıyordu. "Todd... bu insanın ömründe gelebilecek olan en büyük fırsat!.."

"Saf olma, Oliver. Eğer İsrail ve Arap ülkeleri arasında barış yapılmasını isteseydik, bunu çok önce yapardık. Son yarım düzine Başkan'dan hangisi istese onları Araplarla anlaşma yapmaya razı ederdi, ama onlar her şeyi olduğu gibi bırakmayı tercih ettiler. Beni yanlış anlama. Yahudiler iyi insanlardır. Ben Senato'da onların bazılarıyla birlikte çalışıyorum."

"Senin böyle konuşabildiğine inanmıyorum..."

"Canın neye isterse ona inan, Oliver. Şimdi yapılacak bir barış anlaşması ülke çıkarı için iyi olmaz. Bunu yapmanı istemiyorum."

"Yapmak zorundayım."

"Ne yapman gerektiğini bana anlatma, Oliver." Senatör Davis öne doğru eğildi. "Ben sana söylerim. Seni o koltuğa kimin oturttüğünü unutma."

Oliver sükûnetle, "Todd, bana saygı duymayabilirsin, ama makama saygı duymalısın. Beni buraya kim oturttmuş olursa olsun, Başkan benim."

Senatör Davis ayağa kalktı. "Başkan mı? Sen şişirilmiş bir oyuncaksın! Sen benim kuklamsın, Oliver. Sen emir alırsın, veremezsin."

Oliver ona uzunca bir süre baktı. "Sen ve arkadaşlarının kaç tane petrol sahası var, Todd?"

"O senin üstüne vazife değil. Eğer buna devam edersen işin biter. Beni duyuyor musun? Aklını başına toplaman için sana yirmi dört saat veriyorum."

O akşam yemekte Jan, "Babam seninle konuşmamı istedi, Oliver," dedi. "Çok bozuktu."

Masanın karşısında oturan karısına baktı ve *şimdi seninle de kavga etmem gerekecek*, diye düşündü.

"Neler olduğunu anlattı bana."

"Öyle mi?"

"Evet." Masanın üzerinden uzandı Jan. "Ve bence harika bir şey yapacaksın."

Oliver'in anlaması bir an sürdü. "Ama baban karşı çıkıyor buna."

"Biliyorum. Ve yanılıyor. Eğer barış yapmaya hazırsalar...yardım etmelisin."

Oliver orada oturup Jan'i dinlerken onu inceliyordu. Onun First Lady olarak kendini ne kadar iyi idare' ettiğini düşündü. Önemli hayır işlerine katkıda bulunmuş ve yarım düzine büyük davanın destekleyicisi olmuştu. Çok güzel, akıllı ve sevecendi...sanki onu görmeye yeni başlıyordu Oliver. *Neden başkalarıyla beraber oluyorum? İhtiyacım olan her şey burada zaten.*

"Bu gece uzun mu sürecektir toplantı?"

"Hayır," dedi Oliver. "İptal edeceğim. Evde kalıyorum."

O gece haftalardır ilk kez sevişti Jan'le ve her şey çok güzeldi. Sabahleyin Peter'e o apartmanı bırakmasını söylemeye karar verdi.

Ertesi sabah not masasının üzerindeydi.

Bilmeni istiyorum ki, senin gerçek bir hayranınım ve sana zarar verecek hiçbir şey yapmam. On beş ekimde Monroe Arms'ın garajındaydım ve seni orada görünce çok şaşırdım. Ertesi gün o genç kızın öldürüldüğünü okuyunca neden asansörün düşmesinden parmak izlerini silmek için geri döndüğünü anladım. Eminim bütün gazeteler hikâyemle ilgilenir ve bana çok para öderler. Ama şöylediğim gibi, ben senin

hayranınım. Seni incitecek bir şey yapmayı tabii ki istemem. Biraz maddi yardım işime yarayabilir. Bu isteğime olumlu bakarsan her şey sadece ikimizin arasında kalır. Sen bunu düşün. Birkaç gün sonra seninle temasa geçeceğim.

Bir arkadaş.

Sime Lombardo yavaşça, "Hay Allah," dedi. "Bu inanılmaz. Nasıl gönderilmiş?"

"Postayla," dedi Peter Tager. "Başkan'a yazılmış, özel."

Sime Lombardo, "Bir deli olabilir, sadece şey yapmaya..." diyecek oldu.

"Bunu göze alamayız, Sime. Bir an bile doğru olduğuna inanmıyorum. Ama bir fısıltı halinde dahi duyulursa Başkan mahvolur. Onu mutlaka korumalıyız."

"Nasıl yapacağız bunu?"

"Önce, mektubu kimin gönderdiğini bulmalıyız."

Peter Tager Onuncu Sokak'la Pennsylvania Caddesi'ndeki Federal Araştırma Bürosu'nun merkezinde Ajan Clay Jacobs'la konuşuyordu.

"Acil olduğunu söyledin, Peter?"

"Evet." Peter Tager bir çanta açıp içinden tek bir sayfa kâğıt çıkardı. Masanın üzerinden ileri sürdü. Clay Jakobs aldı ve yüksek sesle okudu.

"Bilmeni isterim ki, ben senin gerçek bir hayranınım... Birkaç gün içinde seninle temasa geçeceğim."

İki satır arasındaki her şey tamamen silinmişti.

Jacobs ona baktı. "Nedir bu?"

"En üst düzeyde güvenlikle ilgili," dedi Peter Tager. "Başkan bunu kimin yolladığını bulmamı istedi. Parmak izlerini araştırmanı istiyor."

Clay Jacobs kaşlarını çatarak tekrar inceledi kâğıdı. "Bu çok garip, Peter."

"Neden?"

"Ters bir şey var bunda."

"Başkan'ın senden bütün istediği bunu yollayanın kimliğini vermen."

"Adamın parmak izlerinin kâğıdın üstünde olduğunu varsayarsak tabii."

Peter Tager başını salladı. "Adamın parmak izlerinin olduğunu varsayarsak."

"Bekle burada." Jacobs kalkıp ofisten dışarı çıktı.

Peter Tager orada pencereden dışarıya bakarak oturdu. Mektubu ve doğurabileceği tehlikeleri düşünüyordu.

Tam yedi dakika sonra Clay Jacobs tekrar ofise döndü.

"Şansın varmış," dedi.

Peter Tager'ın kalbi hızla atmaya başladı. "Bir şey mi buldun?"

"Evet." Jacobs, Tager'a bir kâğıt parçası uzattı. "Aradığınız adam bir yıl önce bir trafik kazasına karışmış. Adı Carl Gorman. Monroe Arms'da kâtip olarak çalışıyormuş." O noktada bir an Tager'a bakarak durdu. "Bunun hakkında bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Tager içtenlikle. "Hiçbir şey yok."

"Frank Lonergan üçüncü hatta, Miss Stewart. Acil olduğunu söylüyor."

"Tamam alıyorum." Leslie telefonu kaldırıp bir düğmeye bastı. "Frank?"

"Yalnız mısın?"

"Evet."

Leslie onun derin bir nefes aldığını duydu. "Tamam, dinle." Ondan sonraki on dakika kesintisiz konuştu.

Leslie Stewart, Matt Baker'ın ofisine koştı. "Konuşmamız gerek, Matt." Masanın karşısına oturdu. "Sana Oliver Russell'ın Chloe Houston'un ölümüne karıştığını söylersem ne dersin?"

"Başlangıç olarak senin paranoyaklaştığını ve çizgiyi aştığını söylerim."

"Şimdi Frank Lonergan telefon etti. Kızını Paul Yerby'nin öldürdüğüne inanmayan Vali Houston'la konuşmuş. Paul Yerby'nin ailesiyle de konuşmuş. Onlar da buna inanmıyorlar."

"İnanmalarını da beklemem," dedi Matt Baker. "Eğer bütün söyleyeceğin buysa..."

"Bu sadece başlangıç. Frank morga gidip adli tabiple konuşmuş. Kadın Frank'a oğlanın kemerinin çok sıkı olduğunu, boynundan çıkarabilmek için kesmek zorunda kaldıklarını söylemiş."

Matt Baker şimdi daha dikkatle dinliyordu. "Ve?.."

"Frank, Yerby'nin eşyalarını almaya aşağı inmiş. Kemerini oradaymış. Kesikte değilmiş."

Matt Baker derin bir nefes aldı. "Yani onun hapiste öldürüldüğünü ve bunun birisini korumak için yapıldığını mı söylüyorsunuz?"

"Ben hiçbir şey söylemiyorum. Sadece olanları anlatıyorum. Oliver Russell bir kere bana Ecstasy kullandırmaya çalışmıştı. Valilik seçimlerinde adayken, yanında çalışan bir kadın Ecstasy yüzünden öldü. Vali olduğunda, sekreteri bir parkta Ecstasy yüzünden komaya girmiş olarak bulundu. Lonergan onun hastaneye telefon edip kadının hayat sisteminden çıkarılmasını tavsiye ettiğini öğrenmiş." Leslie öne doğru eğildi. "Chloe Houston'un öldürüldüğü gece Imperial Süt'ten Beyaz Saray'a telefon edilmiş. Frank telefon kayıtlarını incelemiş. Ayın on beşinin kayıtları kayıpmış. Başkan'ın randevu sekreteri cinayet gecesi Başkan'ın General Whitman'la toplantısı olduğunu söylemiş. Toplantı olmamış. Frank Vali Houston'la konuşmuş, o da

Chloe'nin bir Beyaz Saray turuna katıldığını ve kendisinin de onun Başkan'la tanışması için bir randevu ayarladığını söylemiş."

Uzun bir sessizlik oldu. "Frank Lonergan nerede şimdi?" diye sordu Matt Baker.

"Imperial Süit'indeki kişiyi deftere geçiren kâtibin, Carl Gorman'ın peşinde."

Jeremy Robinson, "Üzgünüm," diyordu. "Burada çalışanlar hakkında özel bilgi vermiyoruz."

Frank Lonergan, "Sadece ev adresini rica ediyordum ki..."

"Size faydası olmazdı. Bay Gorman tatilde."

Lonergan içini çekti. "Yazık. Birkaç boş noktayı aydınlatılabileceğini sanıyordum."

"Boş nokta mı?"

"Evet. Vali Houston'un kızının sizin otelde öldürülmesiyle ilgili bir haber yapıyoruz. Neyse Gorman'sız çözmeye çalışırız." Bir bloknotla kalem çıkardı. "Bu otel yapılabilecek kadar oldu? Bütün geçmişini, müşterilerini öğrenmek istiyorum, ayrıca..."

Jeremy Robinson kaşlarını çatı. "Dur bir dakika! Bütün bunlar gereksiz. Yani... cinayet herhangi bir yerde de olabilirdi."

Frank Lonergan anlayışlı bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi. "Ama burada oldu. Oteliniz Watergate kadar ünlü olacak."

"Bay?.."

"Lonergan."

"Bay Lonergan, çok memnun olurum eğer mümkünse... yani böyle bir reklam çok kötü olur. Acaba bir yol yok mu?"

Lonergan bir an düşündü. "Eğer Bay Gorman'la konuşabilirsem, belki değişik bir açıdan ele alabilirim olayı."

"Çok memnun olurum. Durun size adresini getireyim."

Frank Lonergan tedirgin olmaya başlamıştı. Olayın dış hatları biçim almaya başladıkça, ortaya bir cinayet komplosu ve en

üst düzeyde bir örtbas etme çıkıyordu. Otel kâtibini görmeye gitmeden önce evine uğramaya karar verdi. Karısı Rita mutfakta yemek hazırlıyordu. Açık tenli, pırıltılı yeşil gözleri olan kızıl saçlı, ufak tefek bir kadındı. Kocası içeri girince şaşırarak döndü.

"Frank, günün ortasında evde ne işin var?"

"Şöyle bir uğrayıp merhaba demek istedim."

Yüzüne baktı onun. "Hayır. Bir şeyler oluyor. Nedir?"

Duraksadı. "Anneni ne zamandır görmüyorsun?"

"Geçen hafta gördüm. Neden?"

"Neden onu tekrar ziyaret etmiyorsun, şekerim?"

"Bir terslik mi var?"

Sırıttı. "Terslik mi?" Şöminenin yanına gitti. "Bunun tozunu almaya başlasan iyi edersin. Buraya bir Pulitzer ya da Peabody Ödülü koyacağız."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Herkesi süpürecek bir şeyin peşindeyim... ve tepedeki bazı kişilerden söz ediyorum. Şimdiye kadar karıştığım en heyecanlı hikâye bu."

"Benim neden anneme gitmemi istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bunun azıcık tehlikeli olma ihtimali var da. Bazı kişiler bu olayın duyulmasını istemiyor. Her şey tamamlanıncaya kadar uzaklaşırsan daha rahat hissedeceğim kendimi."

"Ama eğer sen tehlikedeysen..."

"Ben tehlikede değilim."

"Sana bir şey olmayacağından emin misin?"

"Kesinlikle. Birkaç eşya toparla, seni bu akşam ararım."

"Pekâlâ," dedi Rita isteksizce.

Lonergan saatine baktı. "Seni tren istasyonuna götürüyüm."

Bir saat sonra Lonergan, Wheaton bölgesinde tuğlalardan yapılmış mütevazı bir evin önünde duruyordu. Arabadan çıktı,

ön kapıya yürüdü ve zili çaldı. Cevap çıkmadı. Tekrar çaldı ve bekledi. Hızla açılan kapının önünde ona şüpheyle bakan iriyarı orta yaşlı bir kadın belirdi.

"Evet?"

"Ben vergi dairesindenim," dedi Lonergan. Bir kimlik çıkarıp gösterdi. "Carl Gorman'ı görmek istiyorum."

"Kardeşim burada değil. Evine ben bakıyorum."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Pek çabuk söyledi.

Lonergan başını salladı. "Yazık. Öyleyse siz bir an önce eşyalarını toplamaya başlarsanız iyi olur. Ben bölüme söylerim kamyonları yollasınlar." Lonergan evin önündeki arabasına doğru yürümeye başladı.

"Bekle bir dakika! Ne kamyonu? Neden söz ediyorsun?"

Lonergan durdu ve döndü. "Kardeşiniz söylemedi mi size?"

"Neyi söylemedi mi?"

Lonergan eve doğru birkaç adım attı. "Başı belada."

Kadın endişeyle baktı ona. "Ne gibi bir bela?"

"Korkarım bunu açıklamaya hakkım yok." Başını salladı yine. "İyi bir adama da benziyor."

"Öyledir," dedi kardeşi hararetle. "Carl harika bir insandır."

Lonergan başıyla evetledi. "Onu büroda sorguya çekerken ben de öyle düşünmüştüm."

Kadın paniklemişti. "Ne hakkında sorgularken?"

"Gelir vergisinde sahtekârlık yapmaktan. Çok kötü. Ona bu işten yakasını sıyracak bir açık kapı gösterecektim, ama..." Omuz silkti. "Burada olmadığına göre..." Tekrar gitmek üzere arkasını döndü.

"Bekle! O... o bir balık avlama kulübesinde. Hiç kimseye söylememem gerekiyordu."

Omuz silkti. "Bana göre hava hoş."

"Hayır... ama bu farklı. Richmond, Virginia'da, James Nehri'nin üzerinde Sunshine Avlanma Kulübesi'nde."

"İyi. Onunla temas kurarım."

"Çok iyi olur. Ona bir zarar gelmeyeceğinden emin misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Lonergan. "Onun korunmasını sağlayacağım."

Lonergan doğuya giden I-95 karayoluna çıktı. Richmond yüz milden biraz uzaktı. Yıllar önce bir tatil sırasında Lonergan James Nehri'nde avlanmış ve şansı çok iyi gitmişti.

Bu defa da aynı derecede şanslı olmayı umuyordu.

Yağmur çiseliyordu, ama Carl Gorman aldırıyordu. Balıklar bu havada daha iyi gelirlerdi oltaya. Kayığın arkasında, iri golyan balıklarını kullanarak çizgili levrek avlamaya çalışıyordu. Dalgalar gölün ortasındaki küçük kayığı yalıyor ve yem doku-nulmamış bir halde kayığın arkasından sürükleniyordu. Balıkların acelesi yoktu. Önemli değildi. Kendisinin de yoktu. Hiç bundan mutlu olmamıştı. En inanılmaz hayallerinin ötesinde zengin olacaktı. Tamamen şans eseri olmuştu. *Doğru zamanda doğru yerde olman gerekir.* Monroe Arms'da unuttuğu bir ceketi geri almaya gitmişti ve özel asansörün kapısı açıldığında garajdan ayrılmak üzereydi. İçerden çıkanı gördüğünde afallamış bir halde kalmıştı arabasında. Onun parmak izlerini silmesini, sonra arabasına binip gitmesini seyretmişti.

Ancak ertesi gün cinayeti okuyunca her şeyi anlamıştı. Adama acımıştı da biraz. *Gerçekten hayranıyım onun. Mesele, bu kadar ünlü olunca asla saklanamamak. Nereye gidersen git, herkes tanır seni. Susmam için bana para verecek. Başka çaresi yok. Yüz bin dolarla başlarım. Bir kere bunu verdi mi, durmadan vermesi gerekecek. Belki Fransa'da bir şato veya İsviçre'de bir villa alırım.*

Misinin ucunda bir vuruş hissetti ve oltayı kendine doğru çekti. Balığın kaçmaya çalıştığını hissedebiliyordu. *Hiçbir yere gitmiyorsun*, dedi kendi kendine. *Seni yakaladım*.

Uzaktan bir hız teknesinin yaklaştığını duydu. Bu teknelerin göle girmelerine izin verilmemeliydi. Bütün balıkları kaçıracaktı. Hız teknesi üzerine doğru geliyordu.

"Çok yaklaşmayın," diye bağırdı Carl.

Hız teknesi tam üzerine doğru gelir gibiydi.

"Hey! Dikkatli ol. Gittiğin yere dikkat et. Tanrı aşkına..."

Hız teknesi ortasından ikiye biçerek çarptı kayığa ve Gorman sular tarafından dibe çekildi.

Kahrolası sarhoş budala. Hava almaya çalışıyordu. Başını suyun üzerine çıkarmayı başaramadı. Hız teknesi bir daire çizmiş ve tekrar üzerine doğru gelmeye başlamıştı. Tekne kafasına çarpmadan önce Carl Gorman'ın son farketdiği şey balığın oltasına vuruşuydu.

Bir saat sonra Frank Lonergan göle vardığında, polis arabaları, bir itfaiye aracı ve bir ambulans gördü. Ambulas tam o sırada uzaklaşıyordu.

Frank Lonergan arabadan çıktı ve orada duran birine sordu. "Nedir bütün bu heyecan?"

"Bir zavallı kazaya uğramış gölde. Ondaki geriye fazla bir şey kalmamış."

Ve Lonergan anladı.

Gece yarısı Frank Lonergan bilgisayarında çalışıyordu. Apartmanda yalnızdı ve Birleşik Devletler Başkan'ını mahvedecek hikâyeyi yazmaktaydı. Ona bir Pulitzer Ödülü kazandıracak bir hikâyeydi bu. Bundan hiç kuşkusuydu. Onu Woodward ve Bernstein'dan daha şöhretli yapacaktı. Bu asrın hikâyesiydi. Karpı zilin sesiyle ara verdi düşüncelerine. Kalkıp kapıya doğru gitti.

"Kim o?"

"Leslie Stewart'tan bir paket var."

Yeni bilgiler bulmuştu herhalde. Kapıyı açtı. Bir metal pırıltısı gördü ve dayanılmaz bir acı göğsünü parçaladı.

Sonra hiçbir şey.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Frank Lonergan'ın oturma odasına küçük bir fırtına girmiş gibiydi. Bütün çekmece ve dolaplar açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı.

Nick Reese, Frank Lonergan'ın cesedi dışarı çıkarılırken Dedektif Brown'a dönüp sordu. "Cinayet silahından iz var mı?"

"Hayır."

"Komşularla konuştun mu?"

"Evet. Apartman maymunlarla dolu bir hayvanat bahçesi. Görme, duyma, konuşma. Bayan Lonergan eve dönüyor. Haber radyodan duymuş. Burada son altı ayda iki soygun daha olmuş ve..."

"Bunun bir soygun olduğundan şüpheliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lonergan geçen gün merkezde Paul Yerby'nin eşyalarını inceliyordu. Lonergan'ın hangi hikâye üzerinde çalıştığını bilmek isterdim. Çekmecelerde hiç kâğıt yok muydu?"

"Hiç."

"Herhangi bir not?"

"Hiçbir şey."

"Öyleyse ya çok tertipliydi ya da birisi her şeyi temizleme zahmetine katlandı." Reese çalışma masasına yürüdü. Masanın

üzerinde ucu herhangi bir yere bağlı olmayan bir kablo sallanıyordu. Reese havaya kaldırdı onu. "Nedir bu?"

Dedektif Brown yaklaştı. "Bu bir bilgisayar ara kablosu. Bir tane varmış demek burada. O halde bir yerde diskler olmalı."

"Bilgisayarı almış olabilirler, ama Lonergan dosyalarının kopyalarını bir yerde muhafaza etmiştir. Haydi arayalım."

Kopya diskini Lonergan'ın arabasının eldiven gözünde buldular. Reese, Brown'a verdi onu.

"Bunu merkeze götürmeni istiyorum. Büyük olasılıkla programa girebilmek için bir şifresi vardır. Chris Colby baksın ona. O bir uzmandır."

Apartmanın ön kapısı açıldı ve Rita Lonergan içeri girdi. Yüzü bembeyazdı ve çılgın gibiydi. Adamları görünce durdu.

"Bayan Lonergan?"

"Siz kim..."

"Cinayet masasından Dedektif Reese. Bu da Dedektif Brown."

Rita Lonergan etrafına baktı. "Nerede?"

"Kocanızın cesedini kaldırttık, Bayan Lonergan. Çok üzgünüz. Çok kötü bir zaman biliyorum, ama size birkaç soru sormalıyız."

Kadın ona baktı ve gözleri bir anda korkuyla doldu. Reese'in beklediği son tepkiydi bu. Neden korkuyordu?

"Kocanız bir haber üzerinde çalışıyordu, değil mi?"

Herkesi silip süpürecek bir haber yakaladım... ve tepedeki insanlardan söz ediyorum. Şimdiye kadar karıştığım en heyecanlı hikâye.

"Bayan Lonergan?"

"Ben... ben bir şey bilmiyorum."

"Ne üzerinde çalıştığını bilmiyor musunuz?"

"Hayır. Frank asla işini konuşmazdı benimle."

Belli ki, yalan söylüyordu.

"Onu kimin öldürmüş olabileceği hakkında hiç fikriniz yok mu?"

Etraftaki açık çekmece ve dolaplara baktı kadın. "Bir... bir hırsız olmalı."

Dedektif Reese'le Dedektif Brown bakıştılar.

"Eğer sizin için sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum. Bu korkunç bir şok oldu."

"Tabii. Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece... sadece gidin."

"Geri geleceğiz," diye söz verdi Nick Reese.

Dedektif Reese polis merkezine döner dönmez Matt Baker'ı aradı. "Frank Lonergan cinayetini soruşturuyorum," dedi. "Bana onun neyin üzerinde çalıştığını söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Frank, Chloe Houston cinayetini soruşturuyordu."

"Anlıyorum. Hiçbir haber yolladı mı?"

"Hayır. Biz de bekliyorduk, şey olduğu zaman..." Sustu birden.

"Tamam. Teşekkür ederim, Bay Baker."

"Eğer herhangi bir bilgi alırsanız, bana haber verir misiniz?"

"İlk duyan siz olacaksınız," diye garanti verdi Reese ona.

Ertesi sabah Dana Evans Tom Hawkins'in ofisine gitti.

"Frank'ın ölümüyle ilgili bir haber yapmak istiyorum. Karısını görmek isterdim."

"Güzel fikir. Devam et."

Aynı gün öğleden sonra Dana ve kamera ekibi Frank Lonergan'ın evinin önüne geldiler. Dana, Rita Lonergan'la tanışmamıştı. Arkasında kamera ekibiyle Lonergan'ın kapısını çaldı. Dana bu tarz görüşmeden çok çekinirdi. Korkunç suçların kurbanlarını televizyonda göstermek zaten yeterince kötüydü, bir

de darbe yemiş ailelerin ıstırabına müdahale etmek daha kötü geliyordu ona.

Kapı açıldı ve Rita Lonergan çıktı karşılarına. "Ne istiyorsunuz?"

"Sizi rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüm, Bayan Lonergan. Ben WTE'den Dana Evans'ım. Sizin tepkinizi öğrenmek istemiştik..."

Rita Lonergan bir an dondu, sonra çığlık çığlığa bağırdı. "Katiller!" Arkasını dönüp evin içine doğru koştu.

Dana şoka uğrayarak kameramana baktı. "Bekle burada." İçeriye girdi ve Rita Lonergan'ı yatak odasında buldu. "Bayan Lonergan..."

"Çık dışarı. Kocamı siz öldürdünüz!"

Dana'nın aklı karışmıştı. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Sizin adamlarınız ona o kadar tehlikeli bir görev verdiler ki, o da benim şehri terketmemi istedi, çünkü... çünkü benim hayatımdan endişe ediyordu."

Dana dehşete düşmüş bir halde bakıyordu ona. "Ne... ne hikâyesi üzerinde çalışıyordu?"

"Bana söylemiyordu Frank." Histeri kriziyle boğuşuyordu. "Çok... çok tehlikeli olduğunu söyledi... Büyük bir şeymiş. Şeyden söz ediyordu, Pulitzer Ödülü ve..." Ağlamaya başladı.

Dana yanına gidip sarıldı ona. "Çok üzgünüm. Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Benim uzaklaşmam gerektiğini söyledi ve beni tren istasyonuna götürdü. Bir otel yöneticisini görmeye gidiyordu."

"Nerede?"

"Monroe Arms'da."

"Neden burada olduğunuzu anlamıyorum, Bayan Evans." Jeremy Robinson itiraz ediyordu. "Lonergan bana, yardımcı olursam otel hakkında laf çıkmayacağına dair söz vermişti."

Bay Robinson, Bay Lonergan öldü. Bütün istediğim biraz bilgi."

Jeremy Robinson başını salladı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Bay Lonergan'a ne söylediniz?"

Robinson içini çekti. "Otel kâtibi, Carl Gorman'ın adresini sordu. Ben de verdim."

"Bay Lonergan onu görmeye gitti mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O adresi bilmek isterim."

Jeremy bir an baktı ona ve içini çekti. "Pekâlâ. Kızkardeşiyle yaşırdı."

Birkaç dakika sonra adres Dana'nın elindeydi. Robinson onun otelden ayrılışını izledi, sonra telefonu kaldırıp Beyaz Saray'ı aradı.

Bu davayla neden bu kadar ilgilendiklerini merak ediyordu doğrusu.

Bölümün bilgisayar uzmanı, Chris Colby elinde bir diskette Dedektif Reese'in ofisine girdi. Heyecandan titriyordu neredeyse.

"Ne buldun?" diye sordu Reese.

Chris Colby derin bir nefes aldı. "Bu aklını başından alacak senin. İşte diskettekilerin yazılı kaydı."

Dedektif Reese okumaya başlayınca yüzünde kuşkululu bir ifade belirdi. "Aman Tanrım," dedi. "Bunu Yüzbaşı Miller'e göstermeliyim."

Yüzbaşı Miller kâğıdı okumayı bitirince Dedektif Reese'e baktı. "Ben... ben hiç böyle bir şey görmedim."

"Zaten hiç böyle bir şey olmadı şimdiye kadar," dedi Dedektif Reese. "Peki ne yapacağız bununla biz?"

Yüzbaşı Miller yavaşça, "Bana kalırsa bunu Birleşik Devletler Başsavcısı'na havale etmeliyiz."

Birleşik Devletler Başsavcısı Barbara Gatlin'in odasında toplanmışlardı. FBI Başkanı Scott Brandon, Washington Emniyet Müdürü Dean Bergstrom, CIA Başkanı James Frisch ve Anayasa Mahkemesi Başkanı Edgar Graves de oradaydılar.

Barbara Gatlin, "Siz beyleri buraya topladım, çünkü tavsiyelerinize ihtiyacım var," diye söze başladı. "Açıkçası nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Hiç eşi olmayan bir durumla karşı karşıyayız. Frank Lonergan *Washington Tribune*'un bir muhabiriydi. Öldürüldüğünde Chloe Houston cinayeti araştırmasının tam ortasıydı. Size polis Lonergan'ın otomobilinde bulunduğu bir disketin çözülmüş kopyasını okuyacağım." Elindeki kâğıda baktı ve yüksek sesle okumaya başladı:

"Birleşik Devletler Başkan'ının en az bir cinayet işlediğine ve dört tanesine daha karıştığına inanmam için nedenlerim var..."

"Ne?" diye Scott Brandon bağırdı.

"Devam etmeme izin verin." Tekrar okumaya başladı.

"Aşağıdaki bilgileri çeşitli kaynaklardan elde ettim. *Washington Tribune*'un sahibi ve yayıncısı Leslie Stewart, bir zamanlar Oliver Russell'in kendisini Ecstasy denen bir uyuşturucuyu almaya ikna etmeye çalıştığına yemin etmeye hazırdır.

"Oliver Russell, Kentucky valilik seçimlerinde adayken, eyalet meclisi binasında çalışan Lisa Burnette adında bir kâtime, kendisini cinsel tacizden dolayı mahkemeye vermekle tehdit etmiş. Russell bir meslektaşına kadınla konuşacağını söylemiş. Ertesi gün kadının cesedi Kentucky Nehri'nde bulunmuş. Kadının ölüm nedeni fazla miktarda sıvı Ecstasy.

"Daha sonra Oliver Russell'in sekreteri Miriam Friedland, gece yarısı baygın bir halde parkta bir bankın üzerinde bulun-

muş. Polis suçluyu bulabilmek için onun kendine gelmesini bekliyormuş. Oliver Russell hastaneye telefon ederek onun yaşam sisteminden çıkarılmasını tavsiye etmiş. Miriam Friedland komadan çıkmadan ölmüş.

"Chloe Houston fazla miktarda Ecstasy yüzünden öldü. Öldürüldüğü gece oteldeki süitten Beyaz Saray'a telefon edildiğini öğrendim. Kontrol etmek için otel kayıtlarına baktığımda o günün sayfasının kaybolduğunu gördüm.

"Cinayet gecesi Başkan'ın bir toplantıda olduğu söylendi bana, ama ben o toplantının iptal edildiğini öğrendim. Başkan'ın o gece nerede olduğunu kimse bilmiyor.

"Paul Yerby, Chloe Houston'un cinayet zanlısı olarak nezarete alındı. Yüzbaşı Miller Beyaz Saray'a Yerby'nin nerede tutulduğunu bildirmiş. Ertesi sabah Yerby hücresinde asılı bulundu. Sözümona kendini kemeriyle asmıştı, ancak ben polis merkezindeki eşyalarına baktığımda kemeri oradaydı ve sapasağlamdı.

"FBI'daki bir arkadaşımdan Beyaz Saray'a bir tehdit mektubu gönderildiğini öğrendim. Başkan Russell, FBI'dan parmak izlerini incelemelerini istemiş. Mektubun büyük kısmı beyaz boyayla kapatılmış, ancak bir infraskop yardımıyla FBI mektubu okumayı başarmış.

"Mektubun üzerindeki parmak izleri Monroe Arms Otelindeki rezervasyon kâtabi Carl Gorman'a, yani kızın öldürüldüğü süiti kimin tuttuğunu bilebilecek tek kişiye aitti. Kendisi bir balık avlama kampındaydı ama adı Beyaz Saray'a bildirilmişti. Ben kampa vardığımda Carl Gorman öldürülmüştü.

"Benzerliklerinin çokluğu bu cinayetlerin rastlantı olmadığını gösteriyor. Ben bu araştırmaya devam ediyorum ama itiraf etmiyorum ki, korkuyorum. Bana herhangi bir şey olması ihtimaline karşı hiç değilse bunları kayda geçtim. İlerde daha fazlası olacak."

"Tanrım!" diye bağırdı James Frisch. "Bu... bu korkunç."
"İnanamıyorum."

Başsavcı Gatlin, "Lonergan inanıyordu ve büyük olasılıkla bu bilgilerin sızmasını önlemek için öldürüldü."

"Ne yapacağız şimdi?" Anayasa Mahkemesi Başkan'ı Graves sordu. "Birleşik Devletler Başkan'ına beş kişiyi öldürüp öldürmediğini nasıl sorarsınız?"

"Güzel bir soru. Görevden mi alınır? Tutuklanır mı? Hapse mi atılır?"

"Herhangi bir şey yapmadan önce," dedi Başsavcı Gatlin. "Bu delilleri Başkan'a gösterip onları yalanlayabilmesi için bir fırsat tanımalıyız."

Bu fikirde uyuşma sesleri duyuldu.

"Bu arada ben de bir tutuklama emri çıkartayım. Ne olur ne olmaz, gerekebilir."

Odadakilerden biri, *Peter Tager'a haber vermeliyim*, diye düşünmekteydi.

Peter Tager telefonu yerine koyup uzun süre orada duyduklarını düşünerek oturdu. Ayağa kalkıp koridorda Deborah Kanner'ın ofisine doğru yürüdü.

"Başkan'ı görmem lazım."

"Bir toplantıda. Eğer siz..."

"Onu hemen görmeliyim, Deborah. Çok acil."

Kız onun yüzündeki ifadeyi gördü. "Bir dakika." Telefonu kaldırıp bir düğmeye bastı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Sayın Başkan. Bay Tager burada ve sizi mutlaka görmesi gerektiğini söyledi." Bir an dinledi. "Teşekkür ederim." Telefonu yerine koyup Tager'a döndü. "Beş dakika."

Beş dakika sonra Peter Tager Oval Ofis'te Başkan Russell'la baş başaydı.

"Nedir bu kadar önemli olan, Peter?"

Tager derin bir nefes aldı. "Birleşik Devletler Başsavcısı ve FBI sizin beş cinayete karıştığınızı düşünüyorlar."

Oliver gülümsedi. "Bu herhalde bir şaka..."

"Öyle mi? Buraya geliyorlar. Sizin Chloe Houston'u öldürdüğünüze inanıyorlar ve..."

Oliver bembeyaz olmuştu. "Ne?"

"Biliyorum. Bu delilik. Bana söylendiğine göre bütün deliller ikinci derece... Kızın öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu emnim açıklayabilirsiniz."

Oliver sessiz kaldı.

Peter Tager bekliyordu. "Oliver, açıklayabilirsin, değil mi?"

Oliver yutkundu. "Hayır, açıklayamam."

"Açıklamalısın!"

Oliver zorlukla, "Peter, yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi.

Peter Tager Meclis binasına Senatör Davis'i görmeye gitti.

"Nedir bu kadar acil olan, Peter?"

"Bu... bu, Başkan hakkında."

"Evet?"

"Birleşik Devletler Başsavcısı ve FBI, Oliver'in katil olduğunu düşünüyorlar."

Senatör Davis orada Tager'a bakarak oturdu kaldı. "Tanrı aşkına, neden söz ediyorsun sen?"

"FBI'daki bir arkadaş uyardı. Oliver'in birkaç cinayet işlediğinden eminler."

Tager, Senatör Davis'e delilleri anlattı.

Tager sözünü bitirince, Senatör Davis, "Ah, o orospu çocuğu," dedi. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Evet, efendim. Oliver'in..."

"Oliver'i boşer. Onu istediğim yere oturtmam yıllarımı aldı. Ona ne olacağı umurumda değil. Kontrol benim elimde şimdi, Peter. Güç bende. Oliver'in aptallığının bunu elimden almasına

izin veremem. Kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim!"

"Ne yapabileceğinizi..."

"Delillerin ikinci derece olduğunu mu söylemiştin?"

"Doğru. Kesin ispat imkânları yok. Ama Başkan'ın da tanığı yok."

"Başkan nerede şimdi?"

"Oval Ofis'te."

"Ona iyi haberlerim var," dedi Senatör Davis.

Senatör Davis Oval Ofis'te Oliver'in karşısındaydı. "Son derece rahatsız edici şeyler duydum, Oliver. Delilik tabii. Birinin seni böyle bir şey yaptığına nasıl..."

"Ben de. Ben yanlış bir şey yapmadım, Todd."

"Yapmadığından eminim. Ama böyle korkunç şeylerle suçlandığın haberi duyulursa... şey, işine nasıl etkisi olur tahmin edebilirsin, değil mi?"

"Tabii, ama..."

"Başına böyle bir şeyin gelmesine izin vermemiz için fazla önemlisin. Bu makam bütün dünyayı kontrol ediyor, Oliver. Bundan vazgeçmek istemezsin."

"Todd... benim hiçbir suçum yok."

"Ama onlar olduğunu düşünüyorlar. Chloe Houston öldürüldüğü gece nerede olduğunu ispat edebilecek tanığın olmadığını duydum."

Bir anlık sessizlik oldu. "Hayır, yok."

Senatör Davis gülümsedi. "Hafızana ne oldu, oğlum? O gece benimle birlikteydin. Bütün geceyi beraber geçirdik."

Oliver akli karışmış bir şekilde bakıyordu ona. "Ne?"

"Doğru. Senin tanığın benim. Kimse benim sözümünden şüphe etmez. Hiç kimse. Seni kurtaracağım, Oliver."

Uzun bir sessizlikten sonra Oliver, "Buna karşılık ne istiyorsun, Todd?" diye sordu.

Senatör Davis, "Ortadoğu barış konferansıyla başlarız," dedi. "Onu iptal edeceksin. Ondan sonra konuşuruz. Bizim için büyük planlarım var. Kimsenin onları bozmasına izin vermeyeceğiz."

Oliver, "Barış konferansını yapacağım."

Senatör Davis gözlerini kıstı. "Ne dedin?"

"Konferansı yapmaya karar verdim. Bak Todd, bir Başkan'ın makamında ne kadar kaldığı değil, orada kaldığı sürede ne yaptığı önemlidir."

Senatör Davis'in suratı gittikçe kızarıyordu. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet."

Senatör masanın üzerinden uzandı. "Ben bundan emin değilim. Seni tutuklamak üzere buraya geliyorlar, Oliver. Tanrı'nın cezası anlaşmalarını nerede yapmaya niyetlisin, Oliver... hapis-hanede mi? Şu anda bütün hayatını mahvettin, seni aptal..." İç hattan bir ses geldi. "Sayın Başkan, burada birileri sizi görmek istiyorlar. Başsavcı Gatlin, FBI'dan Bay Brandon, Anayasa Mahkemesi Başkanı Graves ve..."

"İçeri gönderin onları."

Senatör Davis vahşi bir ifadeyle, "Keşke yalnızca at seçimi yapmakla yetinseymişim," dedi. "Sende çok yanılmışım, Oliver. Ama şu anda hayatının en büyük hatasını yaptın. Seni mahvedeceğim."

Kapı açıldı ve Başsavcı Gatlin içeri girdi, arkasında Brandon, Yargıç Graves ve Bergstrom vardı.

Yargıç Graves, "Senatör Davis..." dedi.

Todd Davis kısaca başını eğdi ve odadan dışarı fırladı. Barbara Gatlin onun arkasından kapıyı kapadı. Masanın yanına doğru yürüdü.

"Sayın Başkan, bu son derece utandırıcı, ama umarım anlayış gösterirsiniz. Size bazı sorular sormamız gerekiyor."

Oliver onlara doğru döndü. "Neden burada olduğunuzu duydum. Tabii, bu ölümlerle hiçbir ilgim yok."

"Eminim hepimiz bunu duymakla çok rahatladık, Sayın Başkan," dedi Scott Brandon. "Ve sizi temin ederiz ki, hiçbirimiz sizin bu işlere karışmış olduğunuza inanmıyoruz. Ama bir suçlama yapıldı ve bizim de onu araştırmaktan başka çaremiz yok."

"Anlıyorum."

"Sayın Başkan, hiç Ecstasy denen uyuşturucuyu kullandınız mı?"

"Hayır."

Grup birbirine baktı.

"Sayın Başkan, bize on beş ekimde Chloe Houston'un öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Bir sessizlik oldu.

"Sayın Başkan?"

"Özür dilerim, söyleyemem."

"Ama mutlaka o gece nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı hatırlıyorsunuzdur?"

Sessizlik.

"Sayın Başkan?"

"Ben... ben düşünemiyorum şu anda. Sonra tekrar gelmenizi rica ediyorum."

"Ne kadar sonra?" diye sordu Bergstrom.

"Saat sekizde."

Onların gidişini izledi Oliver. Ayağa kalkıp Jan'ın bir masada çalıştığı küçük oturma odasına yürüdü. İçeri girince karısı başını kaldırıp baktı.

Oliver derin bir nefes aldı. "Jan," dedi. "Sana bir itirafta bulunacağım."

Senatör Davis buz gibi bir öfke içindeydi. *Nasıl bu kadar budala olabilirim? Yanlış adamı seçmişim. Uğruna çalıştığım her şeyi mahvetmeye çalışıyor. Bana kazık atanlara neler olacağını göstereceğim ona.* Uzun süre masasında ne yapacağına karar vermeye çalışarak oturdu. Sonra telefonu alıp numaraları çevirdi.

"Miss Stewart, size verecek daha fazla şey bulduğumda aramamı söylemiştiniz."

"Evet, senatör?"

"Ne istediğimi anlatayım. Bundan sonra *Tribune*'un tam desteğini istiyorum... kampanyaya katkı, parlak başyazılar... tam katılım."

"Peki, bunlara karşılık ben ne alıyorum?" diye sordu Leslie.

"Birleşik Devletler Başkan'ını. Başsavcı biraz önce seri cinayetle suçlayan bir tutuklama emri çıkarttı onun için."

Nefesini sertçe içine çektiği duyuldu telefondan. "Konuşmaya devam edin."

Leslie Stewart o kadar hızlı konuşuyordu ki, Matt Baker bir kelime bile anlamıyordu. "Tanrı aşkına, sakınleş," dedi. "Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Başkan! Yakaladık onu, Matt! Şimdi Senatör Todd Davis'le konuştum. Anayasa Mahkemesi Başkanı, Polis Müdürü, FBI Başkanı ve Birleşik Devletler Başsavcısı, cinayet suçlamasıyla tutuklamak üzere onun ofisindeler. Aleyhinde bir sürü delil var ve onun tanığı yok. Bu asrın en büyük hikâyesi!"

"Bunu basamazsın."

Şaşkın şaşkın baktı ona. "Ne demek istiyorsun?"

"Leslie, böyle bir hikâye çok büyük... yani olayın tüm boyutları iyice incelenmeli..."

"Ve *Washington Post*'a manşet oluncaya kadar incelenmeli mi? Hayır, teşekkürler. Bunu elden kaçırmaya hiç niyetim yok."

"Birleşik Devletler Başkan'ını cinayetle suçlayamazsın elinde delil..."

"Suçlamayacağım, Matt. Tek yapacağımız tutuklama için bir emir çıkarıldığını yayınlamak. Onu mahvetmeye yeter bu."

"Senatör Davis..."

"Kendi damadını ele veriyor. Başkan'ın suçlu olduğuna inanıyor. Bana kendisi söyledi."

"Bu yeterli değil. Önce doğruluğunu kanıtlamalıyız ve..."

"Kimden... Katherine Graham'dan mı? Sen delirdin mi? Ya şimdi basarız, ya elimizden kaçırırız."

"Senin bunu yapmana izin veremem, doğrulamadan önce..."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Bu benim gazetem ve onunla ne istersem yaparım."

Matt Baker ayağa kalktı. "Bu sorumsuzluk. Adamlarımdan hiçbirinin bu hikâyeyi yazmasına izin veremem."

"Gerek yok yazmalarına. Ben yazacağım."

"Leslie, eğer bunu yaparsan ben ayrılıyorum. Kesinlikle."

"Hayır ayrılmıyorsun, Matt. Sen ve ben bir Pulitzer Ödülü'nü paylaşacağız." Onun dönüp ofisten çıkmasını izledi. "Geri geleceksin."

Leslie iç hattın düğmesine bastı. "Zoltaire'i buraya gönderin."

Astroloğa baktı ve, "Önümüzdeki yirmi dört saat için falımı okumanı istiyorum," dedi.

"Peki, Miss Stewart. Bunu yapmaktan mutlu olurum." Zoltaire cebinden astronomi takvimini çıkarıp açtı. Bir süre yıldızların ve gezegenlerin konumlarını inceledi, derken gözleri büyüdü bir anda.

"Ne diyor?"

Zoltaire ona baktı. "Ben... çok önemli bir şey oluyor gibi." Yıldız takvimini işaret etti. "Bakın. Mars üç gün için sizin doku-zuncu Pluto evinizin üzerinden geçiyor, bir kare çizerek sizin..."

"Bırak bunları," dedi Leslie sabırsızlıkla. "Sadede gel."

Gözlerini kırttı adam. "Sadede mi? A! Evet." Tekrar baktı ki-taba. "Çok önemli bir olay oluyor. Siz de tam ortasındasınız. Şimdi olduğunuzdan da daha ünlü olacaksınız, Miss Stewart. Bütün dünya adınızı öğrenecek."

Leslie müthiş bir sevinçten kaynaklanan enerjiyle dolmuş-tu. *Bütün dünya adımı öğrenecek.* Kendisi ödül dağıtma törenin-deydi ve konuşmacı, "Şimdi bu yılın Pulitzer Ödülü'nü yılın en önemli gazete haberiyle kazanan Miss Leslie Stewart'ı takdim ediyorum size. Herkes ayakta alkışlıyordu ve kulakları sağır eden bir gürleme vardı.

"Miss Stewart..."

Leslie kendini rüyanın etkisinden kurtardı.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Leslie. "Teşekkür ederim, Zoltaire. Bu yeterli bana."

O akşam saat yedide Leslie yazdığı yazının dizilmiş ilk kop-yasına bakıyordu. İri puntolu manşet şöyleydi: BAŞKAN'A TU-TUKLAMA EMRİ ÇIKARILDI. AYRICA BAŞKAN BEŞ CİNAYET-TEN SORGULANACAK.

Leslie bunun altındaki yazısını gözden geçirdi ve editörü Lyle Bannister'e dönüp, "Basın," dedi. "İlave olarak çıkarın. Bir saat içinde sokaklara çıkmasını ve aynı zamanda da WTE'nin hikâyeyi yayınlamasını istiyorum."

Lyle Bannister duraksadı. "Acaba Matt Baker da bir bak-sa..."

"Bu onun değil beni gazetem. Basın. Şimdi."

"Evet, efendim." Leslie'nin masasındaki telefona uzandı ve bir numara çevirdi. "Basıyoruz yazıyı."

O akşam saat yedi buçukta Barbara Gatlin ve diğerleri Beyaz Saray'a gitmeye hazırlanıyorlardı. Barbara Gatlin kederli bir sesle, "Umarım kullanmamız gerekmez ama durum gereği, Başkan'ın tutuklanması için emri de getiriyorum. "

Otuz dakika sonra Oliver'in sekreteri, "Birleşik Devletler Başsavcısı Gatlin ve ötekiler buradalar," dedi.

"İçeri gönderin onları."

Oliver onlar Oval Ofis'e girerken solgun bir yüzle seyrediyordu. Yanında elini sıkı sıkı tutmuş olarak Jan duruyordu.

Barbara Gatlin, "Şimdi sorularımızı cevaplamaya hazır mısınız, Sayın Başkan?" dedi.

Oliver başıyla evetledi. "Hazırım."

"Sayın Başkan, ekim ayının on beşinde Chloe Houston'un sizinle randevusu var mıydı?"

"Vardı."

"Peki, onu gördünüz mü?"

"Hayır. İptal etmek zorunda kaldım."

Telefon saat üçten hemen önce gelmişti. "*Sevgilim, benim. Seni özlüyorum. Maryland'daki kulübedeyim. Havuzun kenarında oturuyorum, çırılçıplağım.*

"*Bunun çaresine bakmalıyız.*"

"*Ne zaman kaçabilirsin?*"

"*Bir saat içinde orada olurum.*"

Oliver gruba döndü yüzünü. "Şimdi size söyleyeceklerim, eğer bu odadan dışarıya çıkarsa, makamıma ve bir başka üleyle ilişkilerimize onarılmaz zarar verecektir. Bunu asla istemeyerek yapıyorum, ama bana başka çare bırakmadınız."

Grup hayretler içinde bakarken, Oliver bir oturma odasına açılan yandaki bir kapıya doğru yürüdü ve açtı onu. Sylvia Picone odaya girdi oradan.

"Bu İtalyan Büyükelçisinin eşi Sylvia Picone. Ekim ayının on beşinde Bayan Picone ve ben, onun Maryland'daki kulübesinde, akşamın dördünden sabahın ikisine kadar beraberdik. Chloe Houston'un ölümü ve diğer cinayetler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dana, Tom Hawkins'in ofisine girdi. "Tom, ilginç bir şey yakaladım. Frank Lonergan öldürülmeden önce Monroe Arms'da kâtip olan Carl Gorman'ın evine gitmiş. Gorman sözümona bir motor kazasında ölmüş. Kızkardeşiyle yaşıyormuş. Bir ekip alıp bu gece saat on haberlerinde banttan yayınlamak üzere bir haber yapmak istiyorum."

"Motor olayının kaza olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Çok fazla rastlantı var."

Tom Hawkins bir an düşündü. "Peki. Ben ayarlarım."

"Teşekkürler. İşte adres burada. Kamera ekibiyle orada buluşuruz. Ben eve üstümü değiştirmeye gidiyorum."

Dana apartmana girdiğinde içine bir şeyler doğru değilmiş gibi bir his doğdu. Saraybosna'da geliştirdiği bir sezgiydi bu, bir tehlike uyarısı. Dikkatle dolapları kontrol ederek evin içinde dolaştı. Her şey normaldi. *Hayal ettim herhalde*, diye düşündü. Ama buna inanmıyordu.

Carl Gorman'ın kızkardeşinin yaşadığı eve geldiğinde, elektronik haber toplama aracı gelmiş ve sokağın ilerisine park etmişti. NGH, damının üzerinde büyük bir anteni ve içinde en yeni elektronik donanımı olan muazzam bir kamyonetti. Ses uz-

manı Andrew Wright ve kameraman Vernon Mills orada Dana'yı bekliyorlardı.

"Röportajı nerede yapıyoruz?" diye sordu Mills.

"Evin içinde yapmak istiyorum. Biz hazır olunca seni çağırırım."

"Tamam."

Dana gidip ön kapıyı çaldı. Marianne Gorman açtı kapıyı. "Evet?"

"Ben..."

"Sizi tanıyorum. Televizyonda gördüm sizi."

"Tamam," dedi Dana. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Marianne Gorman duraksadı. "Evet. İçeri gelin." Dana onun arkasından oturma odasına girdi.

Marianne Gorman, Dana'nın oturması için bir iskemle gösterdi. "Bu, kardeşim hakkında, değil mi?"

"Öyle. Frank Lonergan sizi görmeye geldi mi?"

Kadının gözleri kısıldı. "Beni kandırdı. Ona kardeşimi nerede bulabileceğini söyledim ve..." Gözleri yaşlarla doldu. "Şimdi Carl öldü."

"Lonergan kardeşinizle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Bilmiyorum," dedi kadın kaçamaklı bir şekilde.

Dana kadına dikkatle bakıyordu. "Sizinle kısa bir televizyon röportajı yapmama izin verir misiniz? Sadece kardeşinizin katli ve bu şehirdeki suçlar hakkında ne düşündüğünüzle ilgili birkaç şey söyleyin."

Marianne Gorman başıyla evetledi. "Bu olabilir sanırım."

"Teşekkür ederim." Dana ön kapıya yürüdü, açıp Vernon Mills'e el salladı. Mills kamera donanımını aldı ve peşinde Andrew Wright'la birlikte eve doğru yürüdü.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," dedi Marianne Gorman.

"Korkacak hiçbir şey yok. Sadece birkaç dakika alır."

Vernon kamerasıyla oturma odasına yürüdü. "Nerede çekmek istiyorsun bunu?"

"Burada çekeceğiz, oturma odasında..." Dana bir köşeyi işaret etti. "Kamerayı oraya koyabilirsin."

Vernon kamerayı oturma odasını görecektir şekilde yerleştirdi. Tekrar Dana'nın yanına geldi. İki kadının da yakalarına birer küçük mikrofon yerleştirdi. "Hazır olunca açabilirsiniz." Masanın üzerine koydu alıcıyı.

Marianne Gorman, "Hayır. Durun bir dakika! Özür dilerim, ben... ben yapamam bunu."

"Neden?" diye sordu Dana.

"Bu... bu tehlikeli. Acaba... acaba sizinle yalnız konuşabilir miyiz?"

"Evet." Dana Vernon ve Wright'a baktı. "Kamerayı olduğu yerde bırakın. Ben sizi çağırırım."

Vernon, "Biz kamyonette olacağız," dedi.

Dana, Marianne Gorman'a döndü. "Neden televizyonda görünmek tehlikeli sizin için?"

Marianne isteksizce, "Beni görmelerini istemiyorum," dedi.

"Kimlerin görmesini istemiyorsunuz?"

Marianne yutkundu. "Carl yapmaması gereken bir şey yaptı. Bunun yüzünden öldürüldü. Ve onu öldüren adam beni de öldürmeye çalışacaktır." Titriyordu.

"Ne yaptı Carl?"

"Oh Tanrım," diye inledi Marianne. "Yapmaması için yalvardım ona."

Dana ısrar etti. "Ne yapmaması için?"

"O... o bir mektup yazdı, şantaj için."

Dana şaşkınlıkla baktı ona. "Bir şantaj mektubu mu?"

"Evet. İnanın bana, Carl iyi bir adamdı. Sadece... şeyden hoşlanırdı... pahalı zevkleri vardı ve aldığı maaşla istediği biçimde yaşayamıyordu. Durduramadım onu. O mektup yüzünden

öldürüldü. Biliyorum. Onu buldular ve şimdi de benim nerede olduğumu biliyorlar. Ben de öldürüleceğim." Hıçkırıyordu. "Ben... ben ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bana mektuptan söz edin."

Marianne Gorman derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Kardeşim tatile çıkmak üzereydi. Beraberinde götürmek istediği bir ceketı unuttuğu için otele geri döndü. Imperial Süit'e giden özel asansörün kapısı açıldığında ceketı almış, arabasına binmişti. Carl çıkan adamı gördüğünü söyledi. Adam asansöre geri gidip kapıdaki parmak izlerini silince daha da şaşırılmış. Ne olduğunu anlayamamış. Sonra... sonra ertesi gün, o zavallı kızın öldürüldüğünü okumuş ve kızı o adamın öldürdüğünü anlamış..." Duraksadı. "İşte mektubu o zaman yolladı Beyaz Saray'a."

Dana yavaşça, "Beyaz Saray mı?" dedi.

"Evet".

"Kime yolladı mektubu?"

"Garajda gördüğü adama. Biliyorsun... gözü bantlı adam. Peter Tager."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Beyaz Saray'ın dışında Pennsylvania Caddesi'ndeki trafiğin duvarlardan içeri sızan gürültüsünü duydu ve tekrar çevresinin farkına vardı. Bütün olanları bir daha gözden geçirdi ve güvende olduğundan emin oldu. Oliver Russell işlemediği cinayetlerden dolayı tutuklanacak ve Başkan Yardımcısı Melvin Vicks Başkan olacaktı. *Ve benimle bu cinayetler arasında bağlantı kuracak hiçbir şey yok,* diye düşündü Tager.

O akşam bir dua toplantısı vardı ve Tager çok istekliydi gitmeye. Grup onun din ve güç hakkındaki konuşmalarını dinlemekten çok hoşlanıyordu.

Peter Tager'ın kızlara ilgisi on dört yaşındayken başlamıştı. Tanrı ona olağanüstü bir cinsel arzu vermişti ve Peter tek gözle karşı çinse çekici gelmeyeceğini sanıyordu. Aksine, kızlar onun göz bandını baştan çıkarıcı buluyorlardı. Ayrıca Tanrı Peter'e ikna edebilme gücünü de armağan etmişti; o da mahcup kızları arabaların arka koltuklarına, samanlıklara ve yataklara atabiliyordu. Ne yazık ki, bunlardan birini hamile bırakmış ve onunla evlenmeye mecbur edilmişti. Kız ona iki çocuk doğurdu. Ailesi ona ayakbağı ve külfetli bir yük olacağına, normal dışı faaliyetleri için harika bir kılıf olmuştu. Rahip olmayı ciddi olarak düşünmüş ama o sırada Senatör Todd Davis'le tanışınca bütün hayatı değişmişti. Yeni ve daha büyük bir alan bulmuştu. Politika.

Başlangıçta gizli ilişkilerinde hiçbir sorun çıkmıyordu. Sonra bir arkadaşı ona Ecstasy denen bir uyuşturucu vermiş ve o da bunu Frankfort'ta bir kilise üyesi olan Lisa Burnett'le paylaşmıştı. Bir şey ters gitmiş ve o ölmüştü. Cesedini Kentucky Nehri'nde bulmuşlardı.

Sonraki talihsiz olay Oliver Russell'ın sekreteri Miriam Friedland'la oldu. Onda da kötü bir etki olmuş ve komaya girmişti. *Benim suçum değil*, diye düşündü Peter Tager. Uyuşturucu ona dokunmuyordu. Miriam belli ki başka uyuşturuculardan çok fazla almıştı.

Sonra, tabii zavallı Chloe Houston vardı. Ona Beyaz Saray'ın koridorlarında rastlamıştı, tuvalet arıyordu.

Kız onu hemen tanımış ve derhal etkilenmişti. "Siz Peter Tager'sınız. Sizi hep görüyorum televizyonda."

"Sahi mi, çok memnun oldum. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bir tuvalet arıyordum." Genç ve çok güzeldi.

"Beyaz Saray'da umumi tuvalet yoktur, küçük hanım."

"O! Öyle mi?"

İşbirliği yapan bir ifadeyle, "Galiba size yardımcı olabilirim ben. Gelin benimle." Kızı yukardaki özel bir banyoya götürüp kapıda beklemişti.

Dışarı çıktığında ona sordu. "Washington'a ilk kez mi geliyorsunuz?"

"Evet."

"Neden size asıl Washington'u göstermeme fırsat vermiyorsunuz? Bunu ister miydiniz?" Kızın kendisini çekici bulduğunu hissetmişti.

"Ben... ben tabii isterim... eğer zahmet olmayacaksa."

"Sizin kadar güzel biri için mi? Ne zahmeti. Bu gece yemekle başlarız."

Gülümsedi kız. "Bu çok heyecan verici."

"Öyle olacağına söz verebilirim. Şimdi, buluşacağımızı kimseye söylememelisin. Bu bizim sırrımız."

"Söylemem. Söz veririm."

"Bu gece Monroe Arms Oteli'nde Rus hükümet yetkilileriyle yüksek düzeyde bir toplantım var." Kızın etkilendiğini görebiliyordu. "Ondan sonra Imperial Süit'te yemek yiyebiliriz. Saat yedi gibi orada olur musun?"

Kız ona baktı ve heyecanla başını salladı. "Pekâlâ."

Süit'e girebilmesi için ne yapması gerektiğini anlatmıştı ona.

Önceleri isteksiz olmuştu Chloe Houston. Peter onu kollarının arasına alınca, "Yapma," dedi. "Ben... ben bakireyim."

Bu onu daha da heyecanlandırdı. "Sana istemediğin hiçbir şey yapmam," diyerek rahatlatmıştı onu. "Sadece oturup konuşuruz."

"Düşkırıklığına mı uğrattım seni?"

Elini sıktı kızın. "Hiç de değil."

Bir şişe sıvı Ecstasy çıkarıp iki bardağa koydu bir miktar.

"Nedir bu?" diye sordu Chloe.

"Enerji veren bir şey. Sağlığına." Bardağını şerefe kaldırıp onun bardaktaki sıvıyı sonuna kadar içişini seyretti.

"Güzelmiş," dedi Chloe.

Ondan sonraki yarım saati konuşarak geçirdiler ve Peter uyuşturucunun kızı etkilemeye başladığını gördü. Sonunda Chloe'nin yanına sokulup sarıldı ona, bu defa hiç karşı koyma yoktu.

"Soyun," dedi.

"Peki."

O banyoya gidince soyunmaya başladı Peter. Chloe birkaç dakika sonra çıplak olarak dışarı çıktı, genç ve diri vücudu heyecanlandırdı Peter'i. Çok güzeldi. Chloe yatağa, yanına girdi

ve seviştiler. Kız tecr besizdi ama bakire oluşu Peter'e ihtiya ı olan heyecanı veriyordu.

Bir cümlenin ortasında Chloe yatakta kalkıp oturdu, birden başı dönmüştü.

"İyi misin, sevgilim?"

"Ben... ben iyiyim. Sadece biraz..." Bir an için yatağın kenarına tutundu. "Hemen geliyorum."

Ayağ  kalktı. Peter bakarken, Chloe sendeledi, düştü ve başını demir masanın keskin kenarına çarptı.

"Chloe!" Yataktan fırlayıp onun yanına koştu. "Chloe!"

Nabzını duyamıyordu. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Bunu bana nasıl yapabilirsin? Benim suçum değildi. Ayağı kaydı.*

Etrafına bakındı. *Benimle bu süit arasında bağlantı kurulmamalı.* Hemen giyinmiş, banyoya gidip bir havlu ıslatmış ve dokunmuş olabileceği her yeri silmeye başlamıştı. Chloe'nin çantasını aldı, orada olduğunu gösterecek hiçbir iz kalmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve garaja inen asansöre bindi. Paul Yerby bir tehdit unsuru olarak ortaya çıkınca, Tager adamlarına onu temizlettirdi. Ortada onu Chloe'nin ölümüyle ilişkilendirecek hiç kimse yoktu artık.

Sonra o şantaj mektubu gelmişti. Otel kâtibi Carl Gorman onu görmüştü. Peter, Sime'yi, Başkan'ı koruma bahanesiyle onu öldürmeye gönderdi.

Bu sorunların sonu olmalıydı.

Ama Frank Lonergan sorular sormaya başlamış ve ondan da kurtulmak gerekmişti. şimdi halledilmesi gereken, her şeye burnunu sokan bir gazeteci daha vardı.

O halde iki tane tehdit unsuru kalıyordu: Marianne Gorman va Dana Evans.

Ve Sime her ikisini de öldürmek üzere yola çıkmıştı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Marianne Gorman tekrar etti. "Bilirsiniz işte canım... şu gözünde bant olan Peter Tager." Dana afallamıştı. "Emin misiniz?"

"Ona benzeyen birini tanımamak oldukça zor, değil mi?"

"Telefonunuzu kullanmalıyım." Dana telefona koşup Matt Baker'ın numarasını çevirdi. Sekreter cevap verdi.

"Bay Baker'ın ofisi."

"Ben Dana. Onunla konuşmalıyım. Çok acil."

"Bekleyin lütfen."

Bir an sonra, Matt Baker telefondaydı. "Dana... bir şey mi oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Matt, Chloe Houston'u kimin öldürdüğünü öğrendim biraz önce."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyoruz. O..."

"Peter Tager."

"Ne?" Bir haykırıştı bu.

"Öldürülen otel kâatibi Carl Gorman'ın kızkardeşiyle beraberim. Carl Gorman, Chloe Houston'un öldürüldüğü gece Tager'i otelin garajındaki asansörde parmak izlerini silerken görmüş. Gorman, Tager'a bir şantaj mektubu yollamış ve Tager da onu öldürmüştü. Burada bir kamera ekibi var. Bunu yayınlamamı ister misin?"

"Hemen bir şey yapma," diye emretti Matt. "Ben gerekeni yaparım. Beni on dakika içinde tekrar ara."

Telefonu çarptı ve Beyaz Kule'ye doğru yöneldi. Leslie ofisindeydi.

"Leslie, o haberi basamazsın..."

Kadın döndü ve başlığın örneğini havaya kaldırdı: BAŞKAN RUSSELL'A CİNAYETTEN DOLAYI TUTUKLAMA EMRİ TEBLİĞ EDİLDİ.

"Bak şuna, Matt." Sesi coşku doluydu.

"Leslie... sana haberlerim var... bir..."

"Benim ihtiyacım olan tek haber bu." Kendinden emin, başını salladı. "Sana geri geleceksin demiştim. Uzak duramadın değil mi? Bırakıp gitmek için fazla büyüktü bu, öyle değil mi, Matt? Bana ihtiyacın var. Bana daima ihtiyacın olacak."

Orada ona bakarak ve merak ederek durdu. Bu kadını bu hale getirmek için ne olmuştu acaba? *Onu kurtarmak için henüz çok geç değil.* "Leslie..."

"Bir hata yaptığın için üzülme," dedi Leslie ukalaca. "Ne söylemek istiyordun?"

Matt Baker uzun bir süre baktı ona. "Hoşçakal demek istemiştim, Leslie."

Leslie arkasından bakarken döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bana ne olacak?" diye sordu Marianne Gorman.

"Merak etme," dedi Dana. "Korunacaksın." Çabucak bir karar verdi. "Marianne, canlı bir röportaj yapacak ve kaydını da FBI'a vereceğiz. Röportajı bitirir bitirmez, seni buradan götüreceğim."

Dışarıdan acı bir frenle duran bir arabanın sesi geldi.

Marianne pencereye koştu. "Aman Tanrım!"

Dana yanına geldi. "Ne oluyor?"

Sime Lombardo arabadan dışarı çıkıyordu. Dikkatle etrafına bakındı ve eve yöneldi. Marianne kekeleyerek, "İşte... işte Carl öldürüldüğü gün onu arayan adam buydu. Mutlaka kardeşimin öldürülmesiyle ilgisi var." Dana telefonu açıp acele bir numara çevirdi.

"Bay Hawkins'in ofisi."

"Nadine, onunla hemen konuşmalıyım."

"Burada değil. Bir saat kadar sonra..."

"Beni Nate Ericson'la görüştür."

Hawkins'in yardımcısı Nate Ericson telefona geldi. "Dana?"

"Nate... hemen yardıma ihtiyacım var. Bir son dakika haberi yayınlamalıyım. Derhal beni canlı yayına çıkarmanı istiyorum."

"Yapamam bunu," diye itiraz etti Ericson. "Tom'un onaylaması gerek."

"Bunun için zaman yok. ," diye patladı Dana.

Pencereden Sime Lombardo'nun ön kapıya doğru geldiğini görüyordu.

Haber kamyonetinde Vernon Mills saatine baktı. "Röportajı yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Bir randevum var benim."

Evin içinde Dana, "Bu ölüm kalım meselesi, Nate," diyordu. "Beni canlı yayına geçirmelisin. Tanrı aşkına, yap şunu, hemen!" Alıcıyı yerine çarptı, televizyona gidip Kanal Altı'yı açtı.

Bir pembe dizi oynuyordu. Yaşlıca bir adam genç bir kadınla konuşmaktaydı.

"Beni asla anlamadın, değil mi, Kristen?"

"İşin aslı, seni çok iyi anlıyorum. Zaten bunun için boşanmak istiyorum, George."

"Başka birisi mi var?"

Dana yatak odasındaki televizyona koşup onu da açtı.

Sime Lombardo ön kapıdaıydı. Kapıyı çaldı.

Dana, "Açma," dedi Marianne'e. Mikrofonunun çalıştığından emin olmak için kontrol etti. Kapıdaki darbeler gitgide artıyordu.

"Buradan çıkalım," diye Marianne fısıldadı. "Arkaya..."

O anda, ön kapı parçalanarak Sime odaya daldı. Kapıyı arkasından kapadı ve kadınlara baktı. "Bayanlar, görüyorum ki, ikinizi de ele geçirdim."

Umutsuzlukla, televizyon ekranına baktı, Dana.

"Eğer başka birisi varsa bu da senin suçun, George."

"Belki ikimiz de hatalıyız, Kristen."

Sime Lombardo cebinden 22 kalibrelik yarı otomatik bir tabanca çıkarıp ucuna bir susturucu takmaya başladı.

"Hayır!" dedi Dana. "Yapamazsın..."

Sime tabancayı kaldırdı. "Kes sesini. Yatak odasına... ikinizde."

Marianne mırıldandı. "Aman Tanrım!"

"Dinle," dedi Dana. "Biz sana..."

"Sana çeneni kapa dedim. Şimdi yürüyün."

Dana yine televizyona baktı.

"Ben daima ikinci fırsatlara inandım, Kristen. Sahip olduğumuz şeyleri kaybetmek istemiyorum... onları tekrar kazanabiliriz."

Aynı sesler yatak odasındaki televizyondan da geliyordu.

Sime emretti. "Size kıpırdayın dedim! Artık bitirelim şu işi."

Panik içindeki iki kadın yatak odasına doğru ürkek adımlarla ilerlerken, köşedeki kameranın kırmızı ışığı aniden yandı. Kristen'le George ekrandan silindi ve bir sunucunun sesi, "Bu programı size Wheaton bölgesinden bir son dakika haberi vermek için kesiyoruz," dedi.

Pembe dizi yok olup ekranda Gorman'ların oturma odası belirdi. İki kadın ön planda, Sime arka plandaydı. Sime kendini ekranda görünce şaşırıp durdu.

"Ne... ne Tanrı'nın cezası bu?"

Kamyonette teknisyenler aniden ekranda beliren yeni görüntüye bakıyorlardı.

"Tanrım!" dedi Vernon Mills. "Canlı yayındayız."

Dana ekrana baktı ve sessiz bir dua okudu. Kameraya döndü yüzünü. "Ben Dana Evans, size birkaç gün önce katledilen Carl Gorman'ın evinden sesleniyorum. Cinayet hakkında bazı bilgileri olan bir adamla röportaj yapıyoruz." Sime Lombardo'ya doğru döndü. "Evet... bize tam neler olduğunu anlatmak ister miydiniz?"

Lombardo orada öylece, dudaklarını yalayarak donmuş gibi kalakaldı. "Hey!"

Televizyonda, "Hey!" dediğini duydu ve kendini ekranda Dana'nın üstüne atlarken gördü.

"Ne... ne haltlar karıştırıyorsunuz? Ne biçim bir numara bu?"

"Numara değil. Yayındayız, canlı olarak. İki milyon insan izliyor bizi."

Lombardo ekranda tabancayı aceleyle cebine koyan görüntüsünü gördü.

Dana, Marianne Gorman'a bir göz attı, sonra Sime Lombardo'nun tam gözünün içine baktı ve, "Carl Gorman'ın öldürülmesinin arkasında Peter Tager var, değil mi?" dedi.

Bir asistan içeri daldığında, Nick Reese polis merkezindeki ofisindeydi. "Çabuk! Şuna bir bakın! Gorman'ın evindeler." Televizyonu Kanal Altı'ya çevirdi, görüntü ekranda belirdi.

"Carl Gorman'ı öldürmenizi Peter Tager mi söyledi size?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Şu kahrolası cezası televizyonu kapatın, yoksa..."

"Yoksa ne? İki milyon insanın önünde öldürecek misin bizi?"

"Tanrım!," diye bağırdı Nick Reese. "Devriye arabaları gönderin oraya, çabuk!"

Beyaz Saray'da Oliver ve Jan şaşkın bir halde WTE'yi seyreliyorlardı.

"Peter?" dedi yavaşça Oliver. "Buna inanamıyorum!"

Peter Tager'ın sekreteri ofisine daldı. "Bay Tager," dedi. "Sanırım Kanal Altı'yı açsanız iyi olur." Ona ürkek bir bakış fırlattı ve dışarı çıktı tekrar. Peter Tager anlamayarak baktı arkasından. Kumandayı alıp bir düğmeye bastı ve televizyon çalışmaya başladı.

Dana, "Ve Peter Tager aynı zamanda Chloe Houston'un ölümünden de mi sorumludur?" diye soruyordu Sime Lombardo'ya.

"Onun hakkında bir şey bilmiyorum. Kendisine sormanız gerek."

Peter Tager inanamayarak bakıyordu televizyona. *Bu olmaz! Tanrı bunu bana yapamaz! Ayağa fırlayıp kapıya koştu. Beni yakalamalarına izin vermeyeceğim.* Sonra birden durdu. Nerede saklanabilirim? Yavaşça geriye, masasına yürüdü ve bir iskemleye çöktü.

Bekliyordu.

Leslie Stewart ofisinde röportajı seyrediyordu, şoktaydı.

Peter Tager! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Leslie telefonu kapı ve bir numaraya bastı. "Lyle, durdur şu hikâyeyi! Bu yayınlanmamalı! Beni duyuyor musun? Bu..."

Telefondaki sesin söylediklerini hiç duymamış olmayı dilerdi. "Miss Stewart, gazeteler bir saat önce sokaklara döküldü. Siz dediniz ki..."

Yavaşça yerine koydu alıcıyı Leslie. *Washington Tribune*'un başlığına baktı: BAŞKAN RUSSELL'A CİNAYETTEN DOLAYI TUTUKLAMA EMRİ TEBLİĞ EDİLDİ.

Sonra duvardaki çerçevelenmiş gazeteye baktı: DEWEY TRUMAN'I YENDİ.

"Şimdi olduğunuzdan daha ünlü olacaksınız, Miss Stewart. Bütün dünya adınızı bilecek."

Yarın bütün dünyanın alay konusu olacaktı.

Gorman'ların evinde Sime Lombardo televizyondaki görüntüsüne bir kere daha baktı ve, "Ben buradan tüyüyorum," dedi.

Ön kapıya koştuğunda, yarım düzine devriye arabası frenlerin acı sesiyle evin önünde durdular.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jeff Connors ve Dana, Dulles Uluslararası Havaalanı'nda Kemal'in uçağının inmesini bekliyorlardı.

"O, cehennemi yaşadı," diye açıkladı Dana çekinerek. "O.. o diğer çocuklar gibi değildir. Yani... eğer duygusuz davranırsa sakın şaşıрма." Jeff'in Kemal'i sevmesini çok arzu ediyordu.

Jeff onun endişesini sezmişti. "Merak etme, sevgilim. Onun harika bir çocuk olduğundan eminim."

"İşte geliyor."

Yukarı baktılar ve gökteki küçük noktacığın yavaş yavaş büyüüp parıldayan bir 747 oluşunu seyrettiler.

Dana sımsıkı tuttu Jeff'in elini. "Geldi işte."

Yolcular uçağı boşaltıyorlardı. Tek tek çıkarlarken, Dana endişeli bir halde bakıyordu. "Nerede?"

Ve işte oradaydı. Dana'nın Saraybosna'da ona aldığı giysileri giymişti, yüzü yeni yıkanmış pırl pırlıdı. Rampadan yavaşça indi, Dana'yı görünce durdu birden. İkisi orada öylece durdular hiç kımıldamadan, birbirlerine bakarak. Sonra birdenbire koşmaya başladılar, Dana kucakladı onu, sağlam koluyla kendisine sıkıca sarılmıştı çocuk ve ikisi de ağlıyorlardı.

Tekrar konuşabilecek hale gelince Dana, "Amerika'ya hoşgeldin, Kemal," dedi.

Başını salladı çocuk. Konuşamıyordu.

"Kemal, arkadaşım ile tanışmanı istiyorum. Bu Jeff Connors."

Jeff eğildi. "Merhaba Kemal. Senin hakkında çok şey duyuyorum." Kemal, Dana'ya daha sıkı tutundu.

"Benimle yaşayacaksın bundan sonra," dedi Dana. "Bunu ister miydin?"

Başıyla evetledi Kemal. Hâlâ onu bırakmıyordu.

Dana saatine baktı. "Gitmeliyiz. Beyaz Saray'da bir konuşmayı takip etmeliyim."

Harika bir gündü. Gök derin, açık bir maviydi ve Potomac Nehri'nden serinletici bir esinti geliyordu.

Üç düzine televizyon ve gazete muhabiriyle beraber gül bahçesinde duruyorlardı. Dana'nın kamerası bir podyumun üzerinde Jan'le birlikte duran Başkan'ın üzerine odaklanmıştı.

Başkan Oliver Russell, "Önemli bir haber vereceğim," dedi. "Şu anda Birleşik Arap Emirlikleri, Libyalılar, İranlılar ve Suriyeliler, İsrail'le kalıcı bir barış anlaşması gerçekleştirmek üzere bir dizi toplantı yapmaktalar. Bu sabah toplantının fevkalade iyi gittiğini ve anlaşmanın bir iki gün içinde imzalanacağını bildiren bir telefon aldım. Bu yaşamsal çabaya yardımcı olmamızda Birleşik Devletler Senatosu'nun bize tam destek vermesinin çok büyük önemi var." Oliver yanında duran adama doğru döndü. "Senatör Todd Davis."

Senatör Davis simgesi olan beyaz elbisesi ve geniş kenarlı hasır şapkasıyla topluluğa sevinçle gülümseyerek mikrofona yürüdü. " Bu an, görkemli ülkemizin tarihinde, gerçekten tarihi bir andır. Bildiğiniz gibi, uzun yıllar İsrail'le Arap ülkeleri arasında barış yapılabilmesi için çaba harcadım. Uzun ve zor bir uğraş oldu, ancak şimdi, harika Başkanımızın yardımları ve kılavuzluğuyla, mutlulukla söyleyebilirim ki, gayretlerimiz meyvesini

veriyor." Oliver'e doğru döndü. "Bunun mümkün olmasında oynadığı muhteşem rol için hepimiz Başkanımızı kutlamalıyız..."

Dana *bir savaş sona eriyor*, diye düşündü. *Belki de bu bir başlangıç. Belki de bir gün, yetişkinlerin sorunlarını nefret yerine sevgiyle çözmeyi öğrendikleri; çocukların bombaların ve maki-neli tüfeklerin iğrenç seslerini hiç duymadan, kol ve bacaklarının yüzleri olmayan yabancılar tarafından koparılmasından korkma-dan büyüyebilecekleri bir dünyada yaşayabileceğiz.* Dönüp Jeff'le Kemal'e bakarak gülümsedi. Jeff evlenme teklif etmişti. "Kemal'in bir babaya, bizim de birbirimize ihtiyacımız var."

Bir aile olacaklardı. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim*, diye merak etti Dana.

Kameraman kamerayı podyumdan çevirip Dana'yı yakın çekime aldı. O da objektife baktı.

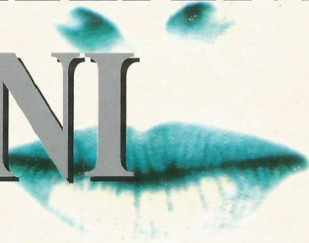
"Ben WTE'den Dana Evans, Washington D.C.'den haberleri sunuyorum."

S O N

ERKEK GÜCÜN PEŞİNDEYDİ,
KADINSA İNTİKAM.

İNTİKAM PLANI

ISBN 975-405-763-X

ALTIN KİTAPLAR